/

AD Prima Rudimenta GRÆCÆ LINGUÆ DISCENDA Græco-Latinum *COMPENDIUM*,

Maximam Partem

à MAQUOTO olim Scriptum,

Et Nunc

In Usum Scholæ *BURIENSIS*

EDITUM.

AB

EDWARDO LEEDES.

LONDINI:

Typis *Benj. Motte*, impensis *Johan. Chamberlayne*, Bibliopolæ *Buriensis.*, M DC XCIII.

AD

DISCIPULOS;

PRÆCEPTORIS

PRÆFATIO.

E*Cce, mei Diſcipuli, Libellum, non vobis* novum, *quamvis* nuper Editum. *Quod ſolitus ſum ab aliis aliquando exigere ut ſinguli ſibi* deſcribant, *ſi unicuique jam in manus* deſcriptum *trado, id* ſenectutis meæ indulgentiæ *debetis, Patres ſcitis ita eſſe erga Filios quos ſerunt* Senes.

Hinc

Hinc ſi cui vos libet aliquid interrogare Græcè, *reſpondere* Græcè *facile diſcatis, & quæ ſcripſerunt in Poetarum Dicta veteres Grammatici minore opera intelligere poſſitis: id fortaſſe dicetis non* magni *eſſe* pretii, *ſed nec tantillum Librum percurrere* magnæ *eſt* operæ. *Morem gerite in hac re Præceptori veſtro, qui ferre non poteſt ut à ſe abeatis, niſi uſquequaque docti*; legite & intelligite, *prius haud par eſt, ut* negligatis.

Pridie Kalend. *Sept.*
Anno Dom. 1692.

E. L.

De

Περὶ Γραμμάτων.

Ἐρώτ. ΠΟ´σα ἐϛὶ τῶν Ἑλλήνων γράμματα; Ἀποκ. Εἰκοσιτέσσαρα.

Ἐ. Εἰς πόσα διαιροῦνται;

Ἀ. Εἰς δύο, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα.

Ἐ. Πόσα φωνήεντα;

Ἀ. Ἕπτα.

Ἐ. Εἰς πόσα διαιρεῖται τὰ ἕπτα φωνήεντα;

Ἀ. Εἰς τρία, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα.

Ἐ. Πόσα μακρά;

Ἀ. Δύο, η καὶ ω.

Ἐ. Πόσα βραχέα;

Ἀ. Δύο ὡσαύτως, ε καὶ ο.

Ἐ. Πόσα δίχρονα;

Ἀ. Τρία, α, ι, υ.

Ἐ. Μῶν ἄλλως καλεῖται;

Ἀ. Πάνυγε κοινά.

Ἐ. Διὰ τί;

Ἀ. Ὅτι νῦν μακρὰ ἐϛὶ. νῦν βραχέα.

Ἐ. Ἀρ᾽ οὐκ ἔϛιν ἄλλη τῶν φωνηέντων τμῆσις;

Ἀ. Ἔϛι γε.

Ἐ. Λέγε δέ.

Ἀ. Φωνηέντων τὰ μὲν προτακτικὰ, α, ε, η, ο, ω, τὰ δὲ ὑποτακτικὰ, ι, υ.

Ἐ. Διὰ τί ὀνομάζεται προτακτικά;

Ἀ. Διὰ τὸ ἐν τοῖς διφθόγγοις προτάττεσθαι.

'Ε. Διὰ τί ὑποτακτικὰ καλεῖται;
'Α. Διὰ τὸ ἐν τοῖς διφθόγγοις ὑποτάττεσθαι.
'Ε. Εἰς πόσα δίφθογγοι διαιροῦνται;
'Α. Εἰς δύο εἰς κυρίας καὶ εἰς καταχρηστικάς.
'Ε Πόσαι κύριαι;
'Α. Ἕξ αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.
'Ε. Πόσαι καταχρηστικαί;
'Α. Πέντε, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι.
'Ε. Πόσα σύμφονα;
'Α Ἑπτακαίδεκα, β, γ δ, καὶ τὰ λοιπά.
'Ε. Εἰς πόσα διαιρεῖται τὰ ἑπτακαίδεκα σύμφονα;
'Α. Εἰς δύο, εἰς ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα.
'Ε. Πόσα ἡμίφωνα;
'Α. 'Οκτώ, ζ, ξ ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.
'Ε. Εἰς πόσα διαιροῦνται τὰ ὀκτὼ ἡμίφωνα;
'Α. Εἰς τρία εἰς διπλᾶ, εἰς ἀμετάβολα, καὶ εἰς τὸ σ.
'Ε. Πόσα διπλᾶ;
'Α. Τρία, ζ ξ ψ.
'Ε. Πόσα ἀμετάβολα;
'Α. Τέσσαρα, ἃ καὶ ὑγρὰ λέγονται, λ μ, ν, ρ.
'Ε. Πόσα ἄφωνα;
'Α 'Εννέα, καὶ διανέμεται εἰς ψιλά, π, κ, τ, εἰς μέσα, β, γ, δ, καὶ εἰς δασέα, φ, χ θ.

Περὶ Προσῳδιῶν.

Ε. Πόσα προσῳδιῶν γένη;
'Α Τέσσαρα, τόνοι, χρόνοι, πνεύματα, καὶ πάθη.
'Ε. Τί ἐστι τόνος;
'Α. Ἔστιν ἐπίτασις, ἢ ἄνεσις, ἢ μεσότης συλλαβῆς εὐφωνίαν ἔχουσα.

'Ε. Πόσοι

'Ε. Πόσοι τόνοι;

'Α. Τρεῖς, ὀξύς, βαρύς, καὶ περισπώμενος.

'Ε. Τί ἐστιν ὀξύς;

'Α. Ἔστιν ἐπιτεταμένον ἔχουσα τὸν φθόγγον ἡ προσῳδία.

'Ε. Τί ἐστι βαρύς;

'Α. Ἀνειμένον ἔχουσα τὸν φθόγγον ἡ προσῳδία.

'Ε. Τί ἐστι περισπώμενος;

'Α. Μέσον ἔχουσα τὸν φθόγγον ἡ προσῳδία.

'Ε. Ποσαπλοῦς ἐστιν ὀξύς;

'Α. Τριπλοῦς, ὀξύτονος, παροξύτονος, καὶ προπαροξύτονος, ὡς θεός, λόγος, τύπτομεν.

'Ε. Ποσαπλοῦς ἐστι βαρύς;

'Α. Διπλοῦς, συλλαβικός, καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ, ὡς θεὸς ἡμῶν.

'Ε. Ὁ περισπώμενος ποσαπλοῦς ἐστι;

'Α. Διπλοῦς, περισπώμενος, ὡς βοῶ, καὶ προπερισπώμενος, ὡς βοᾶτε.

'Ε. Πόσοι χρόνοι;

Α. Τρεῖς μακρός, καὶ βραχύς, καὶ δίχρονος.

'Ε. Πόσαι πνεύματα;

'Α. Δύο, τὸ δασύ, ὡς ἅμα, καὶ τὸ ψιλόν, ὡς ἐγώ.

Ε. Ποῖός ἐστι τῶν πνευμάτων τόπος;

Α. Ἐν ἀρχαῖς λέξεων πάντα φωνήεντα, τῶν δὲ συμφώνων μόνον ῥ, ἢ ἐν μέσῳ διπλοῦν ὡς πόῤῥω.

'Ε. Πόσα πάθη;

'Α Τρία, ὁ ἀπόστροφος, ἡ ὑποδιαστολή, καὶ τὸ ὑφέν

'Ε. Τί ἐστιν ἀπόστροφος;

'Α Ἔστι σημεῖον ἀφῃρημένου τοῦ φωνήεντος α, ε, ι, ο, ἢ τῆς διφθόγγου αι, οι.

Περὶ τῦ Λόγυ, ϗ τῶν Μερῶν αὐτῦ.

'Ε. Τί ἐστι λόγος;
'Α. Ἔστι τῶν λέξεων σύνθεσις τὴν διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλῦσα.
'Ε. Πόσα τὰ τῦ λόγυ μέρη;
'Α. Ὀκτώ, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἀντωνυμία, ἄρθρον, πρόθεσις. Ἐπίῤῥημα ϗ σύνδεσμος.
'Ε. Πόσα κλιτικά;
'Α. Πέντε, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ϗ ἄρθρον
'Ε. Πόσα ἄκλιτα;
'Α. Τρία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, ϗ σύνδεσμος.

Περὶ Ὀνόματος.

'Ε. Τί ἐστιν ὄνομα;
'Α. Ἔστι μέρος λόγυ πτωτικὸν σημαντικὸν ἄνευ χρόνυ.
'Ε. Ποσαπλῦν ἐστιν ὄνομα;
'Α. Διπλῦν, ὑπαρκτικόν, ϗ ἐπίθετον.
'Ε. Τί ἐστιν ὄνομα ὑπαρκτικόν;
'Α. Ὅπερ διὰ ἑνὸς ἄρθρυ, ἢ διὰ δυοῖν κλίνεται, οἷον ὁ θεός, ὁ ϗ ἡ ἄνθρωπος.
'Ε. Τί καλεῖς ἐπίθετον;
'Α. Ὅπερ διὰ τριῶν ἄρθρων, ἢ διὰ τριῶν διαφόρων φωνῶν κλίνεται, οἷον ὁ ϗ ἡ ἀληθὴς ϗ τὸ ἀληθές, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.
'Ε. Ποσαπλῦν ἐστιν ὄνομα ὑπαρκτικόν;
'Α. Διπλῦν, κύριον ϗ προσηγορικόν, ἢ κοινόν.
'Ε. Ὀνόματι πόσα παρέπεται;
'Α. Ἑπτά, γένος, ἀριθμός, πτῶσις, κλίσις, σχῆμα, εἶδος ϗ σύνθεσις.

'Ε. Τὰ

'Ε. Τὰ τῶν ὀνομάτων γένη πόσα ἐστίν ;

'Α. Πέντε, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἐπίκοινον.

'Ε. Τί ἐστι γένος ἀρσενικόν ;

'Α. Οὗ προτάσσεται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ τὸ ἄρθρον [ὁ] οἷον ὁ Θεός.

'Ε. Τί καλεῖς γένος θηλυκόν ;

'Α. Οὗ προτάσσεται κατ' εὐθεῖαν ἑνικὴν τὸ ἄρθρον [ἡ] οἷον ἡ Μαρία.

'Ε. Τί ἐστι γένος οὐδέτερον ;

'Α. Οὗ προτάσσεται τὸ ἄρθρον [τὸ] οἷον τὸ πνεῦμα.

'Ε. Τί καλεῖς γένος κοινόν ;

'Α. Οὗ προτάσσεται δύο ἄρθρα, οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος.

'Ε. Τί ἐστι γένος ἐπίκοινον ;

'Α. Ὅπερ ἑνὶ καὶ μόνῳ ἄρθρῳ ἄμφω τὰ γένη σημαίνει, οἷον ὁ ἀετός, ἡ χελιδών.

'Ε. Οἱ τῶν ὀνομάτων ἀριθμοὶ πόσοι ;

'Α. Τρεῖς, ἑνικός, οἷον ἡ μοῦσα, δυϊκός, οἷον τὰ μούσα, καὶ πληθυντικός, οἷον αἱ μοῦσαι

'Ε. Αἱ τῶν ὀνομάτων πτώσεις πόσαι εἰσί ;

'Α Πέντε. ὀνομαστικὴ ἡ καὶ ὀρθή, καὶ εὐθεῖα λέγεται, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική.

'Ε. Κλίσεις ὀνομάτων πόσαι ;

'Α. Δέκα. πέντε τῶν ἁπλῶν, καὶ τοσαῦται τῶν συνῃρημένων.

'Ε. Ποσαπλῶς τὰ ἁπλᾶ κλίνεται.

'Α Διπλῶς. ἰσοσυλλάβως, οἷον ὁ λόγος, καὶ περιττοσυλλάβως οἷον ὁ τιτάν

'Ε. Πόσαι εἰσὶν αἱ τῶν ὀνομάτων, τῶν ἰσοσυλλάβως κλινομένων κλίσεις.

'Α. Τέσσαρες, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, καὶ τετάρτη.

'Ε Πόσαι

Ε. Πόσαι εἰσὶν αἱ τῶν ὀνομάτων τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων κλίσεις;

'Α. Μόνη ἡ πέμπτη.

'Ε. 'Ονομάτων σχήματα πόσα;

'Α. Δύο, ἁπλοῦν ὅτι οὐχὶ συντίθεται, οἷον πρᾶγμα. καὶ σύνθετον, οἷον πολυπράγμων.

'Ε. 'Ονομάτων εἴδη πόσα ἐστί;

'Α. Δύο, πρωτότυπον, ὅπερ ἀπ' οὐδενὸς παράγεται ὡς καλὸς, καὶ παράγωγον ὅπερ ἀπ' ἄλλου τινὸς παραγωγὴν ἔχει, οἷον κάλλιστος.

'Ε. Τί ἐστι σύγκρισις ὀνόματος;

'Α. Ἔστιν ἡ τοῦ ὀνόματος διά τινων τῶν κλιμάκων ηὐξημένη σημασία, οἷον ἅγιος ἁγιώτερος ἁγιώτατος.

'Ε. Αἱ τῆς τῶν ὀνομάτων συγκρίσεως κλίμακες πόσαι εἰσί;

'Α. Τρεῖς θετική, συγκριτική καὶ ὑπερθετική.

'Ε. Τί ἐστιν ἡ κλίμαξ ἡ θετική;

'Α. Ἔστιν ἡ πρώτη τῆς λέξεως φωνή, οἷον ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον.

'Ε. Τί ἐστιν ἡ κλίμαξ ἡ συγκριτική;

'Α. Ἔστιν ἐπίθετον τὸ τὴν τῆς θετικῆς σημασίαν αὐξάνον, καὶ εἰς τερος, τέρα, τερον, ἢ εἰς ίων καὶ ιον λήγει, οἷον ὁ ἁγιώτερος, ἡ ἁγιωτέρα, ὁ ἁγιώτερον, ὁ καὶ ἡ βελτίων καὶ τὸ βέλτιον.

'Ε. Τί ἐστιν ἡ κλίμαξ ἡ ὑπερθετική;

'Α. Ἔστιν ἐπίθετον τὸ τὴν τῆς θετικῆς σημασίαν ἐν ἀκροτάτῃ τῇ κλίμακι αὐξάνον, καὶ εἰς τατος, τάτη, τατον, ἢ εἰς ιστος, ίστη, ιστον λήγει, οἷον ὁ ἁγιώτατος, ἡ ἁγιωτάτη, τὸ ἁγιώτατον, ὁ γλύκιστος, ἡ γλυκίστη, τὸ γλύκιστον.

Πρᾶξις.

Πρᾶξις.

'Ε. 'Ο αἰνείας, τίνος ἐστὶ μέρους;

'Α. 'Ονόματος.

'Ε. Ποῖον ποτ' ἐστὶν ὄνομα, ὑπαρκτικόν, ἢ ἐπίθετον;

'Α. 'Υπαρκτικόν.

'Ε. Τίνος γένους;

'Α. 'Αρσενικοῦ.

'Ε. Πόθεν ἔγνως;

'Α. Ὅτι πρὸ τῆς εὐθείας ἑνικοῦ ἄρθρον προτακτικὸν ἔχει [ὁ].

'Ε. Πόσης ἐγκλίσεως;

'Α. Πρώτης ἁπλῶν.

'Ε. Πῶς ἄρα γινώσκεις;

'Α. Ὅτι μέν ἐστιν τῶν ἰσοσυλλάβων καὶ λήγουσαν ἔχει [ας].

'Ε. 'Ο δὲ πτὰν τίνος ἐγκλίσεως.

'Α. Πέμπτης.

'Ε. Πῶς ἄρα γινώσκεις;

'Α. Ὅτι τῶν εὐθειῶν πλείους ἔχουσι συλλαβὰς αἱ πλάγιαι.

'Ε. 'Αλλὰ τίνων ἐγκλισεῶν ἁπλῶν, ἢ συνῃρημένων;

'Α. 'Απλῶν.

'Ε. Πόθεν ἔγνως;

'Α. Ὅτι μηδεμίαν ἔχει συναίρεσιν.

'Ε. 'Εγκλίνον διὰ πτώσεις;

'Α 'Ενικοῦ εὐθεῖα ἢ ὀνομαστική ὁ πτὰν, γενική, τοῦ πτᾶνος, δοτική, τῷ πτᾶνι, αἰτιατική τὸν πτᾶνα, κλητική ὦ πτάν.

Δυικοῦ εὐθεῖα, αἰτιατική, καὶ κλητική τὼ πτᾶνε, γενική καὶ δοτική τοῖν πτάνοιν. Πλη-

Πληθυντικοῦ εὐθεῖα οἱ τιτᾶνες, &c.

'Ε. 'Εν δοτικῇ πληθυντικοῦ πῶς λέγεις;

'Α. Τοῖς τιτᾶσι.

'Ε. Λέγε δὲ τὸν κανόνα:

'Α. Δοτικὴ πληθυντικοῦ γίνεται ἀπὸ τῆς τοῦ ἑνικοῦ προστεθέντος τοῦ σ τῷ ι καὶ ἀφῃρημένου δ, θ, ν, τ.

'Ε. Διὰ τί ἄρα ὁ λέων ἐν δοτικῇ πληθυντικοῦ ἔχει λέουσι καὶ οὐ λέοσι;

'Α. Ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄντι ἐν ἑνικῷ γίνεται οὖσι ἐν πληθυντικῷ, ὥσπερ ἐκ τοῦ εντι εισι.

'Ε. Πόσαι λήγουσαι πρώτης ἁπλῶν;

'Α. Δύο αις καὶ ης.

'Ε. Πόσαι δευτέρας;

'Α. α καὶ η.

'Ε. Πόσαι τρίτης;

'Α. Δύο, ος καὶ ον.

'Ε. Πόσαι τετάρτης;

'Α. Δύο, ὡσαύτως ως καὶ ων.

'Ε. Τέσσαρες πρῶται τῶν ἁπλῶν πῶς ἄρα καλοῦνται;

'Α. Ἰσοσύλλαβοι.

'Ε. Διὰ τί;

'Α. Ὅτι ταῖς εὐθείαις αἱ πλάγιαι ἰσοσύλλαβοι.

'Ε. Πέμπτην δὲ τί ποτ' ἀνακαλοίης;

'Α. Περιττοσύλλαβον;

'Ε. Διὰ τί;

'Α. Ὅτι τῶν εὐθειῶν αἱ πλάγιαι πολυσυλλαβώτεραι.

'Ε. Δεύτερα, συνῃρημένων πόσα γένη συνέχει;

'Α. Τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον.

'Ε. 'Εν πόσαις δὲ πτώσεσι συναίρεσιν ἔχει;

'Α. 'Εν τέτταρσι.

'Ε. 'Εν τίσι;

'Α. 'Εν δοτικῇ ἑνικοῦ, ἐν ὀνομαστικῇ, αἰτιατικῇ, κλητικῇ πληθυντικοῦ

'Ε. Ἐγκλι-

'Ε. Ἔγκλινον ὄφις κοινῶς;

Α. Ἑνικοῦ εὐθεῖα ὁ ὄφις, γενικὴ τοῦ ὄφιος.

'Ε. Ἀττικῶς δέ;

'Α. Ὄφεως.

'Ε. Ἐν αἰτιατικῇ δέ;

'Α. Τὸν ὄφιν.

'Ε. Λέγε δὴ τὸν κανόνα, ἀγνοεῖς;

'Α. Συγχώρει τί μοι χρόνου.

'Ε. Συνεχώρησα, νῦν οὖν λέγε, θέλεις μαθεῖν;

'Α Θέλω μέν.

'Ε. Ὀνόματα εἰς ις καὶ υς, ὧν γενικὴ εἰς ος καθαρὸν λήγει τὴν αἰτιατικὴν εἰς ν ἔχει.

'Αλλὰ ἐν κλητικῇ ἑνικοῦ;

'Α. Ὦ ὄφι.

'Ε. Λέγε τὸν κανόνα;

'Α. Βαρύτονα εἰς ις καὶ υς ἐν κλητικῇ ἀφαιρεῖ τὸ σ ὡς ὦ ὄφι, ὦ βότρυ

'Ε. Ἐν πτώσει ἀφαιρέσεως πῶς λέγεται;

'Α. Παρ' ἕλλησιν οὐκ ἔστιν ἀφαιρέσεως πτῶσις.

'Ε. Ἐν γενικῇ πληθυντικοῦ ἀττικῶς;

'Α. Τῶν ὄφεων.

'Ε. Τίς προσῳδία;

'Α. Προπαροξύτονος.

'Ε. Διὰ τί οὐ παροξύτονος ὡς ὀφίων;

'Α. Ὅτι πτώσεις ἀττικαὶ ἔχουσι τόνον ἐν προπαραληγούσῃ συλλαβῇ καί τοι λήγουσα μακρά ἐστι.

'Ε. Ἔγκλινον βασιλεύς;

'Α. Ἑνικοῦ ὀνομαστικὴ βασιλεύς, γενικὴ βασιλέος.

'Ε. Ἰωνικῶς;

'Α. Βασιλῆος.

'Ε. Ἐν κλητικῇ ἑνικοῦ;

'Α. Βασιλεῦ.

'Ε. Κανὼν λεγέσθω;

 'Α. Δίφ-

'Α. Δίφθογγοι ευς καὶ ους ἀποβάλλουσι τὸ σ ἐν κλητικῇ.

'Ε. Ἐν δοτικῇ.

'Α. Βασιλεῦσι.

'Ε. Λέγε τὸν κανόνα ;

'Α. Τὰ λήγοντα εἰς ξ ψ ἢ δίφθογγον μεταλήψει τοῦ ι πληθυντικοῦ δοτικὴν σχηματίζει, οἷον ἅρπαξ ἅρπαξι, βασιλεὺς βασιλεῦσι.

Περὶ Ῥήματος.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα ;

'Α. Ἔστι μέρος λόγου, προσώπων τε διακειτὶν, καὶ χρόνων διαφόρων προσημαντικόν, κατὰ διαφόρους μετασχηματισμούς.

'Ε. Ποσαπλοῦν ἐστι ῥῆμα ;

'Α. Διπλοῦν προσωπικὸν καὶ ἀπρόσωπον.

'Ε. Τί καλεῖς ῥῆμα προσωπικόν ;

'Α. Τὸ διὰ τριῶν τῶν προσώπων συζευγνύμενον, οἷον τύπτω τύπτεις τύπτει.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα ἀπρόσωπον ;

'Α. Ὅπερ διὰ τρίτων προσώπων ἀριθμοῦ ἑνικοῦ μόνου συζεύγνυται, οἷον δεῖ ἔδει.

'Ε. Ῥήματι προσωπικῷ πόσα ἄττα παρέπεται ;

'Α. Ὀκτὼ γένος, ἔγκλισις, χρόνος πρόσωπον, ἀριθμός, συζυγία, σχῆμα καὶ εἶδος.

'Ε. Τὰ τῶν προσωπικῶν γένη πόσα ἐστί ;

'Α. Πέντε, ἐνεργητικόν, παθητικόν, οὐδέτερον, μέσον, ἢ κοινόν, ἀποθετικόν, ἢ ἐπίμεσον, ἢ ἐπίκοινον.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα ἐνεργητικόν ;

'Α. Ὅπερ εἰς ω ἢ εἰς μι λήγει καὶ παθητικὸν εἰς μαι σχηματίζει, οἷον τύπτω τύπτομαι, τίθημι τίθεμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα παθητικόν;

'Α. Ὅπερ εἰς μαι λήγει, καὶ παθητικῶς σημαίνει, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ σχηματίζεται, οἷον τύπτομαι ἀπὸ τοῦ τύπτω.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα οὐδέτερον;

'Α. Ὅτι εἰς ω λέγει καὶ παθητικὸν οὐ σχηματίζει, καὶ οὔτε ἐνεργητικῶς, οὔτε παθητικῶς σημαίνει, οἷον ζῶ, καὶ δεῦρο ἀναφέρεται τὸ ὑπαρκτικὸν εἰμί.

'Ε. Τί ἐστι ῥῆμα κοινόν;

'Α. Ὅτι εἰς μαι λήγει, οὐκ ἔχει ἐνεργητικὸν οὐκ ἔχον, ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνει, οἷον βιάζομαι, ἐργάζομαι, καὶ τὰ λοιπά.

'Ε. Τί πάλιν ταῦτα καλεῖς ῥῆμα ἀποθετικόν;

'Α. Ὅτι εἰς μαι λῆγον οὐκ ἔχει ἐνεργητικόν, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἐνέργειαν σημαίνει οἷον μάχομαι.

'Ε. Αἱ τῶν ῥημάτων ἐγκλίσεις πόσαι εἰσί;

'Α. Πέντε, ὁριστική, προστακτική, εὐκτική, ὑποτακτική, καὶ ἀπαρέμφατος.

'Ε. Οἱ ῥημάτων χρόνοι πόσοι εἰσί;

'Α. Ἕξ, ἐνεστώς, παρατατικός, παρακείμενος, ὑπερσυντελικός, ἀόριστος, καὶ μέλλων.

'Ε. Τὰ τῶν ῥημάτων πρόσωπα πόσα ἐστί;

'Α. Τρία, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον.

'Ε. Οἱ τῶν ῥημάτων ἀριθμοὶ πόσοι εἰσί;

'Α. Τρεῖς, ἑνικός, δυικός καὶ πληθυντικός.

'Ε. Αἱ τῶν ῥημάτων συζυγίαι πόσαι εἰσί;

'Α Δεκατρεῖς, ἓξ τῶν ῥημάτων τῶν βαρυτόνων, τρεῖς τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι ληγόντων.

'Ε. Τὰ τῶν ῥημάτων σχήματα πόσα ἐστί:

'Α. Τρία, ἁπλοῦν οἷον ἵστημι, σύνθετον οἷον ἀνίστημι, καὶ παρασύνθετον οἷον ἐπανίστημι.

'Ε. Τὰ τῶν ῥημάτων εἴδη πόσα ἐστί;

 'Α. Δύω,

Ἀ. Δύω, πρωτότυπον οἷον πολεμῶ καὶ παράγωγον, οἷον πολεμησείω.

Πρᾶξις.

Ἐ. Λέγω, τίνος ἐστὶ μέρους;
Ἀ. Ῥήματος.
Ἐ. Ποῖόν ἐστι ῥῆμα ἐνεργητικόν, ἢ παθητικόν;
Ἀ. Ἐνεργητικόν.
Ἐ. Πόσης Συζυγίας;
Ἀ. Δευτέρας
Ἐ. Βαρυτόνων ἢ περισπωμένων;
Ἀ. Βαρυτόνων.
Ἐ. Πῶς ἂν γινώσκεις;
Ἀ. Τῇ χαρακτηριστικῇ γ.
Ἐ. Πόσαι χαρακτηριστικαὶ πρώτης τῆς Συζυγίας βαρυτόνων;
Ἀ. Τέσσαρες, βω, πω, φω, πτω.
Ἐ. Πόσαι χαρακτηριστικαὶ τῆς ἕκτης;
Ἀ. Πάντα φωνήεντα χωρὶς τοῦ η, πᾶσαι δίφθογγοι τῶν κυρίων, καὶ μία τῶν καταχρηστικῶν.
Ἐ. Ἐν παρακειμένῳ τοῦ λέγω πῶς κλίνεις;
Ἀ. Λέλεχα
Ἐ. Πῶς γράφεται τὸ χα, διὰ τοῦ χ, ἢ διὰ τοῦ κ;
Ἀ. Διὰ τοῦ χ.
Ἐ. Ἐν παρατατικῷ;
Ἀ. Ἔλεγον.
Ἐ. Διὰ τί ποτε προσίθης τὸ ε μὴ παρὸν τῷ ἐνεστῶτι;
Ἀ. Ὅτι μὲν ἀπὸ Συμφώνου ἄρχεται τὸ θέμα, διόπερ τὸ ε προσλαμβάνει κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ παρατατικοῦ, ὅπερ ἐστὶν αὔξησις συλλαβική.
Ἐ. Ποσαπλῆ ἄρα ἡ αὔξησις.

Ἀ. Δι-

'A. Διπλῆ.
'E. Λέγε δέ;
'A. Συλλαβικὴ, καὶ χρονική.
'E. Τίς ποτ' ἂρ αὔξησις Συλλαβική;
'A. Ἡ τῶν Συλλαβῶν ἀριθμὸν αὔξουσα προστίθεται τοῦ ε.
'E. Τίς δ' ἂρ' αὔξησις χρονική;
'A. Ἔστι μὲν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου μεταβολικῆς.
'E. Δὸς ἄρ' ἀμφοτέρας αὐξήσεως παράδειγμα;
'A. Λέγω ἔλεγον, ἀνύω ἤνυον.
'E. Ἐν ἀορίστῳ πρώτῳ εὐκτικῆς παθητικοῦ;
'A. Λεχθείην, είης, είη, λεχθείητον, λεχθειήτην.
'E. Διὰ τοῦ οὐκ ἔφης, λεχθείητον, λεχθείητον;
'A. Ὅτι τὸ τρίτον τοῦ πληθυντικοῦ οὐκ εἰς [ι] ἢ [αι] λήγει.
'E. Λέγε μοι πρῶτον πρόσωπον τοῦ δυικοῦ.
'A. Οὐκ ἔστι.
'E. Λέγε τὸν κανόνα;
'A. Πρῶτον πληθυντικοῦ εἰ [μὲν] ἀποβάλλει τὸ πρῶτον δυικόν.
'E. Πόθεν γίνεται ἀόριστος α τῆς ὑποτακτικῆς;
'A. Ἀπὸ τοῦ ἀορίστου α ὁριστικῆς ἀποβληθείσης τῆς αὐξήσεως, καὶ τῆς ληγούσης εἰς τὸ ω περισπώμενον μεταβαλλομένης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλέχθην λεχθῶ.
'E. Πόθεν γίνεται ἀόριστος α τῆς ὁριστικῆς;
'A. Γίνεται ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παρακειμένου τῶν ψιλῶν τῶν πρὸ τοῦ αι μεταβληθέντων εἰς δασέα.
'E. Λέγε δὲ παρακείμενον;
'A. Λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, &c.
'E. Λέγε καὶ τ' ἄλλα.
'A. Λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
'E. Διὰ τί ἔχει τοῦ δυικοῦ πρῶτον;

'A. Ὅτι

'A. Ὅτι τὸ πρῶτον πληθυντικοῦ οὐκ εἰς μεν λήγει.

E. Λέγε τρίτον πληθυντικοῦ;

'A Λελεγμένοι εἰσί

'E. Διὰ τί οὐκ ἔφης λέλεγκται;

'A. Ὅτι μὲν τρίτον τοῦ ἑνικοῦ οὐκ εἰς [ται] καθαρὸν λήγει.

'E. Τίποτε ἄρα διὰ τοῦτο;

'A. Ὅτι τὸ τρίτον πληθυντικοῦ περιφράζομεν διὰ τοῦ παρακειμένου τῆς μετοχῆς καὶ ῥήματος ἐνυποστάτου, τοῦ τρίτου ἑνικοῦ εἰς (ται καθαρὸν) μὴ λήγοντος.

'E. Τί δὲ [ται] καθαροῦ ὄντος;

'A. Σχηματίζεται ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ ἑνικοῦ προστεθέντος τοῦ [ν] τοῦ [αι].

'E. Δὸς παράδειγμα;

'A. Πεποίηται πεποίηνται, κέκειται κέκεινται

'E. Λέγε δὲ τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα;

'A. Ἀπὸ τίνος;

'E. Ἀπὸ τοῦ λέγω;

'A Λελέξομαι.

'E. Πόθεν γίνεται καὶ πῶς;

'A. Ἀπὸ λέλεξαι τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ παρακειμένου, τοῦ [ου] πρὸ τοῦ [αι] τεθέντος.

'E. Εἰπὲ δὲ ἐν εὐκτικῇ;

'A Λελεξοίμην οιο οιτο, &c.

'E. Εἰπὲ καὶ ἐν προστακτικῇ;

'A. Λέλεξο λελέχθω.

'E. Πόθεν γίνεται καὶ πῶς;

'A. Παρὰ τοῦ δευτέρου ὑπερσυντελικοῦ ἀφῃρημένης τῆς αὐξήσεως.

'E. Τρίτον δὲ πρόσωπον ἤτοι λελέχθω;

'A Ἀπὸ τοῦ τρίτου παντὸς χρόνου.

'E. Πῶς;

'A. Μεταβληθέντος τὸ εἰς θω. καὶ ψιλῶν ἄλλων εἰς δασέα.

'E. Εἰ

'Ε. Εἰ τοῦτο ἂν ἀληθὲς ἐν ἅπασιν;
'Α. 'Εν ἅπασιν ὁπόσοις τὸ ου καθαρόν ἐστι.
'Ε. Τί δὲ εἰ καθαρόν ἐστι;
'Α. Περὶ τοῦ [θω] προσλαμβάνεται τὸ σ, ὡς κίκεισο κεκείσθω.
'Ε. 'Εν παρακειμένῳ μέσῳ ὁριστικῆς;
'Α. Λέλογα.
'Ε. Πόθεν γίνεται καὶ πῶς;
'Α. Παρὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τῆς τοῦ ἐνεστῶτος χαρακτηριστικῆς ἀντὶ τῆς τοῦ παρακειμένου τεθείσης.
'Ε. Ἔξει τοίνυν λέλεγα;
'Α. Μηδαμῶς, ὅτι μὲν τοῦ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ διασυλλάβου παραλήγουσα [ε] μεταβάλλεται εἰς [ο].
'Ε. Τί δὲ γενήσεται εἰ παραληγουσά ἐστιν [ει];
'Α. Δίφθογγος [ει] εἰς [οι] μεταβάλλεται οἷον πέπεικα πέποιθα.
'Ε. 'Εν μέλλοντι δευτέρῳ ἀπαρεμφάτου ταυτῆς φωνῆς;
'Α. Λεγεῖσθαι.
'Ε. Πως γράφεται τοῦτο [ει] καὶ τίνι προσωδίᾳ;
'Α. Διὰ τοῦ [ει] περισπωμένου.
'Ε. Πόθεν γίνεται;
'Α. 'Απὸ τοῦ μέλλοντος ὁριστικῆς.
'Ε. 'Απὸ τίνος προσώπου;
'Α. 'Απὸ τοῦ δευτέρου προσώπου πληθυντικοῦ μεταλλομένου [ε] εἰς [αι].
'Ε. Πῶς ἔχει ἐν μέλλοντι ὁριστικῆς;
'Α. Λεγοῦμαι, λεγῇ, &c.
'Ε Πόθεν γίνεται;
'Α. 'Απὸ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ.
'Ε. Κανὼν λεγέσθω;
'Α. Καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ γίνεται μεταβληθέντος [ω] περισπωμένου εἰς οῦμαι.
'Ε. Πῶς ἄρ' ἔχει ἐν τῷ ἐνεργητικῷ;
'Α. Λεγῶ.

'Ε. Πό-

'Ε. Πόθεν;

'Α. 'Απὸ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἔλεγον.

'Ε. Πῶς ἄρα δή.

'Α. 'Αφῃρημένης τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ [ο] μεταβληθέντος εἰς [ω] περισπωμένον.

'Ε. 'Εν μέλλοντι β' συζυγικῆς ἐγκλίσεως;

'Α. Λεγοῖμι, λεγοῖς, λεγοῖ, &c.

'Ε. Τίνι προσῳδίᾳ, βαρυτόνῳ, ὀξυτόνῳ ἢ περισπωμένῃ ἢ ἄλλῃ τινί;

'Α. Περισπωμένῃ.

'Ε. Λέγε τὸν κανόνα;

'Α. Μέλλον β' περισπᾶται ἄλλως δὲ ἡ αὐτὴ φωνὴ τοῦ ἀορίστου δευτέρου.

Περὶ Μετοχῆς.

'Ε. Τί ἐστι μετοχή;

'Α. Ἔστι μέρος λόγου μετέχον τοῦ τε ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος.

'Ε. Τῇ μετοχῇ πόσα παρέπεται;

'Α. Ἕπτα, ἅπερ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, τὰ δὲ ἀπ' ἀμφοτέρου λαμβάνει.

'Ε. Τίνα λαμβάνει μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος;

'Α. Γένος, πτῶσιν καὶ κλίσιν.

'Ε. Τίνα λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ῥήματος;

'Α. Χρόνον τε καὶ σημασίαν.

'Ε. Τίνα πρὸς τὸ τέλος λαμβάνει ἀπ' ἀμφοτέρου;

'Α. 'Αριθμόν τε καὶ σχῆμα.

'Ε. Πόσα ἐστὶ τὰ τῶν μετοχῶν γένη;

'Α. Τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν, καὶ οὐδέτερον.

'Ε. Πόσαι εἰσὶν αἱ τῶν μετοχῶν πτώσεις;

'Α. Πέντε, ὀνομαστική, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική.

'Ε. Οἱ τῶν μετοχῶν χρόνοι πόσοι εἰσί;

'Α. Τέσ-

'A. Τέσσαρες, ὁ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ τοῦ παρατατικοῦ, ὁ ἐκ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ, ἀόριστος καὶ μέλλων.

'E. Αἱ τῶν μετοχῶν κλίσεις πόσαι;

'A. Τρεῖς, δευτέρα, τρίτη καὶ πέμπτη, ἀρσενικῶν μὲν αἱ μὲν εἰσι τρίτης, αἱ δὲ πέμπτης, θηλυκαὶ πᾶσαι εἰσι δευτέρας, τῶν δὲ οὐδετέρων αἱ μὲν εἰσι τρίτης, αἱ δὲ πέμπτης.

'E. Τίνα σημασίαν ἔχουσιν αἱ μετοχαί;

'A. Τὴν τῶν ῥημάτων, ἀφ' ὧν παράγονται, αἱ γὰρ ἐνεργητικῶν μετοχαὶ σημασίαν ἔχουσιν ἐνεργητικήν, αἱ τῶν παθητικῶν παθητικήν, καὶ οὕτω περὶ τῶν ἄλλων λεκτέον ἐστί.

'E. Μετοχῶν ἀριθμοὶ πόσοι;

'A. Τρεῖς, ἑνικός οἷον ὁ τύπτων, δυικός οἷον τὼ τύπτοντε, καὶ πληθυντικὸς οἷον οἱ τύπτοντες.

'E. Τὰ τῶν μετοχῶν σχήματα πόσα ἐστί;

'A. Τρία, ἁπλοῦν οἷον ὁ ἱστάς, σύνθετον οἷον ὁ ἀνιστάς, καὶ παρασύνθετον οἷον ὁ ἐπανιστάς.

Περὶ 'Αντωνυμίας.

'E. Τί ἐστιν ἀντωνυμία;

'A. Ἔστι λέξις, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος λαμβανομένη.

'E. 'Αντωνυμίᾳ πόσα παρέπεται;

'A. Ἑπτά, γένος, ἀριθμός, πτῶσις, σχῆμα, εἶδος, πρόσωπον, καὶ σημασία;

'E. Τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν γένη πόσα ἐστί;

'A. Τέσσαρα, ἀρσενικόν οἷον ὁ ἐμός, θηλυκόν οἷον ἡ ἐμή, οὐδέτερον οἷον τὸ ἐμόν, καὶ ἅπαν οἷον ἐγώ, σύ, οὗ.

'E. Οἱ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀριθμοὶ πόσοι εἰσί;

'A. Τρεῖς, καθάπερ ἐν τῷ ὀνόματι, ἑνικὸς οἷον ἐγώ, δυικὸς οἷον νώ, καὶ πληθυντικὸς οἷον ἡμεῖς.

'Ε. Αἱ τῶν ἀντωνυμιῶν πτώσεις πόσαι;

'Α. Πέντε, ὥσπερ ἐν τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῆς κλητικῆς ἐνδεῶς ἔχουσιν αἱ ἀντωνυμίαι πλὴν τριῶν, σύ, ἐμός, καὶ οὗτος.

'Ε. Τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν σχήματα πόσα ἐστί;

'Α Δύω, ἁπλοῦν οἷον ἐγώ, καὶ σύνθετον οἷον ἐμαυτοῦ.

'Ε. Τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν εἴδη πόσα ἐστί;

'Α. Δύω ὥσπερ τῶν ὀνομάτων, πρωτότυπον οἷον ἐγώ, καὶ παράγωγον οἷον ἐμός.

'Ε. Πόσαι εἰσὶν ἀντωνυμίαι εὐθεῖς πρωτοτύπου;

'Α. Τρεῖς, ἐγώ, σύ, καὶ οὗ.

'Ε. Τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν πρόσωπα πόσα ἐστί;

'Α. Τρία, πρῶτον οἷον ἐγώ, δεύτερον οἷον σύ, καὶ τρίτον οἷον ἐκεῖνος, καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι

'Ε. Αἱ τῶν ἀντωνυμιῶν σημασίαι πόσαι εἰσί;

'Α. Ἕξ, εἰσὶ γὰρ δεικτικαὶ οἷον οὗτος καὶ ἐκεῖνος, ἀναφορικὴ μία αὐτός, κλητικαὶ ὑπ᾽ ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, ἐθνικαὶ ἢ πατριωτικαὶ οἷον ἡμεδαπός, ὑμεδαπός, ἀόριστος μία, ὁ δεῖνα, τέλος ἀντίστροφοι οἷον οὗ καὶ σφέτερος.

Περὶ Ἄρθρου.

'Ε. Ἄρθρον τί ἐστιν;

'Α. Ἔστι μέρος λόγου πτωτικὸν τοῖς ἄλλοις προτασσόμενον.

'Ε. Τῷ ἄρθρῳ πόσ᾽ ἄττα παρέπεται;

'Α. Πέντε, τάξις, γένος, ἀριθμός, πτῶσις καὶ σχῆμα.

'Ε. Ἡ τῶν ἄρθρων τάξις ποσαπλῆ ἐστι;

'Α. Διπλῆ, προτακτικὴ οἷον ὁ, ἡ, τό, καὶ ὑποτακτικὴ οἷον ὅς, ἥ, ὅ.

'Ε. Τὰ

Ἐ. Τὰ τῶν ἄρθρων γένη πόσα ἐστί;

Ἀ. Τρία, ἀρσενικὸν οἷον ὁ, θηλυκὸν οἷον ἡ, καὶ οὐδέτερον οἷον τό.

Ἐ. Οἱ τῶν ἄρθρων ἀριθμοὶ πόσοι εἰσί;

Ἀ. Τρεῖς, καθάπερ τῶν ὀνομάτων, ἑνικὸς [ὁ] δυϊκὸς [τὼ] πληθυντικὸς [οἱ].

Ἐ. Αἱ τῶν ἄρθρων πτώσεις πόσαι εἰσί;

Ἀ. Τέσσαρες, ὀνομαστική, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ γὰρ ἡ τῆς κλητικῆς ἐστιν ἐπίρρημα μᾶλλον ἢ ἄρθρον.

Ἐ. Τὰ τῶν ἄρθρων σχήματα πόσα ἐστί;

Ἀ. Δύο, ἁπλοῦν οἷον ὁ, καὶ σύνθετον οἷον ὅδε, ἥδε, τόδε.

Περὶ Προθέσεως.

Ἐ. Τί ἐστι πρόθεσις;

Ἀ. Ἔστι λέξις ἄκλιτος τῶν ἄλλων προτιθεμένη.

Ἐ. Πόσαι εἰσὶ προθέσεις;

Ἀ. Ὀκτωκαίδεκα.

Ἐ. Πῶς διαιροῦνται αἱ προθέσεις;

Ἀ. Τῶν προθέσεων αἱ μὲν εἰσι μονοσύλλαβοι αἱ δὲ δισύλλαβοι.

Ἐ. Πόσαι εἰσὶ μονοσύλλαβοι;

Ἀ. Ἕξ, εἰς, ἐκ, ἐν, πρό, πρὸς, σύν.

Ἐ. Πόσαι εἰσὶ δισύλλαβοι;

Ἀ. Δώδεκα. ἀμφί, ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, ὑπέρ, ὑπό.

Περὶ Ἐπιῤῥήματος.

Ἐ. Ἐπίῤῥημα τί ἐστιν;

Ἀ. Ἔστι μέρος λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον.

Ἐ. Ἐπιῤῥήματι πόσα παρέπεται;

Ἀ. Τέσσαρα, εἶδος, σχῆμα, σύγκρισις καὶ σημασία.

Ἐ. Τῶν ἐπιῤῥημάτων πόσα ἐστὶ τὰ εἴδη;

Ἀ. Δύο, πρωτότυπον οἷον νῦν, καὶ παράγωγον. οἷον ἐκεῖθεν.

Ἐ. Τῶν ἐπιῤῥημάτων σχήματα πόσα ἐστί;

Ἀ. Δύο, ἁπλοῦν οἷον ἑξῆς, καὶ σύνθετον οἷον ἐφεξῆς.

Ἐ. Αἱ τῶν ἐπιῤῥημάτων κλίματες πόσαι εἰσί;

Ἀ. Τρεῖς, θετική οἷον μάλα. συγκριτική οἷον μᾶλλον, καὶ ὑπερθετική οἷον μάλιστα.

Ἐ. Αἱ τῶν ἐπιῤῥημάτων σημασίαι πόσαι εἰσί;

Ἀ. Μονονουχὶ εἰσιν ἀναρίθμητοι οἷον τόπου χρόνου, καὶ ποιότητος.

Ἐ. Δὸς ἐπιῤῥήματα τοῦ τόπου.

Ἀ. Ἐκεῖ, κάτω.

Ἐ. Δὸς τοῦ χρόνου.

Ἀ. Νῦν, σήμερον, τότε.

Ἐ. Δὸς τῆς ποιότητος.

Ἀ. Εὖ, καλῶς, σοφῶς.

Ἐ. Δὸς τῆς ποσότητος.

Ἀ. Ἅπαξ, πολλάκις.

Ἐ. Δὸς τῆς τάξεως.

Ἀ. Ἑξῆς, ἐφεξῆς.

Ἐ. Δὸς σχετλιασμοῦ.

Ἀ. Οἴμοι ἰού.

Ἐ. Δὸς

'Ε. Δὸς διαιρέσεως.
'Α. Ἀνὰ, χωρίς.
'Ε. Δὸς στερήσεως.
'Α. Νηποινὶ, ἀπονητί.
'Ε. Δὸς συγκρίσεως.
'Α. Μᾶλλον, ἧττον.
'Ε. Δὸς ὁμοιώσεως.
'Α. Ὥσπερ, καθάπερ.
'Ε. Δὸς ἀθροίσεως.
'Α. Ἅμα, ὁμοῦ.

Περὶ τοῦ Συνδέσμου.

'Ε. Σύνδεσμος τί ἐστι;
'Α. Ἔστι λέξις συνδέουσα τὰ τοῦ λόγου μέρη εἰς τὸ κατάλληλον.
'Ε. Τῷ συνδέσμῳ πόσα παρέπεται;
'Α. Τρία, σχῆμα, τάξις, καὶ σημασία ἢ δύναμις.
'Ε. Τὰ τῶν συνδέσμων σχήματα πόσα ἐστί;
'Α. Δύο, ἁπλοῦν οἷον ἐπεί, καὶ σύνθετον οἷον ἐπειδή.
'Ε. Ἡ τῶν συνδέσμων τάξις ποσαπλῆ ἐστι;
'Α. Διπλῆ, προτακτική οἷον εἰ, καὶ ὑποτακτική οἷον τέ, γάρ, δέ, καὶ τοιαῦτα.
'Ε. Αἱ τῶν συνδέσμων σημασίαι πόσαι εἰσί;
'Α. Πλεῖσται.
'Ε. Δὸς τοὺς συμπλεκτικούς.
'Α. Καί, τέ.
'Ε. Δὸς διαζευκτικούς.
'Α. Ἤ, ἤτοι.
'Ε. Δὸς συναπτικούς.
'Α. Εἰ, εἴπερ.
'Ε. Δὸς παρασυναπτικούς.

A. Ἐπειδή, ἐπειδήπερ.
'E. Δὸς αἰτιολογικούς.
'A. Ἄρα, οὖν.
'E. Δὸς παραπληρωματικούς.
'A. Δή, πέρ.
'E. Δὸς ἐναντιωματικούς.
'A. Ὅμως, ἀλλ' ὅμως.
'E. Δὸς ἐλαττωτικούς.
'A. Γοῦν, γέ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

De LITERIS.

Quæst. QUot ſunt Græcorum Literæ ?
Reſp. Viginti quatuor.
Q. Quot in partes dividuntur ?
R. In duas ; in Vocales & Conſonantes.
Q. Quot Vocales ?
R. Septem.
Q. In quot dividuntur Vocales ſeptem ?
R. In tres ; in *longas*, in *breves*, & in *ancipites*.
Q. Quot ſunt *longæ* ?
R. Duæ ; *η* & *ω*.
Q. Quot *breves* ?
R. Duæ pariter ; *ε* & *ο*.
Q. Quot *ancipites* ?
R. Tres ; *α*, *ι*, *υ*.
Q. Alióne nomine nuncupantur ?
R. Etiam, *communes*.
Q. Quare ?
R. Quoniam nunc ſunt *longæ* nunc *breves*.
Q. Aliane eſt vocalium diviſio ?
R. Eſt quidem.
Q. Dic igitur.
R. Vocalium aliæ *præpoſitivæ* ſunt, *α*, *ε*, *ο*, *η*, *ω* ; aliæ verò *ſubjunctivæ*, *ι*, *υ*.
Q. Quare vocantur *præpoſitivæ* ;
R. Quod in Dipthongis *præponuntur*.

Q. Quare *ſubjunctivæ?*

R. Quod in Diphthongis *ſubjiciuntur.*

Q. Quot in partes dividuntur Diphthongi?

R. In duas; in *proprias* & *improprias.*

Q. Quot ſunt *propriæ?*

R. Sex; αι αυ, ει ευ, οι ου.

Q. Quot *impropriæ.*

R. Quinque; ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, ῦι.

Q. Quot ſunt *Conſonantes?*

R. Decem & ſeptem; β, γ, δ, &c.

Q. Quî dividuntur decem & ſeptem Conſonantes?

R. In duo genera; in *ſemivocales*, in *mutas.*

Q. Quot ſunt *ſemivocales?*

R. Octo; ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

Q. In quot dividuntur octo *ſemivocales?*

R. In tria; in *duplices*, in *immutabiles*, & in σ.

Q. Quot ſunt *duplices?*

R. Tres; ζ, ξ, ψ.

Q. Quot *immutabiles?*

R. Quatuor; quæ & liquidæ appellantur, λ, μ, ν, ρ.

Q. Quot *mutæ?*

R. Novem; & dividuntur in *tenues*, π, κ, τ, in *medias*, β, γ, δ, in *aſpiratas*, φ, χ, θ.

De Accentibus.

Q. Genera *Accentuum* quot ſunt?

R. Quatuor; *Toni*, *Tempora*, *Spiritus* & *Paſſiones.*

Q. Quid eſt *tonus?*

R. Eſt intentio, vel remiſſio, vel moderatio ſyllabarum bonum ſonum habens.

Q. Quot

Q. Quot ſunt *toni* ?
R. Tres; *Acutus, Gravis, Circumflexus.*
Q. Quid eſt *Acutus* ?
R. Eſt accentus intenſum habens ſonum.
Q. Quid eſt *Gravis* ?
R. Eſt accentus remiſſum habens ſonum.
Q. Quid eſt *Circumflexus* ?
R. Eſt accentus medium habens ſonum.
Q. *Acutus* quotuplex eſt ?
R. Triplex; *oxytonus, paroxytonus, proparoxytonus*, θεός, λόγος, τύπτομαι.
Q. *Gravis* quotuplex eſt ?
R. Duplex; *ſyllabicus* vel *in conſequentia*, ut τιμὴ.
Q. *Circumflexus* quotuplex eſt ?
R. Duplex; *periſpomenus* & *properiſpomenus*, ποιῶ, βοᾶτε.
Q. Quot ſunt *tempora* ?
R. Duo; *longum* & *breve.*
Q. *Spiritus* quot ſunt ?
R. Duo; *aſper* hama, *lenis* ego.
Q. Quænam eſt *ſpirituum* ſedes ?
R. In principiis dictionum omnes Vocales, & conſonantium ſola ρ, aut in medio geminata, ut πόῤῥω
Q. Quot ſunt *Paſſiones* ?
R. Tres; *Apoſtrophus, Hyphen, Hypodiaſtole.*
Q. Quid eſt *Apoſtrophus* ?
R. Eſt nota rejecta vocalis, α, ε, ι, ο, vel diphthongi, αι, οι.

De Oratione & ejus Partibus.

Q. Quid eſt *Oratio*?

R. Dictionum compoſitio quæ ſenſum perfectum declarat.

Q. Quot ſunt *Orationis* partes?

R. Octo; *Nomen*, *Verbum*, *Participium*, *Pronomen*, *Articulus*, *Præpoſitio*, *Adverbium* & *Conjunctio*.

Q. Quot ſunt *orationis* partes *declinabiles*?

R. Quinque; *Nomen*, *Verbum*, *Participium*, *Pronomen*, & *Articulus*.

Q. Quot ſunt partes *indeclinabiles*?

R. Tres; *Præpoſitio*, *Adverbium* & *Conjunctio*.

De Nomine.

Q. Quid eſt *Nomen*?

R. Pars orationis caſualis ſignificans ſine tempore.

Q. Quotuplex eſt *Nomen*?

R. Duplex; *Subſtantivum* & *Adjectivum*.

Q. Quid eſt nomen *Subſtantivum*?

R. Quod per unum Articulum, vel per duos declinatur, ut ὁ θεός, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος.

Q. Quid vocas *Epitheton*?

R. Quod per tres Articulos, vel per tres diverſas voces declinatur, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές, ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.

Q. *Nomini* quot accidunt?

R. Septem? *Genus*, *Numerus*, *Caſus*, *Declinatio*, *Figura*, *Species*, & *Comparatio*.

Q. Nomi-

Q. Nominum *Genera* quot ſunt ?

R. Quinque ; *Maſculinum*, *Fœmininum*, *Neutrum*, *Commune*, *Promiſcuum*.

Q. Quid eſt *Genus Maſculinum* ?

R. Cui præponitur in Nominativo Articulus ὁ, ut ὁ Θεός.

Q. Quid vocas *Genus Fœmininum* ?

R. Cui præponitur in recto ſingulari Articulus ἡ, ut ἡ *Μαρία*.

Q. Quid eſt *Genus Neutrum* ?

R. Cui præponitur Articulus τὸ, ut τὸ πνεῦμα.

Q. Quid vocas *Genus Commune* ?

R. Cui præponuntur duo Articuli ὁ & ἡ, ut ὁ & ἡ ἄνθρωπος.

Q. Quid eſt *Genus Promiſcuum* ?

R. Quod ſub uno & ſolo Articulo ambos Sexus ſignificat, ut ὁ ἀετὸς aquila, ἡ χελιδὼν hirundo.

Q. Nominum *Numeri* quot ſunt ?

R. Tres ; *Singularis*, ut ἡ μοῦσα, *Dualis*, ut τὰ μούσα, *Pluralis*, ut αἱ μοῦσαι.

Q. Nominum *Caſus* quot ſunt ?

R. Quinque ; *Nominativus* (qui & *Rectus* vocatur) *Genitivus*, *Dativus*, *Accuſativus* & *Vocativus*.

Q. Nominum *Declinationes* quot ſunt ?

R. Decem ; quinque *Simplicium*, & totidem *Contractorum*.

Q. Quotupliciter *Simplicia* declinantur ?

R. Dupliciter ; *pariſyllabicè* ut λόγος, & *impariſyllabicè* ut παιάν.

Q. Quot ſunt nominum *pariſyllabicè* inflexorum Declinationes ?

R. Quatuor ; *Prima*, *Secunda*, *Tertia* & *Quarta*.

Q. Quot

Q. Quot ſunt nominum *impariſyllabicè* inflexorum Declinationes ?

R. Sola *Quinta.*

Q. Nominum *Figuræ* quot ſunt ?

R. Duæ ; *Simplex* quæ non componitur , ut πρᾶγμα, & *compoſita*, ut πολυπράγμων.

Q. Nominum *Species* quot ſunt ?

R. Duæ ; *Primitiva*, quæ à nullo derivatur ut καλὸς pulcher, & *Derivativa*, quæ ab alio quodam derivationem habet ut κάλλιστο.

Q. Quid eſt *Comparatio* nominis ?

R. Eſt nominis per quoſdam gradus aucta ſignificatio , ut ἅγιος ſanctus , ἁγιώτερος ſanctior, ἁγιώτατος ſanctiſſimus.

Q. Nominum *comparationis* gradus quot ſunt ?

R. Tres ; *Poſitivus*, *Comparativus*, & *Superlativus.*

Q. Quid eſt *poſitivus* ?

R. Eſt prima dictionis vox, ut ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, ſanctus, a, um.

Q. Quid gradus *comparativus* ?

R. Eſt epitheton *poſitivi* ſignificationem augens & τερος, τερα, τερον, vel in ιων & ιον deſinit, ut ἁγιότερος, ερα ερον, ſanctior, ſanctius, ὁ καὶ ἡ βελτίων, καὶ τὸ βελτίον, *melior*, *melius.*

Q. Quid eſt gradus *ſuperlativus* ?

R. Eſt epitheton *Poſitivi* ſignificationem in ſummo gradu augens, & in τατος, τάτη, τατον, vel in ιστος, ίστη, ιστον deſinit, ut ἁγιώτατος, άτη, ατον, ſanctiſſimus, a, um, γλύκιστος, ίστη, ιστον, dulciſſimus, a, um.

Praxis.

Praxis.

Q. 'Αινείας, cujus partis ?
R. Nominis.
Q. Quale est nomen, *Substantivum* an *Adjectivum*.
R. *Substantivum.*
Q. Cujus *Generis* ?
R. *Masculini.*
Q. Unde nôsti ?
R. Quia Nominativo singulari præponitur articulus ὁ.
Q. Quotæ Declinationis ?
R. Primæ simplicium.
Q. Quî cognoscis ?
R. Quia est nominum parisyllabarum & terminationem habet ας.
Q. Τιτάν vero quotæ Declinationis ?
R. Quintæ.
Q. Quomodo cognoscis ?
R. Quia Genitivus superat Nominativum numero Syllabarum.
Q. Sed quarum Declinationum simplicium an contractorum ?
R. Simplicium.
Q. Unde nôsti.
R. Quoniam nullam habet contractionem.
Q. Declina per casus.
R. Singularis Rectus, seu Nominativus ὁ τιτάν, Gen. τοῦ τιτᾶνος, Dat. τῷ τιτᾶνι, Acc. τὸν τιτᾶνα, Voc. ὦ τιτάν.

Dualis Rectus, Acc. & Voc. τὼ καὶ ὦ τιτᾶνε, Gen. & Dat. τοῖν τιτάνοιν. Pluralis

Pluralis Rectus οἱ πάντες, &c.

Q. In Dat. Plurali?

R. τοῖς πᾶσι.

Q. Da Regulam?

R. Dativus Pluralis fit à singulari posito σ ante ι & rejecto δ θ ντ.

Q. Cur ergo λέων facit in Dativo Plurali λέουσι non λέοσι?

R. Quod ab οντι in singulari fit ουσι in Plurali & ab εντι εισι.

Q. Quot sunt terminationes primæ simplicium?

R. Duæ; ας & ης.

Q. Quot sunt terminationes tertiæ?

R. Duæ item; ος & ον.

Q. Quatuor primæ simplicium quomodo vocantur?

R. *Parisyllabicæ.*

Q. Quare?

R. Quia *rectis* pares sunt *obliqui* syllabis suis.

Q. Quinta verò quî vocatur?

R. *Imparisyllabica*; quia *Genitivus* numero syllabarum *Nominativum* superat.

Q. Secunda contractorum quot genera continet?

R. Tria; *Masculinum*, *Fœmininum* & *Neutrum.*

Q. Ipsa verò secunda contractorum in quot casibus contrahitur?

R. In quatuor.

Q. Dic verò.

R. In Dativo singulari, in Nominativo, Accusativo & Vocativo plurali.

Q. Declina ὄφις communiter.

R. Singu-

R. Singularis Nominativus ὁ ὄφις, Gen. τοῦ ὄφιος.

Q. Atticè verò?

R. τοῦ ὄφεως.

Q. In Accusativo autem?

R. τὸν ὄφιν.

Q. Da Regulam; nescis?

R. Da mihi temporis aliquid.

Q. Dedi; dic igitur, vis discere?

R. Volo quidem.

Q. Nomina in ις & υς, quorum Genitivus in ος purum, Accusativum faciunt per ν. At in Vocativo singulari?

R. ὦ ὄφι.

Q. Dic Regulam.

R. Gravitona in ις & υς abjiciunt ς, ut ὦ ὄφι, ὦ βότρυ.

Q. In Ablativo Casu quomodo dicitur?

R. Apud Græcos non est Ablativus casus.

Q. In Genitivo Plurali Atticè.

R. τῶν ὄφεων.

Q. Quis Accentus?

R. Acutus in *Antepenultima*.

Q. Quare non in penultima, ut ὀφίων?

R. Quia Casus Attici habent accentum in Antepenultima, quamvis ultima sit longa.

Q. Flecte βασιλεύς.

R. Singularis Nominativus, ὁ βασιλεύς, Gen. τοῦ βασιλέως. &c.

Q. Ionicè?

R. βασιλῆος.

Q. In Vocativo singulari?

R. ὦ βασιλεῦ.

Q. Regula dicatur?

R. Diph-

R. Diphthongi ᾶυς & ους deponunt ς in Vocativo.
Q. In Dativo Plurali?
R. βασιλεῦσι
Q. Dic Regulam.
R. Quæ exeunt in ξ, ψ, vel diphthongum, adjectione σι, ι faciunt Dativum Pluralem, ut ἅρπαξ ἅρπαξι, βασιλεὺς βασιλεῦσι.

De Verbo.

Q. Quid est *Verbum*?
R. Est pars Orationis sine Casu, distinctionem Personarum habens, & Temporum diversorum consignificationem juxta diversas vocis transfigurationes.
Q. Quotuplex est *Verbum*?
R. Duplex; *Personale* & *Impersonale.*
Q. Quid vocas *Verbum Personale*?
R. Quod per tres *personas* conjugatur, ut *verbero, verberas, verberat.*
Q. Quid est Verbum *Impersonale*?
R. Quod per tertias personas numeri singularis conjugatur, ut *oportet, oportebat,* &c.
Q. Verbo *Personali* quot accidunt?
R. Octo; *Genus, Modus, Tempus, Persona, Numerus, Conjugatio, Figura* & *Species.*
Q. Verborum *Personalium* genera quot sunt?
R. Quinque; *Activum, Passivum, Neutrum, Medium* sive *Commune, Deponens* sive *Submedium* sive *Subcommune.*
Q. Quid est *Verbum Activum*?
R. Quod in ω vel μι desinit, & Passivum in μαι format, ut τύπτω τύπτομαι, τίθημι τίθεμαι, & hujusmodi.

Q. Quid

Q. Quid est *Verbum Passivum* ?

R. Quod in μαι desinit, & passivè significat, & ab activo formatur, ut τύπτομαι à τύπτω.

Q. Quid est *Verbum Neutrum* ?

R. Quod in ω desinit, & *Passivum* non format, & neque *activè* neque *passivè* significat, ut ζῶ vivo, & huc refertur *Substantivum* εἰμὶ sum.

Q. Quid est *Verbum Commmune* ?

R. Quod in μαι desinit & *Activum* non habens, actionem & passionem significat, ut βιάζομαι, ἐργάζομαι, &c.

Q. Quid denique vocas Verbum Deponens?

R. Quod in μαι desinens non habet Activum, & ut plurimum actionem significat; ut μάχομαι *pugno*.

Q. Verborum Modi quot sunt?

R. Quinque *Indicativus*, *Imperativus*, *Optativus*, *Subjunctivus*, & *Infinitivus*.

Q. Verborum *Tempora* quot sunt?

R. Sex. *Præsens*, *Imperfectum*, *Perfectum*, *Plusquamperfectum*, *Indefinitum* & *Futurum*.

Q. Verborum *Personæ* quot sunt?

R. Tres; *Prima*, *Secunda* & *Tertia*.

Q. Verborum *Numeri* quot sunt?

R. Tres; *Singularis*, *Dualis* & *Pluralis*.

Q. Verborum *Conjugationes* quot sunt?

R. Tredecim. Sex quidem Verborum Barytonorum, tres Circumflexorum, & quatuor in μι desinentium.

Q. Verborum *Figuræ* quot sunt?

R. Tres; *Simplex* ut ἵστημι *sisto*, *Composita* ut ἀνίστημι *erigo*, & *Decomposita* ut ἐπανίστημι erigo.

Q. Verborum *Species* quot sunt?

 R. Duæ

R. Duæ; *Primitiva*, ut πολεμῶ *pugno*, & *Derivativa*, ut πολεμησείω *pugnare cupio*.

Praxis.

Q. λέγω, cujus est partis?
R. Verbi.
Q. Quale Verbum? *Activum* an *Passivum*?
R. *Activum*.
Q. Quotæ Conjugationis?
R. Secundæ.
Q. Barytonorum an Circumflexorum?
R. Barytonorum.
Q. Quî cognoscis?
R. Per *Figurativam* sive *Characteristicam* γ.
Q. Quot sunt *Figurativæ* primæ Conjugationis Barytonorum?
R. Quatuor; βω, πω, φω, πτω.
Q. Quot sunt *Characteristicæ* sextæ?
R. Omnes Vocales præter η, omnes Diphthongi propriæ, & una impropria.
Q. In Præterito perfecto Verbi λέγω quomodo flectis?
R. λέλεχα.
Q. Quomodo scribitur χα, per χ an per κ.
R. Per χ.
Q. In Imperfecto?
R. ἔλεγον.
Q. Quare apponis ε, cum non sit in Præsenti?
R. Quia verbum à consonante inceptum est, ideóque assumit ε in principio Imperfecti, quod est augmentum syllabicum.
Q. Quotuplex est *Augmentum*?

R. Du-

R. Duplex.
Q. Dic verò.
R. *Syllabicum* & *Temporale.*
Q. Quid est Augmentum *Syllabicum*?
R. Quod auget numerum *Syllabarum* assumpto ε.
Q. Quid est Augmentum *Temporale*?
R. Est eorum quæ incipiunt à Vocali vel à Diphthongo mutabili.
Q. Da Exemplum utriúsque.
R. λέγω ἔλεγον, ἀνύω ἤνυον.
Q. In Aoristo primo Optativi verbi Passivi?
R. λεχθείην λεχθείης, λεχθείητον λεχθειέτην.
Q. Cur non dicis λεχθείητον λεχθείητον.
R. Quoniam tertia pluralis non exit in ι aut αι.
Q. Dic primam personam Dualis.
R. Non est.
Q. Dic Regulam.
R. Prima Pluralis in μεν excludit primam Dualem.
Q. Unde fit Aoristus primus Subjunctivi?
R. Ab Aoristo Indicativo remoto Augmento & ultima in ω circumflexum mutata, ut ab ἐλέχθην λεχθῶ.
Q. Unde fit Aoristus primus Indicativi?
R. Fit à tertia Persona Præteriti, tenuibus ante αι mutatis in aspiratas.
Q. Dic verò Præteritum.
R. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, &c.
Q. Dic cætera.
R. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
Q. Quare habet primam Dualem?
R. Quia prima Pluralis non desinit in μεν.
Q. Dic tertiam Pluralis.

R. λελεγ-

R. λελεγμένοι εἰσί.

Q. Quare non dicis λέλεγκται ?

R. Quia tertia ſingularis non deſinit in ται purum.

Q. Et quare propter hoc ?

R. Quoniam tertiam pluralem circumloquimur per Participium præteriti temporis, & verbum Subſtantivum, quoties tertia ſingularis non deſinit in ται purum.

Q. Quid ſi ται ſit purum ?

R. Formabitur à tertia ſingulari poſito ν ante ται.

Q. Da Exemplum.

R. πεποίηται πεποίηνται, κέκειται κέκεινται.

Q. Dic paulò poſt Futurum.

R. A quo verbo ?

Q. A verbo λέγω.

R. λελέξομαι.

Q. Unde fit, & quomodo ?

R. A λέλεξαι ſecunda perſona præteriti, poſito ομ ante αι.

Q. Dic verò in Optativo.

R. λελεξοίμην, οιο, οιτο.

Q. Dic etiam in Imperativo ?

R. λέλεξο, λελέχθω.

Q. Unde fit, & quomodo ?

R. A ſecunda perſona perfecti Indicativi, ſublato augmento.

Q. Tertia verò perſona, nempe λελέχθω.

R. A tertia perſona ejuſdem temporis.

Q. Quomodo ?

R. Migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aſpiratas.

Q. Num hoc verum eſt in omnibus ?

R. Maxi-

R. Maximè in omnibus quibus *το impurum* est.
Q. Quid autem si *το purum* sit ?
R. Ante θω assumitur σ, ut κίκειστ κικεῖσθω.
Q. In Præterito Medio ?
R. λέλογα.
Q. Unde fit, & quomodo ?
R. Ab Activo collocata characteristica Præsentis pro figurativa Præteriti.
Q. Habebit igitur λέλεγα.
R. Nequaquam; quoniam futuri Activi diffyllabi penultima ε migrabit in ο.
Q. Quid fiet si penultima sit ει ?
R. Diphongus ει mutatur in οι, ut πέπεικα πέποιθα.
Q. In Futuro secundo Infinitivi ejusdem vocis ?
R. λεγεῖσθαι.
Q. Quomodo scribitur hoc ει, & quo accentu ?
R. Per ει circumflexum.
Q. Unde fit ?
R. A futuro Indicativi.
Q. A qua Persona ?
R. A secunda persona Plurali ε mutato in αι.
Q. Quomodo se habet in Futuro Indicativo ?
R. λεγοῦμαι, ῆ, εῖται, &c.
Q. Unde fit ?
R. A Futuro Activo.
Q. Regula dicatur.
R. Etiam; hoc fit ab Activo vertendo ῶ circumflexum in οῦμαι.
Q. Quomodo habet se in Activo ?
R. λεγῶ.
Q. Unde ?
R. Ab Aoristo β ἔλεγον.

Q. Quo-

Q. Quomodo ?

R. Ablato augmento, & ου verso in ῶ circumflexum.

Q. In Futuro secundo Optativi modi.

R. λεγοῖμι, οῖς, οῖ, &c.

Q. Quo accentu; barytono, oxytono, an circumflexo, aut alio aliquo ?

R. Circumflexo.

Q. Dic Regulam.

R. Futurum secundum circumflectitur alioqui vox eadem ac Aoristum secundum.

De Participio.

Q. Quid est *Participium*?

R. *Participium* est pars orationis partem accipiens à nomine & partem à verbo.

Q. *Participio* quot accidunt ?

R. Septem quæ partim à *Nomine*, partim à *verbo*, partim etiam ab utróque sumit.

Q. Quænam accipit *Participium* à *nomine* ?

R. *Genus*, *Casum*, & *Declinationem*.

Q. Quænam accipit à *verbo* ?

R. *Tempus* & *Significationem*.

Q. Quæ denique accipit ab utroque ?

R. *Numerum* & *Figuram*.

Q. Quot sunt Participiorum *genera* ?

R. Tria; *Masculinum*, *Fœmininum* & *Neutrum*.

Q. Quot sunt Participiorum *Casus* ?

R. Quinque; *Nominativus*, *Genitivus*, *Dativus*, *Accusativus* & *Vocativus*.

Q. Participiorum *Tempora* quot sunt ?

R. Qua-

R. Qvatuor; *Tempus* ex *Præsenti* & *Imperfecto* conſtans; *Tempus* ex *Perfecto* & *Plusquamperfecto* conſtans; *Indefinitum* & *Futurum*.

Q. Participiorum *Declinationes* quot ſunt?

R. Tres; *Secunda*, *Tertia*, & *Quinta*, Maſculinorum enim quædam ſunt *Tertiæ*, quædam *Quintæ*; Fœminina omnia ſunt *Secundæ*; Neutrorum verò quædam ſunt *Tertiæ*, quædam *Quintæ*.

Q. Quam *Significationem* habent Participia?

R. Verborum à quibus derivantur, *Activorum* enim Participia habent *Activam* ſignificationem, *Paſſivorum Paſſivam*, & ſic de aliis dicendum eſt.

Q. Participiorum *Numeri* quot?

R. Tres; *Singularis*, ut ὁ τύπτων. *Dualis*, ut τὼ τύπτοντε. *Pluralis*, ut οἱ τύπτοντες.

Q. Participiorum *Figuræ* quot ſunt?

R. Tres; *Simplex*, ut ὁ ἱστὰς. *Composita*, ut ὁ ἀνιστὰς; & *Decompoſita*, ut ὁ ἐπανιστὰς.

De Pronomine.

Q. Quid eſt *Pronomen*?

R. Eſt *Dictio* quæ pro *Nomine* ſumitur.

Q. Pronomini quot accidunt?

R. Septem; *Genus*, *Numerus*, *Caſus*, *Figura*, *Species*, *Perſona*, & *Significatio*.

Q. Pronominum *Genera* quot ſunt?

R. Quatuor; *Maſculinum* ut ἐμός, *Fœmininum* ut ἐμή, *Neutrum* ut ἐμόν, & *Omne* ut ἐγώ, σύ, οὗ.

Q. Pronominum *Numeri* quot ſunt?

R. Tres; ut in Nomine, *Singularis* ut ἐγώ, *Dualis* ut νῶϊ, *Pluralis* ut ἡμεῖς.

 Q. *Caſus*

Q. *Casus* Pronominis quot sunt?

R. Quinque; ut in Nomine, sed Vocativo carent Pronomina præter tria, σύ, ἐμός, καὶ οὗτος.

Q. Pronominum *Figuræ* quot sunt?

R. Duæ; *Simplex* ut ἐγώ, & *Composita* ut ἐμαυτοῦ.

Q. Pronominum *Species* quot sunt?

R. Duæ; ut Nominum, *Primitiva* ut ἐγώ, & *Derivativa* ut ἐμός.

Q. Quot sunt Pronomina speciei *Primitivæ*?

R. Tria; ἐγώ, σύ, καὶ οὗ.

Q. Pronominum *Personæ* quot sunt?

R. Tres; *Prima* ut ἐγώ, *Secunda* ut σύ, *Tertia* ut ἐκεῖνος, & omnia alia.

Q. Pronominum *Significationes* quot sunt?

R. Sex; sunt enim *Demonstrativa* ut οὗτος & ἐκεῖνος; *Relativum* unum αὐτός; *Possessiva* octo ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος; *Gentilia* sive *Patria* duo, ut ἡμεδαπός, ὑμεδαπός; *Infinitum* unum ὁ δεῖνα? quædam denique *Reciproca* ut οὗ & σφέτερος.

De Articulo.

Q. *Articulus* quid est?

R. Est pars orationis casualis quæ aliis præponitur.

Q. *Articulo* quot accidunt?

R. Quinque; *Ordo, Genus, Numerus, Casus,* & *Figura.*

Q. Articulorum *Ordo* quotuplex est?

R. Duplex; *Præpositivus* ut ὁ, ἡ, τό, & *Postpositivus* ut ὅς, ἥ, ὅ.

Q. Articu-

Q. Articulorum *Genera* quot ſunt ?

R. Tria ; *Maſculinum* ut ὁ, *Fœmininum* ut ἡ, *Neutrum* ut τό.

Q. Articulorum *Numeri* quot ſunt ?

R. Tres ; ut Nominum, *Singularis* ut ὁ, *Dualis* ut τώ, *Pluralis* ut οἱ.

Q. Articulorum *Caſus* quot ſunt ?

R. Quatuor ; *Nominativus*, *Genitivus*, *Dativus*, *Accuſativus* ; etenim ὦ Vocativi *Adverbium* potius eſt quàm *Articulus*.

Q. Articulorum *Figuræ* quot ſunt ?

R. Duæ ; *Simplex* ut ὁ, & *Compoſita* ut ὅδε, ἥδε, τόδε.

De Præpoſitione.

Q. Quid eſt *Præpoſitio* ?

R. Eſt Dictio indeclinabilis quæ Declinabilibus præponitur.

Q. Quot ſunt *Præpoſitiones* ?

R. Octodecim.

Q. Quomodo dividuntur *Præpoſitiones*?

R. *Præpoſitiones* quædam ſunt *Monoſyllabæ*, quædam *Diſſyllabæ*.

Q. Quot ſunt *Monoſyllabæ* ?

R. Sex ; εἰς, πρὸς, ἐκ, πρό, ἐν, σύν.

Q. Quot ſunt *Diſſyllabæ* ?

R. Duodecim ; ἀνά, διά, κατά, παρά, μετά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀμφί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ.

 De

De Adverbio.

Q. Quid est *Adverbium* ?
R. Est pars Orationis sine Casu, quæ de Verbo prædicatur.
Q. *Adverbio* quot accidunt ?
R. Quatuor ; *Species*, *Figura*, *Comparatio* & *Significatio*.
Q. Adverbiorum quot sunt *Species* ?
R. Duæ ; *Primitiva* ut νῦν, *Derivativa* ut ἐκεῖθεν.
Q. Adverbiorum *Figuræ* quot sunt ?
R. Duæ, *Simplex* ut ἑξῆς, & *Composita* ut ἐφεξῆς.
Q. Adverbiorum *Comparationis Gradus* quot sunt ?
R. Tres ; *Positivus* ut μάλα, *Comparativus* ut μᾶλλον, *Superlativus* ut μάλιστα.
Q. Adverbiorum *Significationes* quot sunt ?
R. Propemodum sunt infinitæ, ut *Loci*, *Temporis* & reliquæ.
Q. Da Adverbia *Loci*.
R. ἐκεῖ *illic*, κάτω *deorsum*.
Q. Da *Temporis*.
R. νῦν *nunc*, σήμερον *hodie*, τότε *tunc*.
Q. Da *Qualitatis*.
R. εὖ, καλῶς *bene*, σοφῶς *sapienter*.
Q. Da *Quantitatis*.
R. ἅπαξ *semel*, πολλάκις *sæpe*.
Q. Da *Ordinis*.
R. ἑξῆς *ordine*, ἐφεξῆς *deinceps*.
Q. Da *Commiserationis*.

R. οἴ

R. οἴμοι *hei mihi*, ἰὲ *væ*.
Q. Da *Divisionis*.
R. ἄνευ *absque*, χωρὶς *sine*.
Q. Da *Privationis*.
R. νηποινὶ *impune*, ἀπονητὶ *absque labore*.
Q. Da *Comparationis*.
R. μᾶλλον *magis*, ἧττον *minus*.
Q. Da *Similitudinis*.
R. ὥσπερ *quemadmodum*, καθάπερ *sicut*.
Q. Da *Congregationis*.
R. ἅμα *simul*, ὁμοῦ *unà*.

De Conjunctione.

Q. *Conjunctio* quid est ?
R. Est Dictio conjungens partes orationis sibi invicem.
Q. *Conjunctioni* quot accidunt ?
R. Tria ; *Figura*, *Ordo*, & *Significatio* sive *Potestas*.
Q. Conjunctionum *Figuræ* quot sunt ?
R. Duæ ; *Simplex* ut ἐπεὶ *quando*, & *Composita* ut ἐπειδὴ *quandoquidem*.
Q. Conjunctionis *Ordo* quotuplex est ?
R. Duplex ; *Præpositivus*, ut εἰ *si*, & *Subjunctivus* ut τέ, γάρ, δέ, & tales.
Q. Conjunctionum *Significationes* quot sunt ?
R. Plurimæ.
Q. Da *Copulativas*.
R. καὶ, τέ, *&*, *que*.
Q. Da *Disjunctivas*.
R. ἢ, ἤτοι, *vel*, *sive*.
Q. Da *Continuativas*.

R. εἰ, εἴπερ, *si, siquidem.*
Q. Da *Subcontinuativas.*
R. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, *quando, quandoquidem.*
Q. Da *Causales.*
R. γάρ, ἵνα, *nam, ut,*
Q. Da *Illativas.*
R. ἄρα, οὖν, *igitur, ergo.*
Q. Da *Expletivas.*
R. δὴ, περ.
Q. Da *Adversativas.*
R. ὅμως, ἀλλ' ὅμως, *tamen, attamen.*
Q. Da *Extenuativas.*
R. γοῦν, γέ, *saltem, vel.*

Laus Deo.

1a

METHODUS Græcam Linguam DOCENDI

(Multâ Grammaticorum arte omissâ)

AD

PUERORUM CAPTUM

ACCOMMODATA

ET AB

EDWARDO LEEDES,

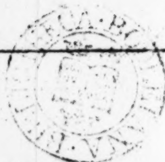
CUI

Id Rei creditum est intra Scholam BURIENSEM in Pago SUFFOLCIENSI, in Usum Discipulorum tradita.

Facilis nec minus utilis;
Brevis nec tamen obscura.

LONDINI,

Impensis *J. Chamberlain*, Bibliopolæ BURIENSIS. 1690.

Imprimatur.

Jo. Battely, Reverendissimo *Wilhelmo*, Archiep. *Cant.* à Sacris Domesticis.

Omnibus inter ICENUM POPULUM, *quicunque orti aut oriundi ſunt de Gente.*

FEildingorum, Northorum, Cornwallium, Croftorum, Cullumorum, Cordellorum, D'ewſorum, Pottorum, Poliorum, Readorum, Reynoldorum, Capellorum, Caſtletonum, Willyſium, Ventriſium Hollandorum (*parcant celeberrima nomina Homini Ruſtico, ſi non eo ordine, quo potuit feçialis, ea diſponat*) Robinſonum, Preſtonum, Freſtonum, Winyevorum, Coppingerorum, Herviorum, Harviorum, Springorum, Calthroporum, L'Eſtrangium, Wigmorum, Waldgravium, Warnerorum, Glaſcocorum, Ruſſellorum, Chichleiorum, Shepheardorum, Tyrrellorum, Hodgeſium, Scrivenerium, Dadorum, Goldingorum, Goldwellorum, Fiskorum, Weldorum,

Jerminnorum, Peytonum, Millecentium, Gippſium, Cloptonum, Townſhendorum, Brandorum, Maddocium, Mottorum, Lucaſium, Bickliorum, Barkerorum, Baldocorum, Ruſhbrookorum, Maltywardorum. *In pago Eboracenſi*, Wyvillorum, Beckwithorum, Daltonum, Tanckredorum, Legardorum. *In Episcopatu Dunelmenſi*, Dodſworthorum, Carrium, Bateſium. *In pago Northumbrienſi*, *optime de ſe meritâ* Widdringtoniorum, Greiorum, Luckorum: necnon & *nominis minoris* (at vero *non minoris* ſi *virtus* quicquam ad *nomen* confert) ubicunque ſunt, Batteleiorum, Clagettorum, Oldhamorum, Lynfordorum, Wottonum, Baronum, cæteriſque cunctis, qui in Schola BURIENSI, aut jam dant operam Literis, aut olim dederunt, aut in poſterum dabunt, hanc ſuam methodum docendi diſcendique Græcam Linguam dat, dicat, dedicat *Edwardus Leeds*, 8. Idus *Apriles* ineuntis poſt Chriſtum *Anni* 1690.

PRÆFATIO.

PRÆFATIO.

S*Cripsi hanc brevem Institutionem* Mei Discipulorumque, *gratia, ut scilicet nobis fieret & facilior & expeditior methodus, mihi nempe docendi, & illis discendi Græcam Linguam. Quid* Alii *de illâ sentiunt nostra non refert. Verum quoniam Bibliopolæ, cujus impensis jam lucem videt, ut resarciatur damnum, id aliquantuli referre videatur; ad conciliandam* Aliorum *de hac nostrâ operâ opinionem aliquid dicere non tædebit. Singula autem percurrere*, & Lectorem *compellare* Benignum, & *ei narrare quibus argumentis opus sum aggressus, quid ordinem à Grammaticis vulgo observatum nonnunquam inverti, quid hoc mutavi, illa neglexi, alia adjeci, pluribus verbis videtur indigere, quam quibus convenit præfari tantillo opusculo. Dicam paucis, quod plus*

opinor

opinor valebit ad invitandos emptores, quam hæc omnia, exiguus eſt libellus & parvo venalis. *Si hoc videtur parum, dicam aliquid amplius, ſed Tibi ſoli, Vir bone, qui ſagaciore es naſo, idque ſeorſim & in aurem.* In hoc libello, utut exiguus eſt, invenies nonnulla, quæ fruſtra fortaſſe alibi quæres, nec ad puerum in Græca Lingua inſtituendum deſiderabis quicquam, quod pigebit Te deſiderare, aut ſi pigebit, quod non, in quolibet loco venalis, quilibet libellus abunde Tibi ſuppeditabit. *Si hoc nihil Te movet, non vendimus* HELLEBORUM, *nimis parcus es, quam Lucello noſtro conducit, ut ſis: habe Tibi Tua, abeas & valeas.*

ERRATA.

ERRATA.

NEscio quo fato accidit ut Pag, 70. Aoriſtum 2 Optat. ſit deſideratum; necnon & totus Infinitivus Modus, quæ ſic ſuppleas.

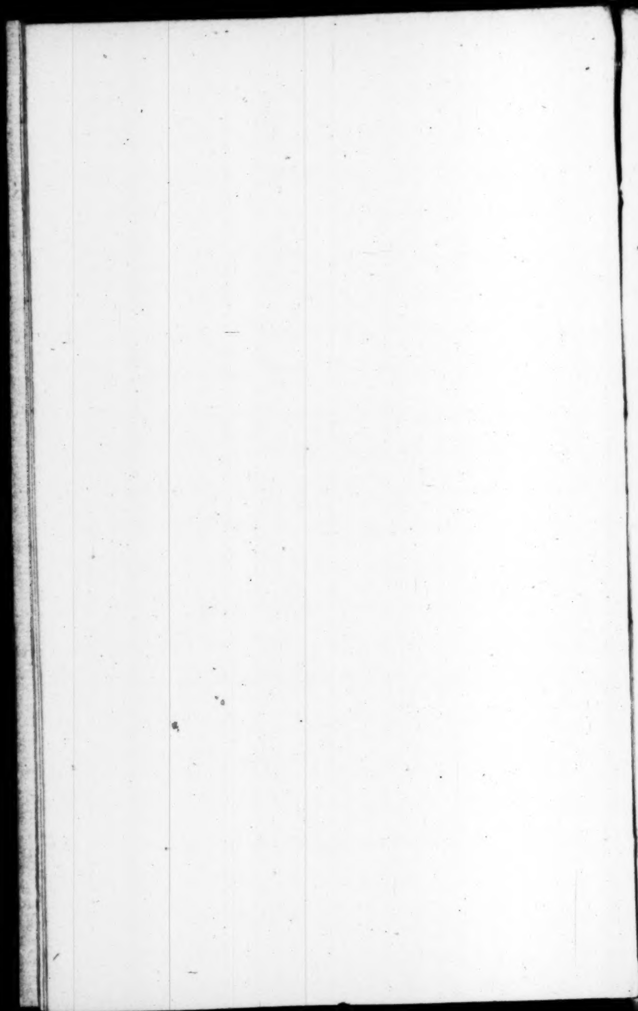
Aor. 2. S. τυπ-είην-είης-είη. D. είητον-ειήτην. P. είημεν-είητε-είησαν.

Mod. Infinit.

Præſ. & Imperf.	τύπ]εσθαι.
Perfect. & pluſq.	τετύφθαι.
Paulo poſt Futur.	τετύψεσθαι.
Aoriſtum primum	τυφθῆναι.
Futurum primum	τυφθήσεσθαι.
Aoriſtum ſecund.	τυπῆναι.
Futurum ſecund.	τυπήσεσθαι.

Pag. 27. lin. 10, poſt voluptas lege ἦτορ. p. 34. l. 10. leg. Ac μέλανα μελαίναν. l. 12. poſt μεγάλην lege μέγα. reduc. [Æſchyl. &c.] lin. 15. ad lin. 13. p. 55. l. ult. leg. ἠνειχθεμην. p. 98. l. 14. poſt μετὰ leg. παρά. p. 110. l. 1. pro Ευπιτιρ leg. 'Ευπιτὶς. p. 109. l. 7. pro προς leg. πρός. p. 108. l. 1. pro αἰ leg. καὶ p. 99. l. 2. 2. pro uale leg. duale. Plura ſcio diſcernentur ab oculatioribus hominibus παροράματα, quod nemo mirabitur, cui venit in mentem quam proni plerique ſumus, etiam apertis oculis, aliquando non videre, nec damnabit quiſquam, qui illam Ethnici Poetæ humaniorem ſententiam non damnat,

——Non ego paucis
Offendar maculis, quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit Natura.

De Græcæ Linguæ Scriptoribus.

QUatuor fuerunt præcipui Græcæ Linguæ Scriptores, Attici, Æoles, Iones, & Dores, è quibus ortæ fuerunt Græcæ Linguæ quatuor Dialecti, sive quatuor Græcè loquendi formulæ, Attica, Æolica, Ionica, Dorica.

Forma illa sive dialectus, quâ omnes utuntur, vocatur communis.

De Græcis Literis.

Literæ Græcæ sunt viginti quatuor, quæ omnes habent suum nomen, figuram, & potestatem sive sonum.

Græcarum Literarum Figuræ majores.

Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, antique C, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

Minores.

α, β ϐ, γ ſ, δ ∂, ε, ζ ζ, η, ϑ θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π ϖ, ϱ ρ, ζ, σ in medio, ς in fine; τ ℸ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Græcarum literarum nomina & poteſtates.

Græcarum literarum prima vocatur Alpha, & ſonat a, 2ª. Beta & ſonat b, ut βα. 3ª. Gamma & ſonat g, ut γα. 4ª. Delta & ſonat d, ut δα. 5ª. Epſilon & ſonat e breve, ut in βε. 6ª. Zeta, & ſonat z, ut ζα.

7ª. Vocatur Eta & ſonat e longum, ut in βη. 8ª. Theta & ſonat th, ut θα. 9ª. Iota & ſonat i, ut βι. 10ª. Kappa, & ſonat k, ut καί. 11ª. Lambda, & ſonat l, ut λα. 12ª. Mu & ſonat m, ut μα.

13ª. Vocatur Nu & ſonat n, ut να. 14ª. Xi & ſonat x, ut ξα. 15ª. Omicron & ſonat o breve ut in βο. 16ª. Pi, & ſonat p, ut πα. 17ª. Rho, & ſonat r, ut ρα. 18ª. Sigma & ſonat ſ, ut σα.

19ª. Vocatur Tau & ſonat t, ut τα. 20ª. Upſilon & ſonat u, ut in συ. 21ª. Phi, & ſonat ph, ut φα. 22ª. Chi, & ſonat Ch, ut χα. 23ª. Pſi, & ſonat pſ, ut ψα. 24ª. Omega, & ſonat o longum, ut in βω.

Notandum eſt quod στ, σθ, σχ, conjunctim plerumque ſcribantur ſic ϛ, ϑ, χ, ut in ἐϛί, τύπϑεϑε, αἰϛχόν.

Quod γεν & μεν ſæpe ſic γν & μν, ut in ἐγενόμην, τύπτομεν. Quod ευ & ου ſic ϋ & ȣ, ut in δεῦρο, τοῦτο.

Quod γ ante γ κ χ, & ſonat ν, ut in ἄγγελος, ἀγκών, ἄγχι, & ξ λάρυγξ.

ϛ Finalis aliquando in compoſitione reperitur in medio, ut in εἰϛφέρω.

De

De Diphthongis.

Diphthongi sunt Duodecim.

Sex { Propriæ αι αυ ει ευ οι ου
Impropriæ { ᾳ ῃ ῳ surdæ / ηυ υι ωυ absonæ }

In Diphthongis α, ε, η, ω, *præponuntur*, quæ ideo vocales *Præpositivæ* vocantur.

ι & υ *postponuntur*, quæ ideo *subjunctivæ* appellantur.

υι autem conflatur ex duabus subjunctivis.

Et in surdis [ᾳ ῃ ῳ] ι non postponitur sed subjicitur.

De Accentibus.

Accentus sunt tres { acutus ['] / gravis [`] / circumflexus [~] }

Acutus occupat syllabam { ultimam / penultimam / antepenultimam.

Circumflexus non nisi { ultimam & / penultimam.

Gravis nullibi signatur nisi pro acuto in ultima, sed in omni syllaba subintelligendus est latere ubi nullus est accentus.

Omne vocabulum quod in ultima syllaba habet accentum acutum vocatur *Acutitonum.*

Si circumflectitur in ultima vocatur *Circumflexum.*

Si ultima ſyllaba nuda ſit omni accentu ob gravem tonum ſubintellectum vocatur Gravitonum.

Gravitona ſunt vel { penacuta, ut λόγος antepenacuta, ut ἄνθρωπος antecircumflexa, ut μῦσα }

Omne Acutitonum in Syntaxi cum ulla alia voce ſe ſequente pro acuto habet gravem, ut θεὸς θέλει non θεός θέλει.

Sed in τὶς interrogativo manet nihilominus acutus, ut τίς Ἴκαρος; manet etiam ante encliticum ut ἄνθρωπός τις.

Manet etiam in fine ſententiæ, ſive periodo clauditur ſive colo, ut Εἶμα ἀνήρ.

Interdum etiam ante comma, idq; præcipue in Zeugmate aut Elleipſi aut Aſyndeto, *vid. Heſiod. Edit. Winterton.* ἔργ. καὶ ἡμέρ. v. 14.

De Spiritibus.

Omnis Vocalis vel Diphthongus in cujuſvis vocabuli initio notatur

Spiritu vel { aſpero / tenui } ut { ἅζω colo / ἄζω ſicco }

υ in principio aſpiratur, niſi Æolicum ſit ut ὑμεῖς Æolice ὔμμες. ῥ prima litera aſpiratur; in medio ſi duo occurrunt, prius leviga, alterum aſpira, ut in παῤῥησία.

De Apoſtropho.

α ε ι ο αι οι in fine dictionum quando vocalis ſequitur ſæpe eliduntur per Apoſtrophum, ut ἀλλὰ ἐγώ fit ἀλλ' ἐγώ.

Le-

Leguntur etiam apud Aristophanem τύχ' ἀγαθῇ pro τύχῃ ἀγαθῇ, ἐγ' οὐκ pro ἐγὼ οὐκ, τ' ἀδελφοῦ pro τοῦ ἀδελφοῦ, τ' ἀργυρίου pro τοῦ ἀργυρίου, necnon & ἐγ' ᾦδα pro ἐγὼ οἶδα, χὠ pro καὶ ὁ, χ' ἡ pro καὶ ἡ & similia.

Abjiciuntur autem hæ vocales α ε, &c. ab initio quoties vocalis finalis præcedentis dictionis sit longior, ut ὦ 'ναξ pro ὦ ἄναξ, ἃ 'λαβεν pro ἃ ἔλαβεν, etiam quando est prior vocalis diphthongi, ut μὴ 'ὕρω pro μὴ εὕρω, *Aristoph.*

In Apostropho ante vocalem aspiratam mutantur consonantes tenues in aspiratas scilicet π in φ, κ in χ, τ in θ, ut ἐφ' ἵππου pro ἐπὶ ἵππου, νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην.

Utraque autem tenuis non semper mutatur, ut νύχθ' ἱερὰν apud Euripidem.

De Punctis.

Puncta, quæ Græci habent à Latinis diversa, sunt { colon ad apicem literæ sic [αὐτός·] nota interrogationis sic [τίς ἐστι;]

Admirationis notas prorsus negligunt.

De Partibus Orationis.

Omne vocabulum in Græcâ Linguâ est vel {
- Articulus
- Nomen
- Pronomen
- Verbum
- Participium
- Adverbium
- Conjunctio
- Præpositio.

De Numeris.

Numeri tres,	Singularis	de uno
	Dualis	de duobus tantum
	Pluralis	de duobus vel pluribus.

Dualem numerum Attici ſæpe, Æoles nunquam uſurpant.

De Caſibus.

Caſus ſunt quinque,	Nominativus
	Genitivus
	Dativus
	Accuſativus
	Vocativus.

De Generibus.

Genera tria,	Maſculinum
	Femininum
	Neutrum.

De Articulis.

Articulus duplex	Præpoſitivus	qui nomini	Præponitur
	Subjunctivus		Subjungitur

De Articulo Præpoſitivo.

Articulus Præpoſitivus ὁ ἡ τό, hic hæc hoc, ſic inflectitur:

Sing.

	Sing.				Dual.		Plur.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ	τοῦ	τῷ	τόν	τώ	τοῖν	οἱ	τῶν	τοῖς	τούς
Fem.	ἡ	τῆς	τῇ	τήν	τά	ταῖν	αἱ	τῶν	ταῖς	τάς
Neut.	τό	τοῦ	τῷ	τό	τώ	τοῖν	τά	τῶν	τοῖς	τά.

Articulus τώ in Nominativ. & Accusat. Dual. apud Atticos Scriptores nonnunquam usurpatur fœminine præsertim ante hæc substantiva, γυνή mulier, ὁδός via, πόλις civitas, χείρ manus; dicitur enim in Duali τὼ γυναῖκε, τὼ ὁδώ, τώ πόλιε, τώ χεῖρε pro τὰ γυναῖκε, &c.

De Articulo Subjunctivo.

Articulus Subjunctivus ὅς ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, ad hunc modum declinatur.

	Sing.				Dual.		Plur.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὅς	οὗ	ᾧ	ὅν	ὥ	οἷν	οἵ	ὧν	οἷς	οὕς
Fem.	ἥ	ἧς	ᾗ	ἥν	ἅ	αἷν	αἵ	ὧν	αἷς	ἅς
Neut.	ὅ	οὗ	ᾧ	ὅ.	ὥ	οἷν	ἅ	ὧν	οἷς	ἅ.

Sic ὅσπερ ἥπερ ὅπερ, & ὅστις ἥτις ὅτι.

S. N. ὅστις ἥτις ὅτι. G. οὗτινος ἧστινος οὗτινος. D. ᾧτινι ᾗτινι ᾧτινι. A. ὅντινα ἥντινα ὅτι.

D. N. A. ὥτινε ἅτινε ὥτινε. G. D. οἷντινοιν αἷντινοιν οἷντινοιν.

P. N. οἵτινες αἵτινες ἅτινα. G. ὧντινων ὧντινων ὧντινων. D. οἷστισι αἷστισι οἷστισι. A. οὕστινας ἅστινας ἅτινα.

Pro ὅστις legitur aliquando apud Homerum ὅτις, & in A. S. ὅτινα pro ὅντινα, & in Pl. ὅτινας pro οὕστινας.

De Declinationibus Nominum.

Declinationes Nominum sunt decem; quinque { simplicium / contractorum.

Contractio autem etiam accidit in omnibus declinationibus simplicium.

Prima Declinatio Nominum Simplicium.

Nomina primæ declinationis tantum sunt masculini generis & desinunt { vel { in ας, ut ὁ παρείας serpens. / in ης, ut ὁ Ἀτρείδης Atrides.

S. N. ὁ παρείας. G. τοῦ παρείου. D. τῷ παρείᾳ. A. τὸν παρείαν. V. ὦ παρεία.

D. N. A. τὼ παρεία. G. D. τοῖν παρείαιν. V. ὦ παρεία.

P. N. οἱ παρεῖαι. G. τῶν παρειῶν. D. τοῖς παρείαις. A. τοὺς παρείας. V. ὦ παρεῖαι.

S. N. ὁ Ἀτρείδης. G. τοῦ Ἀτρείδου. D. τῷ Ἀτρείδῃ. A. τὸν Ἀτρείδην. V. ὦ Ἀτρείδη.

D. N. & A. τὼ Ἀτρείδα. G. & D. τοῖν Ἀτρείδαιν. V. ὦ Ἀτρείδα.

P. N. οἱ Ἀτρεῖδαι. G. τῶν Ἀτρειδῶν. D. τοῖς Ἀτρείδαις. A. τοὺς Ἀτρείδας. V. ὦ Ἀτρεῖδαι.

S.N. ὁ μαθητής. G. τοῦ μαθητοῦ. D τῷ μαθητῇ. A. τὸν μαθητήν. V. ὦ μαθητά.

D. N. A. τὼ μαθητά. G. & D. τοῖν μαθηταῖν. V. ὦ μαθητά.

P. N. οἱ μαθηταί. G. τῶν μαθητῶν. D. τοῖς μαθηταῖς. A. τοὺς μαθητάς. V. ὦ μαθηταί.

Quædam nomina in hac declinatione contrahuntur in omnibus casibus ut,

S. N.

S. N. ὁ Ἑρμέας ῆς. G. τοῦ Ἑρμέου οῦ. D. ‡ τῷ Ἑρμέᾳ ῇ. A. τὸν Ἑρμέαν ῆν. V. ὦ Ἑρμέα ῆ.

‡ Pro quo apud Æsopum legitur Ἑρμεῖ.

Sic S. N. ὁ Ἀπελλέης ῆς. G. τοῦ Ἀπελλέου οῦ. D. τῷ Ἀπελλέῃ ῇ. A. τὸν Ἀπελλέην ῆν. V. ὦ Ἀπελλέη ῆ.

De Nominativo.

Nominativus hujus declinationis apud poetas aliquando exit in α brevi, ut ἱππότα νεφεληγερέτα pro ἱππότης νεφεληγερέτης.

Qui mutuati sunt hanc terminationem à Macedonibus, vel ut alii volunt ab Æolibus.

De Genitivo.

Quædam nomina in ας faciunt genitivum in ου & α ut ὁ Πυθαγόρεας. G. τοῦ Πυθαγόρεου & Πυθαγόρεα, &c.

Quædam in α tantum ut, ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ, & cætera; quæ fere propria sunt, & ultimam nominativi circumflectunt.

Genitivus Pluralis in omni declinatione desinit in ων, in primâ autem & secundâ semper circumflectitur in ultimâ.

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor prioribus declinationibus simplicium, & quintâ contractorum, habet ι semper subscriptum ultimæ vocali.

De Vocativo.

Vocativus à nominativis in ης vulgo desinit in η.

Hæc

Hæc autem formant vocativum in α primo, nomina in της, ut ὁ τοξότης. 2do. in πης ut ὁ Σατράπης. 3tio. Gentilia ut ὁ Πέρσης. 4to. quæ componuntur à μετρέω metior, πωλέω vendo, τρίβω tero, ut γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, &c.

His addas ὁ λάγνης lascivus, Vocat. ὦ λάγνα.

Attici vocativum semper habent similem Nominativo in omni declinatione.

Secunda Declinatio.

Nomina secundæ declinationis desinunt vel in { α ut ἡ μοῦσα musa / η ut ἡ πάλη lucta.

& sunt tantum feminini generis.

S. N. ἡ μοῦσα. G. τῆς μούσης. D. τῇ μούσῃ. A. τὴν μοῦσαν. V. ὦ μοῦσα.

D. N. & A. τὰ μούσα. G. & D. ταῖν μούσαιν. V. ὦ μούσα.

P. N. αἱ μοῦσαι. G. τῶν μουσῶν. D. ταῖς μούσαις. A. τὰς μούσας. V. ὦ μοῦσαι.

S. N. ἡ μέριμνα. G. τῆς μερίμνης. D. τῇ μερίμνῃ. A. τὴν μέριμναν. V. ὦ μέριμνα.

D. N. & A. τὰ μερίμνα. G. & D. ταῖν μερίμναιν. V. ὦ μερίμνα.

P. N. αἱ μέριμναι. G. τῶν μεριμνῶν. D. ταῖς μερίμναις. A. τὰς μερίμνας. V. ὦ μέριμναι.

S. N. ἡ πάλη. G. τῆς πάλης. D. τῇ πάλῃ. A. τὴν πάλην. V. ὦ πάλη.

D. N. & A. τὰ πάλα. G. & D. ταῖν πάλαιν. V. ὦ πάλα.

P. N. αἱ πάλαι. G. τῶν παλῶν. D. ταῖς πάλαις. A. τὰς πάλας. V. ὦ πάλαι.

S. N. ἡ χηλή. G. τῆς χηλῆς. D. τῇ χηλῇ. A. τὴν χηλήν. V. ὦ χηλή.

D. N.

D. N. & A. τὰ χηλά. G. & D. ταῖν χηλαῖν. V. ὦ χηλά.

P. N. αἱ χηλαί. G. τῶν χηλῶν. D. ταῖς χηλαῖς. A. τὰς χηλάς. V. ὦ χηλαί.

Si Nominativus exit in δα, θα, ρα, aut α purum, Genitivus exit in ας, Dativus in ᾳ, ut S. N. ἡ Σοφία. G. τῆς Σοφίας. D. τῇ Σοφίᾳ, in reliquis ut μοῦσα.

α purum est quando α pure & sine additione alius literæ facit syllabam.

Nomina quæ exeunt in αα, & εη, contrahuntur in omnibus casibus ut,

S. N. μνάα ᾶ mina. G. μνάας ᾶς. D. μνάᾳ μνᾷ. A. μνάαν μνᾶν.

S. N. γαλέη λῆ. G. τῆς γαλέης λῆς. D. τῇ γαλέῃ λῇ. A. τὴν γαλέην λῆν. V. ὦ γαλέη λῆ.

D. N. A. V. τὰ γαλέα λᾶ. G. D. ταῖν γαλέαιν λαῖν.

Pl. N. αἱ γαλέαι λαῖ. G. τῶν γαλεῶν λῶν. D. ταῖς γαλέαις λαῖς. A. τὰς γαλέας λᾶς. V. ὦ γαλέαι λαῖ.

Contractio fit tollendo priorem vocalem, & circumflectendo ultimam.

Tertia Declinatio.

Nomina tertiæ declinationis exeunt vel in { ος ut ὁ πόνος labor / ον ut τὸ πρόσωπον vultus.

Quæ desinunt in ος sunt vel masculini, vel feminini, vel communis generis.

Quæ desinunt in ον tantum neutrius.

S. N. ὁ πόνος. G. τοῦ πόνου. D. τῷ πόνῳ. A. τὸν πόνον. V. ὦ πόνε.

D. N. & A. τὼ πόνω. Gen. & Dat. τοῖν πόνοιν. V. ὦ πόνω.

P. N. οἱ πόνοι. G. τῶν πόνων. D. τοῖς πόνοις. A. τοὺς πόνους. V. ὦ πόνοι.

S. N.

S. N. ἡ δοκός. G. τῆς δοκοῦ. D. τῇ δοκῷ. A. τὴν δοκόν. V. ὦ δοκέ.

Dual. Nom. *Ac. Voc.* τὰ δοκώ. *Gen.* & *Dat.* ταῖν δοκοῖν.

P. N. αἱ δοκοί. *G.* τῶν δοκῶν. *D.* ταῖς δοκοῖς. *A.* τὰς δοκούς. *V.* ὦ δοκοί.

S. N. τὸ πρόσωπον. *G.* τοῦ προσώπου. *D.* τῷ προσώπῳ. *A.* τὸ πρόσωπον. *V.* ὦ πρόσωπον.

Dual. Nom. *Ac. Voc.* τὼ προσώπω. *Gen.* & *Dat.* τοῖν προσώποιν.

P. N. τὰ πρόσωπα. G. τῶν προσώπων. *D.* τοῖς προσώποις. *A.* τὰ πρόσωπα. *V.* ὦ πρόσωπα.

Nomina quæ desinunt { vel in { οος, εος, εον } contrahuntur in omnibus casibus.

S. N. ὁ νόος νοῦς. *G.* τοῦ νόου νοῦ. *D.* τῷ νόῳ νῷ. *A.* τὸν νόον νοῦν. *V.* ὦ νόε νοῦ.

D. N. *A. V.* τὼ νόω νώ, cum acuto *G.* & *D.* τοῖν νόοιν νοῖν.

P. N. οἱ νόοι νοῖ. *G.* τῶν νόων νῶν. *D.* τοῖς νόοις νοῖς. *A.* τοὺς νόους νοῦς. *V.* ὦ νόοι νοῖ.

S. N. ὁ Ἀδελφιδέος δοῦς. G. τοῦ Ἀδελφιδέου δοῦ. D. τῷ Ἀδελφιδέῳ δῷ. *A.* τὸν Ἀδελφιδέον δοῦν.

D. N. & *A.* τὼ Ἀδελφιδέω δῶ. G. & *D.* τοῖν Ἀδελφιδέοιν δοῖν.

P. N. οἱ Ἀδελφιδέοι δοῖ. *G.* τῶν Ἀδελφιδέων δῶν. D. τοῖς Ἀδελφιδέοις δοῖς. *A.* τοὺς Ἀδελφιδέους δοῦς. *V.* ὦ Ἀδελφιδέοι δοῖ.

S. N. τὸ ὀστέον οῦν. G. τοῦ ὀστέου οῦ. *D.* τῷ ὀστέῳ ῷ. *A.* τὸ ὀστέον οῦν. *V.* ὦ ὀστέον οῦν.

D. N. *A. V.* τὼ ὀστέω ῶ. *Gen.* & *Dat.* τοῖν ὀστέοιν οῖν.

P. N. τὰ ὀστέα ᾶ. *G.* τῶν ὀστέων ῶν. *D.* τοῖς ὀστέοις οῖς. *A.* τὰ ὀστέα ᾶ.

Adje-

Adjectiva materialia in εος post contractionem circumflectunt ultimam etsi acutum habent in antepenultimâ, ut in χρύσεος χρυσοῦς. N. χρύσεον χρυσοῦν.

Et Πάνθοος ους, habet in genitivo τοῦ Πάνθοου Πάνθου, & sic deinceps cum accentu in priori Syllabâ.

Declinatio quarta Atticorum propria.

Nomina quartæ declinationis desinunt vel in { ως, ut ὁ νεώς Templum; ων, ut τὸ ἀνώγεων cœnaculum.

Quæ desinunt in ως sunt vel masculini, vel feminini, vel communis generis; Quæ in ων tantum neutrius.

S. N. ὁ νεώς. *G.* τοῦ νεῶ. *D.* τῷ νεῷ. *A.* τὸν νεών. *V.* ὦ νεώς.

Dual. Nom. Ac. Voc. τὼ νεώ. *Gen. & Dat.* τοῖν νεῷν.

P. N. οἱ νεῴ. *G.* τῶν νεῶν. *D.* τοῖς νεῷς. *A.* τοὺς νεώς. *V.* ὦ νεῴ.

S. N. τὸ ἀνώγεων. *G.* τοῦ ἀνώγεω. *D.* τῷ ἀνώγεῳ. *A.* τὸ ἀνώγεων. *V.* ὦ ἀνώγεων.

Dual. N. A. & Voc. τὼ ἀνώγεω. *Gen. & Dat.* τοῖν ἀνώγεων.

P. N. τὰ ἀνώγεῳ. *G.* τῶν ἀνώγεων. *D.* τοῖς ἀνώγεῳς. *A.* τὰ ἀνώγεω. *V.* ὦ ἀνώγεω.

Ἕως aurora facit Accusativum singularem in ω. sic frequenter λαγώς lepus, Ἄθως Athos, Κέως Ceos, Κῶς Cos, ταώς pavo, Ἀπόλλως Apollos, ut & omnia antiquitus.

ἡ Κόως Κῶς contrahitur in omni casu, *G.* τῆς Κόω Κῶ, *D.* τῇ Κόῳ Κῷ, &c.

Quinta

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ declinationis desinunt vel in { α ι υ ω ν ρ ς ξ φ }

α ι υ sunt terminationes neutrius generis.
ω feminini, ν ξ ρ ς φ omnium generum.

S. N. ὁ δελφὶν. G. τοῦ δελφῖνος. D. τῷ δελφῖνι. A. τὸν δελφῖνα. V. ὦ δελφίν.

D. N. & A. τὼ δελφῖνε. G. & D. τοῖν δελφίνοιν. V. ὦ δελφῖνε.

P. N. οἱ δελφῖνες. G. τῶν δελφίνων. D. τοῖς δελφῖσι. A. τοὺς δελφῖνας. V. ὦ δελφῖνες.

S. N. τὸ σῶμα. G. τοῦ σώματος. D. τῷ σώματι. A. τὸ σῶμα. V. ὦ σῶμα.

D. N. & A. τὼ σώματε. G. & Dat. τοῖν σωμάτοιν. V. ὦ σώματε.

P. N. τὰ σώματα. G. τῶν σωμάτων. D. τοῖς σώμασι. A. τὰ σώματα. V. ὦ σώματα.

Nomina quæ Syncopen patiuntur, sic inflectuntur.

S. N. ὁ ἀνήρ. G. τοῦ ἀνέρος ἀνδρός. D. τῷ ἀνέρι ἀνδρί. A. τὸν ἀνέρα ἄνδρα. V. ὦ ἄνερ.

D. N. A. τὼ ἀνέρε ἄνδρε. G. & D. τοῖν ἀνέροιν ἀνδροῖν. V. ὦ ἀνέρε ἄνδρε.

P. N.

P. N. οἱ ἀνέρες ἄνδρες. *G.* τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν. *D.* τοῖς ἀνδράσι. *A.* τοὺς ἀνέρας ἄνδρας V. ὦ ἀνέρες ἄνδρες.

S. N. ἡ θυγάτηρ. *G.* τῆς θυγατέρος θυγατρός. *D.* τῇ θυγατέρι θυγατρί. *A.* τὴν θυγατέρα θύγατρα V. ὦ θύγατερ.

D. N. A. τὰ θυγατέρε θύγατρε. *G.* & *D.* ταῖν θυγατέροιν θυγατροῖν. V. ὦ θυγατέρε θύγατρε.

P. N. αἱ θυγατέρες θύγατρες. *G.* τῶν θυγατέρων θυγατρῶν. *D.* ταῖς θυγατράσι. *A.* τὰς θυγατέρας θύγατρας. V. ὦ θυγατέρες θύγατρες

Eodem etiam modo inflectitur, ἡ Δημήτηρ Ceres. Hæc autem ὁ πατὴρ pater, ἡ μήτηρ mater, ἡ γαστὴρ venter, tantum in Gen. & Dat. Sing. admittunt Syncopen.

Ab inusitato nominativo υἷς filius, Poetæ dicunt, eliso per syncopen altero ι, τοῦ υἷος, τῷ υἷι, &c.

A κύων etiam dicitur in Gen. κυνός, quasi per syncopen pro κύονος.

Nomina contracta in hac declinatione { contrahuntur vel { in omnibus casibus & vocantur ὁλοπαθῆ. / vel in quibusdam tantum & vocantur ὀλιγοπαθῆ.

Nomina ὁλοπαθῆ sic variantur.

S. N. ὁ πλακόεις οῦς placenta *G.* όεντος οῦντος. *D.* όεντι οῦντι. *A.* όεντα οῦντα. *V.* ὦ όε οῦ, & όεν οῦν.

D. N. A. πλακόεντε οῦντε. *G. D.* όεντοιν οῦντοιν. *V.* ὦ όεντε οῦντε.

Pl. N. πλακόεντες οῦντες. *G.* όεντων οῦντων. *D.* όεσι & όεισι οῦσι *A.* όεντας οῦντας. *V.* ὦ όεντες οῦντες.

S. N. ἡ δαΐς δᾴς tax *G.* τῆς δαΐδος δᾳδός. *D.* τῇ δαΐδι δᾳδί. *A.* τὴν δαΐδα δᾷδα *V.* ὦ δαΐς δᾴς.

D. N.

D. N. A. τὼ δᾳΐδε δᾷδε. G. τοῖν δᾳΐδοιν δᾳδοῖν. V. ὦ δᾳΐδε δᾷδε

Pl. N. αἱ δᾳΐδες δᾷδες. G. τῶν δᾳΐδων δᾴδων. D. ταῖς δᾳΐσι δᾳσί. A. τὰς δᾳΐδας δᾷδας. V. ὦ δᾳΐδες δᾷ-δες.

S. N. ὁ καὶ τὸ κέρας ᾶς caput. G. τοῦ κέρατος & ατὸς D τῷ κέρατι & ατί· A. τὸν κέρατα & ᾶτα & τὸ κέρας ᾶς. V. ὦ κέρας ᾶς

D. N. A. τὼ κέρατε & ᾶτε, &c.

Nomina ὀλιγοπαθῆ.

Nominativus, Accusativus & Vocativus pluralis contrahuntur in nominibus in υς υος, ut ὁ ἰχθύς ύος piscis. P. N οἱ ἰχθύες ῦς. A. τοὺς ἰχθύας ῦς.

Idem fit in nominibus in ους ut ὁ καὶ ἡ βοῦς. N. P. οἱ καὶ αἱ βόες οῦς. A. τοὺς καὶ τὰς βόας οῦς

Sic ἡ ἔρις contentio N. P. αἱ ἔριδες & ἔρεις A. τὰς ἔριδας & ἔρεις· ἡ κάλπις urna N P. αἱ κάλπιδες & κάλπεις. A. τὰς κάλπιδας & κάλπεις· ὁ καὶ ἡ ὄρνις avis N. P. οἱ καὶ αἱ ὄρνιθες & ὄρνεις. A. τοὺς καὶ τὰς ὄρνιθας & ὄρνεις· & ἡ κλεὶς clavis N. P. αἱ κλεῖδες κλεῖς. A. τὰς κλεῖδας κλεῖς.

De Accusativo Singulari.

Accusativus singularis plerumque desinit in α.

At nomina in ις & υς flexi in Genit. per ος purum faciunt Accus. per ιν & υν, ut ἡ πόλις civitas τὴν πόλιν, ὁ ἰχθύς piscis τὸν ἰχθύν.

Excipe ὁ Δὶς ιός Jupiter. A. τὸν Δία.

Gravitona in ις & υς flexa in Gen. per ος impurum, habent duplicem Accus. alterum in α alterum in ν, ut ὁ καὶ ἡ ὄρνις ιθος. A. τὸν καὶ τὴν ὄρνιθα & ὄρνιν

ὄρνιν, ἡ κόρυς υθ☉, A. τ̀ κόρυθα & κόρυν, & ἡ κλεὶς κλειδὸς, A. τ̀ κλεῖδα & attice κλεῖν.

ἡ Χάεις ιτ☉ gratia in Ac. tantum facit, χάειν, [χάειπα enim qui dicit vult deam, Gratiarum ſcilicet aliquam.]

Nomina in αυς & ȣς formant Ac. in αυν & ȣν, ut ναῦς navis ναῦν; χρȣ̃ς cutis χρȣ̃ν, βȣ̃ς bos βȣ̃ν, apud poetas autem invenias νῆα, χρόα, βόα.

ὀδὺς dens ſequitur participiorum formam, nam ut à διδὺς διδόντα, ſic ab ὀδὺς ὀδόντα.

πȣ̃ς in Ac. habet tantum πόδα, at hujus compoſita formant duplicem Accuſativum, ut πολύπȣς τρίπȣς, Ac. πολύποδα & πολύπȣν, τρίποδα & τρίπȣν.

De Vocativo Singulari.

Vocativus plerumque non aliam habet Terminationem ac Nominativus.

Sed quæ in Genitivo habent ν ante τος niſi ſint participia in Vocativo abjiciunt τος, ut ὁ λέων λέοντος. V. ὦ λέον. ὁ Αἴας Αἴαντ☉. V. ὦ Αἶαν.

A Propriis autem in ας Poetæ ſæpe in V. etiam abjiciunt alteram conſonantem quæ præcedit τος, & dicunt pro Αἶαν Αἶα, pro Θόαν Θόα, pro Κάλχαν Κάλχα.

Sic ab ἄναξ rex Poeticè fit ἄνα, & in proſa oratione dicitur ὦ γύναι, ab antiquo Nominativo ἡ γύναιξ.

Quæ flectuntur per εις εντος niſi ſint participia, habent duplicem vocativum alterum in εν alterum in ει, ut πλακόεις εντος. V. ὦ πλακόεν & ὦ πλακόει & per Craſin πλακȣ̃.

Gravitona in ας αν☉, ην εν☉, ων ον☉, ωρ

 ορ☉,

ερ@, & pleraque in ηρ ερ@ abjiciunt @ in vocativo.

Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος & Ποσειδῶν ῶν@ faciunt vocativum retracto accentu, ὦ Ἄπολλον, ὦ Πόσειδον, & à Σωτὴρ ῆρος, V. est ὦ Σῶτερ, à δαὴρ levir ὦ δᾶερ, ab ἀνὴρ vir ὦ ἄνερ, à πατὴρ pater ὦ πάτερ.

Nomina in ευς, nisi sint neutra; Monosyllaba Circumflexa in υς & Gravitona in ις & υς, à Nominativo abjiciunt ς, sic παῖς ὦ παῖ quod contrahitur ex πάϊς puer, sed ab ὀδοὺς dicitur ὦ ὀδοὺς, & à πούς, ὦ πούς, cujus composita tamen abjiciunt ς, ut ὦ χαλκόπου &c.

Adjectiva acutitona in ύς, & propria acutitona in ίς formant etiam Vocat. in υ & ι, ut ὦ ὀξύ, ὦ Ἀμαρυλλί.

Nomina in ης formant Vocat. in ες, ut Σωκράτης V. ὦ Σώκρατες.

De Dativo Plurali.

Dativus Pluralis fit à Dativo Singulari admittendo σ ante ι ut à γόνυι fit γόνυσι ab ἄστεϊ fit ἄστεσι.

At δ θ ν τ abjiciuntur in Dat. Plur. quoties in Dat. Sing. adsint; nam ab Ἀρκάδι fit Ἀρκάσι, ab ὄρνιθι ὄρνισι, à δελφῖνι δελφῖσι, à χάριτι χάρισι.

Imo quamvis simul occurrunt, ut ab ἄλλαντι ἄλλᾶσι.

Ab εντι autem fit εισι, ab οντι fit ουσι, ut à τιθέντι τιθεῖσι, à λέοντι λέουσι.

Quando nominativus Sing. exit in ξ, ψ, vel σ, post dipthongum Dativus Pluralis fit addendo ι, ut à κόλαξ κολάξι, à γύψ γυψί, à ναῦς ναυσί, &c.

Sed

Sed ὖς ὠτὸς habet ὠσὶ, & πὺς ποδὸς ποσὶ, κτεὶς κτενὸς pecten κτεσὶ, & ab inusitato Nom. ὑιὺς filius reperitur in Dat. Plur. ὑιέσι non ὑεῦσι, à δρομεὺς δρομέσι, & à χεὶρ χερσὶ non χειρσὶ.

Nomina in ηρ quæ in obliquis Syncopen admittunt formant Dat. Pl. in ασι, ut ὁ πατὴρ. G. πατέρος πατρὸς. D. Pl. πατράσι, quam formam etiam apud Poetas sequitur ὖις ut ὁ ὖις G. ὖιος ὖος. D. P. ὑάσι & ἀςὴρ habet ἄςρασι licet in reliquis obliquis nullam Syncopen admittat.

Poetæ formant D. Pl. à D. Sing. mutando ι prout versus postulat in εσι vel εσσι.

Aliquando nihil mutant sed in Dativo communi tantum duplicant σ ut à ςήθεσι fit ςήθεσσι.

Dativo Plurali, quoties præcedit vocalem, ν additur ut χερσὶν ἀνίπτοις, idem fit apud Poetas etiam ante consonam, ut ςήθεσσιν λασίοις.

De Declinationibus contractorum.

Declinationes Nominum contractorum sunt quinque.

Omnes Declinationes contractorum oriuntur è quintâ simplicium. Appellantur nomina contracta, quod in illis duæ finales syllabæ contrahuntur in unam.

Quando vocales non mutantur ut in τείχεϊ τείχει, ea contractio vocatur Synæresis.

Quando altera vel ambæ mutantur, ut in βρέφεος βρέφους, vocatur Crasis.

Aliquando vero in Crasi nulla est mutatio vocalium, sed, una extrita, altera sibi assumit novum accentum dum ex τειχέων fit τειχῶν.

Quædam generaliter obſervanda de his Declinationibus.

Quoties Gen. Sing. contrahitur, toties Accu. quoque Singularis, item Gen. Dual. & Plur. contrahuntur.

Si vero Genit. Sing. non contrahitur, neque contrahitur Accuſat. Sing. aut Genitivus Dualis, aut Pluralis.

εε & εα ſequente ς contrahuntur in ει at non ſequente ς in η. Attice vero nonnunquam in α.

Prima Declinatio.

Nomina 1æ. Declinationis contractorũ deſinunt vel in	ης ες ος	ut	ὁ Σωκράτης Socrates τὸ ἱππομανὲς Hippomanes τὸ βρέφος.

S. N. ὁ Σωκράτης G. τοῦ άτεος άτους D. τῷ άτεϊ άτει A. τὸν άτεα άτη V. ὦ Σώκρατες.

S. N. τὸ ἱππομανές. G. τοῦ έος οῦς D. τῷ έϊ εῖ A. τὸ ἱππομανὲς V. ὦ ἱππομανές.

S. N. τὸ βρέφος infans G. τοῦ βρέφεος βρέφους D. τῷ βρέφεϊ βρέφει A. τὸ βρέφος V. ὦ βρέφος.

D. N. A τὼ βρέφεε βρέφη G. D. τοῖν βρεφέοιν βρεφοῖν V. ὦ βρέφεε βρέφη.

Pl. N. τὰ βρέφεα βρέφη G. τῶν βρεφέων βρεφῶν D. τοῖς βρέφεσι A. τὰ βρέφεα βρέφη V. ὦ βρέφεα βρέφη.

Nomina Propria in ης ex κλέος compoſita in N. & V. ſimpliciter, & dupliciter in reliquis caſibus contrahuntur; ut

S. N. ὁ Ἡρακλέης ῆς G. τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλέους Ἡρακλέος οῦς D. τῷ Ἡρακλέεϊ Ἡρακλέει Ἡρακλεῖ

κλέϊ Ἡρακλεῖ A. τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέην, Ἡρακλέα Ἡρακλῆ V. ὦ Ἡρακλέες εἷς & Ἡρακλές. Sic Θεμιστοκλῆς Περικλῆς &c.

Regulæ observandæ de prima Declinatione.

Nomina in ης purum Atticè contrahunt A. in α ut τὸν Ἡρακλέεα έη & Atticè Ἡρακλέα.

Nomina quæ habent ε ante ος in Nominativo, Accusativo & Vocativo Plurali contrahunt εα in α, ut τὸ χρέος debitum τὰ χρέεα χρέα.

Secunda Declinatio.

Nomina Secundæ Declinationis desinunt plerumque in ις, & sunt masculini, feminini aut communis generis, & sic inflectuntur.

S. N. ὁ πόσις maritus, G. τοῦ πόσιος D. τῷ πόσιι πόσι A. τὸν πόσιν V. ὦ πόσι.

D. N. A. τὼ πόσιε G. τοῖν ποσίοιν V. ὦ πόσιε.

P. N. οἱ πόσιες ις G. τῶν ποσίων D. τοῖς πόσισι A. τοὺς πόσιας ις V. ὦ πόσιες ις.

In hac autem Declinatione Attica Dialectus saltem in prosa oratione usitatior est quam communis G. πόσεως D. πόσει N. A. & V. πόσεις G. πόσεων D. πόσεσι.

Quædam etiam in ι dicuntur esse hujus Declinationis, ut τὸ σίνηπι &c. Sed in casu obliquo raro inveniuntur.

Tertia Declinatio.

Nomina Maſculina tertiæ Declinationis.

Deſinunt in { ευς / υς } neutra in υ.

S. N. ὁ φονεὺς homicida, G. τοῦ φονέος D. τῷ φονέι ει A. τὸν φονέα V ὦ φονεῦ.

D. N. A. τὼ φονέε ῆ G. D. τοῖν φονέοιν V. ὦ φονέε ῆ.

P. N. οἱ φονέες εῖς G. τῶν φονέων D. τοῖς φονεῦσι A. τοὺς φονέας εῖς V. ὦ φονέες εῖς.

Attice pro βασιλεῖς & κεραμεῖς, leguntur βασιλῆς & κεραμῆς apud Ariſtoph.

S. N. ὁ πρεσβὺς legatus, G. τοῦ πρεσβέος D. τῷ πρεσβέϊ εῖ A. τὸν πρεσβῦν. V. ὦ πρεσβύς.

D. N. A. τὼ πρεσβέε ῆ G. D. τοῖν πρεσβέοιν V. ὦ πρεσβέε ῆ.

P. N. οἱ πρεσβέες εῖς G. τῶν πρεσβέων D. τοῖς πρεσβέσι A. τοὺς πρεσβέας εῖς V. ὦ πρεσβέες εῖς.

S. N. ὁ πῆχυς cubitus G. τοῦ πήχεος. D. τῷ πήχεϊ ει. A. τὸν πῆχυν. V. ὦ πῆχυ.

D N. A. τὼ πήχεε η G. D. τοῖν πηχέοιν V. ὦ πήχεε η.

P. N. οἱ πήχεες εῖς. G. τῶν πηχέων. D. τοῖς πήχεσι. A. τοὺς πήχεας εῖς V. ὦ πήχεες εῖς.

τὸ Ἄστυ tantum in Dat. contrahitur, ut τῷ ἄστεϊ ἄστει. Quæ habent ευς purum in Nom. ſic in obliquis Attice contrahuntur ὁ χοεὺς. G. τοῦ χοέως χοῶς. D. τῷ χοέϊ εῖ. A. τὸν χοέα ᾶ, &c.

Quarta

Quarta Declinatio.

Nomina quartæ Declinationis feminina sunt omnia & desinunt in ω vel ως nec ultra numerum singularem contrahuntur; in Duali enim & Plurali sequuntur formam tertiæ simplicium.

S. N. ἡ Ἀργώ. G. τῆς Ἀργόος οῦς. D. τῇ Ἀργόϊ οῖ. A. τὴν Ἀργόα ώ. V. ὦ Ἀργοῖ.

Duo tantum sunt nomina hujus Declinationis, quæ desinunt in ως scilicet ἡ αἰδώς pudor, ἡ ἠώς aurora, quæ eodem modo declinantur nisi quod nonnulli volunt ultimam Accusativi post contractionem circumflecti, ut τὴν αἰδόα ῶ.

Quinta Declinatio.

Nomina quintæ Declinationis sunt omnia neutra & desinunt } in { ας purum, ερας.

S. N. τὸ γέρας præmium, G. τοῦ γέραος αος ως. D. τῷ γέραϊ αϊ ᾳ. A. τὸ γέρας. V. ὦ γέρας.

D. N. A. τὼ γέρατε αε α. G. D. γεράτοιν άοιν ῷν. V. ὦ γέρατε αε α.

P. N. τὰ γέρατα αα α. G. τῶν γεράτων άων ῶν. D. τοῖς γέρασι. A. τὰ γέρατα αα α. V. ὦ γέρατα αα α.

In contractione Iones tollunt τ, & Attici contrahunt duas vocales in unam. Ut G. γέρατος Ion. γέραος. Atticè γέρως.

Eodem modo declinatur τὸ κέρας cornu, τὸ τέρας monstrum, τὸ γῆρας senectus, τὸ κρέας caro pro quo Dores dicunt τὸ κρῆς τοῦ κρητός, &c. Theocrit.

De Heteroclitis.

Nomina Heteroclita sive Anomala sunt ea, quæ à vulgari declinandi modo ad alium deflectant.

Heteroclita Declinatione.

S. N. ὁ Ἰησοῦς G. τοῦ Ἰησοῦ D. τῷ Ἰησοῦ A. τὸν Ἰησοῦν V. ὦ Ἰησοῦ.

Vox γυνὴ videtur mutuari omnes obliquos ab inusitato Nominativo γύναιξ.

S. N. ἡ γυνὴ G. τῆς γυναικὸς D. τῇ γυναικὶ A. τὴν γυναῖκα V. ὦ γύναι.

D. N. A. τὼ Atticè pro τὰ γυναῖκε G. & D. ταῖν γυναικοῖν V. ὦ γυναῖκε.

P. N. αἱ γυναῖκες G. τῶν γυναικῶν D. ταῖς γυναιξὶ A. τὰς γυναῖκας V. ὦ γυναῖκες.

S. N. ἡ χεὶρ G, τῆς χειρὸς D. τῇ χειρὶ A. τὴν χεῖρα V. ὦ χεῖρ.

D. N. A. τὼ Attice pro τὰ χεῖρε G. & D. ταῖν χειροῖν V. ὦ χεῖρε.

P. N αἱ χεῖρες G. τῶν χειρῶν D. ταῖς χερσὶ A. τὰς χεῖρας V. ὦ χεῖρες.

Poetæ dicunt in G. χερὸς D. χερὶ, &c. ε pro ει in omnibus casibus.

Ζεὺς Jupiter in solutâ oratione sic inflectitur,

S. N. ὁ Ζεὺς G. τοῦ Διὸς D. τῷ Διὶ A. τὸν Δία V. ὦ Ζεῦ. Poetice sic ὁ Ζὴν, τοῦ Ζηνὸς, τῷ Ζηνὶ, τὸν Ζῆνα, ὦ Ζήν.

ἡ Ναῦς navis in prosâ ad hunc modum inflectas.

S. N. ἡ ναῦς G. τῆς νεὼς D. τῇ νηὶ A. τὴν ναῦν V. ὦ ναῦς.

P. N. αἱ νῆες G. τῶν νεῶν D. ταῖς ναυσὶ A. τὰς ναῦς V. ὦ νῆες.

Γόνυ & δόρυ in prosa faciunt G. γόνατος & δόρατος D. γόνατι & δόρατι, &c. ab inusitatis Nominativis γόνας genu. & δόρας hasta.

Γόνυος & δόρυος apud Autores vix leguntur, pro his autem Poetæ dicunt G. γουνός & δουρός D. γουνὶ & δουρί, & sic deinceps per μετάθεσιν scilicet literarum.

Quædam Nomina in ης sunt Declinationis primæ & quintæ, ut ὁ Θαλῆς οῦ, ὁ Θάλης Θάλητος, ὁ μύκης fungus G. τοῦ μύκου & μύκητος, &c.

S. N. ὁ νοῦς mens inflectitur ad formam tertiæ & quintæ. G. τοῦ νοῦ & νοός D. τῷ νῷ & νοΐ.

Quædam Nomina in ως sunt declinationis quartæ & quintæ, ὁ γέλως risus G. τοῦ γέλω & γέλωτος, ὁ κάλως rudens, τοῦ κάλω & κάλωος.

Quædam propria Nomina primæ Declinationis contractorum, præter suum habent, etiam alterum Accusativum, quem mutuantur à prima simplicium, ut ὁ Σωκράτης G. τοῦ εος ους A. τὸν Σωκράτη & Σωκράτην, ὁ Ἄρης Mars, G. τοῦ Ἄρεος A. τὸν Ἄρη at usitatius Ἄρην.

Heteroclita Genere.

Quædam Nomina in Singulari tantum Masculina, in Plurali sunt Mascula & Neutra.

S. N. ὁ δεσμός vinculum, P. οἱ δεσμοί & τὰ δεσμά.
ὁ ἐρετμός remus, P. οἱ ἐρετμοί & τὰ ἐρετμά.
ὁ κύκλος circulus, P. οἱ κύκλοι & τὰ κύκλα.
ὁ λύχνος lucerna, P. οἱ λύχνοι & τὰ λύχνα.
ὁ σταθμός stabulum, P. οἱ σταθμοί & τὰ σταθμά.
ὁ σῖτος cibus, P. οἱ σῖτοι & τὰ σῖτα.
ὁ τράχηλος collum, P. οἱ τράχηλοι & τὰ τράχηλα.
ὁ δάκτυλος digitus, P. οἱ δάκτυλοι & τὰ δάκτυλα.

ὁ μηρὸς femur, P. οἱ μηροὶ & τὰ μηρά.
Sic ἡ κέλευθος via, P. αἱ κέλευθοι & τὰ κέλευθα.
Et ὁ καὶ ἡ τάρταρος, P. τὰ τάρταρα.
ὁ Ζυγὸς & τὸ Ζυγὸν jugum, Pl. tantum τὰ Ζυγά.

Heterochita Casibus.

Quædam Nomina ab eodem Nominativo formant diversos Genitivos, ut ἡ δῆρις contentio, τῆς δήρεως & δήριδος, ἡ σεμίδαλις similago, G. τῆς σεμιδάλεως & σεμιδάλιδος, ὁ Πάρις Paris, G. τοῦ Πάριδος & Πάριος, ἡ τίγρις tigris, G. τῆς ιος & ιδος, ὁ χάρων charon, G. τοῦ χάρωνος & χάροντος, ἡ θέμις, τῆς θέμιδος & θέμιστος.

Γάλα lac facit in Genitivo γάλακτος ab antiquo γάλαξ.

Quædam Neutra in αρ à vetustis Nominativis in ας Genitivum formant in ατος, scilicet ἄλειαρ farina, ἄλειφαρ unguentum, δέλεαρ & εἶδαρ esca, ἦμαρ dies, ἧπαρ jecur, κάρηαρ caput, κτέαρ possessio, ὄνειαρ utilitas, οὖθαρ uber πεῖραρ finis, στέαρ adeps, φρέαρ puteus, &c.

Ad eundem fere modum τὸ ὄναρ somnium in G. habet ὀνείρατος & τὸ σκῶρ habet σκατὸς, & τὸ ὕδωρ aqua ὕδατος.

τὸ οὖς auris facit ὠτὸς in G. & δάμαρ uxor δάμαρτος ab inusitato δάμαρς.

Aptota.

Non variantur casibus nomina literarum Αλφα, βεῖα, &c. sed à σίγμα dicitur pl. τὰ σίγματα, τῶν σιγμάτων, & à γάμμα, τοῦ γάμματος.

Ἄκλιτα, etiam sive Ἄπτωτα sunt Nomina peregrina, ut Δαβίδ. vox naturalis, ut κοάξ vox ranarum

sonus

ſonus rei inanimatæ ut θρεττανελὸ ſonitus citharæ, omnis vox ſumpta τεχνικῶς ut τὸ ἄγγελος i. e. hæc vox ἄγγελος.

Neque declinantur nomina per Apocopen curtata, ut δῶ pro δῶμα domus neque per paragogen aucta, ut ςρατόφι pro ςρατὸς exercitus.

Aptota etiam ſunt πέντε quinque, ἑκατὸν centum,& quæ intra hæc ſunt numerorum nomina.

Hæc neutra vix extra N. A. & V. Sing. reperiuntur, δέμας corpus, ἔελδωρ deſiderium, ἦδος voluptas, ἦκῆρ cor, κῶας ſive κῶς vellus, λέπας rupis ſeu promontorium, μῆχος & μῆχαρ artificium, νῶκαρ torpor, ϛέβας veneratio, ϛκίναρ fetus, τέκμαρ & τέκμωρ finis, ὕπαρ viſio, χρέως ſeu potius χρείως pro χρέος debitum. A χρέων fatum, legitur etiam in Gen. τοῦ χρέων.

Monoptota.

Ionicum χρεώ, ſive χρειώ pro χρεία non extra Nominativum reperitur.

Dicitur etiam in Nominativo tantum ἡ δῶς donum apud Heſiodum, αἱ κατακλῶθες Parcæ apud Homerum.

In Genitivo tantum τῶν ἐάων bonorum.

In Dativo tantum τοῖς στέρνασι, δένδρεσι, ϛάββασι, ἀνδραπόδεσι, &c. ubi vulgo putatur eſſe Metaplaſmus.

In Accuſativo tantum τὰς εἰκοῦς ab inuſitato ἡ εἰκὼ pro εἰκὼν, imago apud Ariſtoph. in N. & *A. D.* τὼ ὄσσε oculi vel oculos

In Vocativo tantum ὦ τᾶν ô amice, ut volunt ab ἔτης, ὦ οὗτος heus tu, & ὦ πόποι ô Dii.

Diptota.

Diptota.

Quædam tantum duobus casibus inveniuntur τὸ βρέτας statua, *D* τῷ βρέτει. *D. S.* χλαδὶ *D. P.* χλάδεσι. *N. P.* τὰ κρίνεα lilia, *D.* τοῖς κρίνεσι apud Poetas, ὁ λῖς leo, *A.* τὸν λῖν. τὸ σκέπας tegumentum, *P.* τὰ σκέπα, οἱ φθοῖες φθοῖς placentæ, *A.* τοὺς φθοῖας φθοῖς.

Triptota.

S. N. ὁ καὶ ἡ μάρτυς testis, *A.* τὸν καὶ τὴν μάρτυν *D. P.* τοῖς καὶ ταῖς μάρτυσι. in Duali numero, *G. D.* ἀλλήλοιν ἀλλήλαιν ἀλλήλοιν *A.* ἀλλήλω ἀλλήλα ἀλλήλω. *P. G.* ἀλλήλων ἀλλήλων ἀλλήλων *D.* ἀλλήλοις ἀλλήλαις ἀλλήλοις *A.* ἀλλήλους ἀλλήλας ἄλληλα.

Tetraptota.

Ab inusitato Nominativo ἀρὴν sive ἄρς agnus dicitur in *A.* τὸν καὶ τὴν ἄρνα, in *Dual.* ἄρνε, in *N.Pl.* ἄρνες *G.* ἀρνῶν. *D.* ἄρνεσι. *A.* ἄρνας.

Vocativo carent Interrogativa, & Indefinita, & Pronomina omnia, præter σύ.

Duali & Plurali carent omnia nomina propria, quæ uni soli tribuuntur, ἡ ἅλς mare vox Poëtica, sed alicubi leguntur in Plurali οἱ ἀέρες, αἱ γαῖ, τὰ πύρα, τὰ ἔλαια, à Nominativis Singularibus ὁ ἀὴρ aer, ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, quæ vulgo dicuntur carere Plurali.

Singulari & Duali carent Deorum festa ut τὰ Κρόνια Saturnalia, &c. Nomina quædam urbium ut αἱ Ἀθῆναι Athenæ, τὰ Ἱεροσόλυμα (nam vix legitur ἡ

Ἱερο-

'Ιεροσόλυμα) οἱ κιλλίοντες seu καλλίοντες ligna quæ telas sustinent, αἱ Εὐμενίδες Furiæ, αἱ ἐμβάδες cothurni.

'Αλς pro sal in Singulari raro usurpatur, sed pro eo in Plurali dicunt Attici οἱ ἅλες τῶν ἁλῶν τοῖς ἁλσί, [τοὺς ἅλας. legitur autem apud 70. Gen. στήλη ἁλός.]

De Adjectivis.

Adjectiva in ος faciunt Fem. per η neutrum per ον, ut ἀγαθός ή όν. Quod inflectitur ad formam 2æ. & 3tiæ. simplicium.

S. N. ἀγαθός ή όν *G.* ȣ῀ ῆς ȣ῀ *D.* ῷ ῇ ῷ *A.* όν ήν όν *V.* ὲ ή ἀγαθόν.

Dual. Nom. Ac. ἀγαθώ ά ώ *G.* οῖν αῖν οῖν *V.* ἀγαθώ ά ώ.

Pl. N. ἀγαθοί αί ά *G.* ῶν ῶν ῶν *D.* οῖς αῖς οῖς *A.* ἀγαθȣ́ς άς ά *V.* ἀγαθοί αί ά.

Sic ὄγδοος όη όον.

Cætera autem in ος purum, ut & Adjectiva quæ in ρος exeunt faciunt femininum in α, ut

S. N. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον *G.* ίȣ ίας ίȣ *D.* ίῳ ίᾳ ίῳ *A.* ἅγιον ίαν ἅγιον *V.* ἅγιε ία ιον.

Dual. N. A. ίω ία ίω *G. D.* ίοιν ίαιν ίοιν *V.* ίω ία ίω.

Pl. N. ἅγιοι ιαι ια *G.* ίων ίων ίων *D.* ίοις ίαις ίοις *A.* ίȣς ίας ια *V.* ιοι ιαι ια.

S. N. ἀνθηρός ά όν *G.* ȣ῀ ᾶς ȣ῀ *D.* ῷ ᾷ ῷ *A.* όν άν όν *V.* ὲ ά όν, in reliquis ut ἀγαθός : ἕτερος Attice ἅτερος non raro Atticorum more cum suo Articulo contrahitur, si autem consonans interveniat nulla fit contractio.

S. N. ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα, τὸ ἕτερον vel θάτερον *G.* τȣ῀ ἑτέρȣ vel θατέρȣ, τῆς ἑτέρας, τȣ῀ ἑτέρȣ vel θατέρȣ

ρυ D. τῶ ἑτέρῳ vel θατέρῳ, τῇ ἑτέρᾳ vel θατέρᾳ, τῷ ἑτέρῳ vel θατέρῳ A. τὸν ἕτερον, τὴν ἑτέραν, τὸ ἕτερον vel θάτερον.

P. N. A. τὰ ἕτερα vel θάτερα.

Sic S. N. τὸ ἐναντίον vel τοὐναντίον G. τοὐναντίου &c. Pl. τὰ ἐναντία vel τἀναντία.

Ἄλλος alius habet neutrum genus per ο, sic & plerumque τηλικοῦτος, τοιοῦτος, τοσοῦτος facta ex pronomine οὗτος, nisi quando Atticè admittant ν.

Adjectiva antepenacuta sive proparoxytona in εος, εα vel εη, εον, Atticè formant circumflexa in οῦς ῆ οῦν quæ sic inflectuntur.

S. N. χαλκοῦς ῆ οῦν G. οῦ ῆς οῦ D. ῷ ῇ ῷ A. οῦν ῆν οῦν V. οῦ ῆ οῦν.

D. N. A. ὼ ὰ ὼ G. D οῖν αῖν οῖν V. ὼ ὰ ὼ.

P. N. οῖ αῖ ᾶ G. ῶν ῶν ῶν D. οῖς αῖς οῖς A. οῦς ᾶς ᾶ V. οῖ αῖ ᾶ.

Eodem modo variantur χρυσοῦς aureus, φοινικοῦς puniceus, ὑαλοῦς vitreus, λινοῦς lineus, λεοντοῦς leoninus, παρδαλοῦς pantherinus, &c. facta ex χρύσεος, φοινίκεος, ὑάλεος, λίνεος, λεόντεος, παρδάλεος, quæ incontractè à Poetis solis & Ionicis Scriptoribus usurpantur.

Si autem vocalis aut ρ præcedit εος ut in ἐρέεος laneus, ἀργύρεος argenteus tum εα in feminino genere contrahitur in ᾶ, ut ἐρεοῦς ᾶ οῦν, ἀργυροῦς ᾶ οῦν G. οῦ ᾶς οῦ D. ῷ ᾷ ῷ, &c.

Ἁπλόος simplex, διπλόος duplex, τριπλόος triplex &c. contrahuntur in ἁπλοῦς, διπλοῦς, τριπλοῦς, &c. & per omnes casus inflectuntur, ut χαλκοῦς.

Composita ex νόος, ῥόος, πλόος, χνόος, χρόος, sunt duarum tantum terminationum, & à Nominativo sine circumflexo contracto, faciunt reliquos casus eodem servato tono & toni loco, contractos. Ut à Nominativo

minativo ὁ καὶ ἡ ἀγχίνοος καὶ τὸ ἀγχίνοον & per contractionem ἀγχίνους & ἀγχίνουν, fit in genitivo τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀγχίνου *D.* τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ ἀγχίνῳ *A.* τὸν καὶ τὴν καὶ τὸ ἀγχίνουν *V.* ὦ ἀγχίνου & ὦ ἀγχίνουν, &c. ad modum tertiæ ſimplicium.

Obſervandum tamen eſt quod in neutro genere in *N. A.* & *V.* Plurali nulla fieri debet contractio in hujuſmodi adjectivis.

Eodem modo declinatur ἄνους amens, εὔνους benevolus παράνους demens, nec non & εὔρους benefluens, πυόρρους purefluens, εὔπλους navigatu facilis, ἄπλους navigatione carens, ἄχνους lanuginis expers, ῥοδόχρους roſeo colore infectus & ſimilia.

[Sed à diverſitate, quam habet genitivi χροῒ vel χρωτὸς leguntur etiam in compoſitis, λευκόχροον apud Euripid. χιονόχροας μάζας apud Athen. ἐπερόχροιν apud Non. μελάγχροες apud Lucian.

Hanc autem formam ſequuntur etiam δίμνους, τρίμνους, τετράμνους & cætera ejuſmodi adjectiva in ους quæ ex μνᾶ mina ſunt compoſita, ut ὁ καὶ ἡ δίμνους καὶ τὸ δίμνουν. *G.* τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ δίμνου, &c. Compoſita à πούς ut χαλκόπους, &c. faciunt neutrum etiam in ουν, cæteróquin inflectuntur ut ſimplex πούς niſi quod in *A.* habent τὸν καὶ τὴν οδα καὶ ουν & in *V.* ου, ſic ὁ καὶ ἡ ἀνόδους καὶ τὸ ἀνόδουν, ut & reliqua Compoſita ab ὀδοὺς dens in cæteris autem caſibus variantur ut ſimplex ὀδοὺς.

Adjectiva quæ habent ος communis generis, & ον neutrius, declinantur in omni caſu ad morem Subſtantivorum tertiæ Declinationis ſimplicium, ut ὁ καὶ ἡ ἄλαλος mutus, καὶ τὸ ἄλαλον. *G.* τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀλάλου, &c.

Quæ autem communia ſunt in ως, & neutrum habent in ων, plerumque ſequuntur formam quartæ

declinationis

Declinationis ſimplicium quæ Atticorum propria eſt, ut ὁ καὶ ἡ ὑπόχρεως perditè cupidus, καὶ τὸ ὑπόχρεων. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ὑπόχρεω, &c.

Eodem modo declinantur ἄνεως mutus, ἵλεως propitius, ἔμπλεως plenus, nec non & cætera compoſita à χρέος debitum, ut ἀξιόχρεως qui ſolvendo eſt, κατάχρεως, ὑπέρχρεως, & quæ orta ſunt à γῆ vel γαῖα terra, ut ἀνάγεως qui ſupra terram eſt, εὔγεως fertilis: μελάγγεως, σκληρόγεως, &c.

Compoſita à γῆρας ſenectus, ut ἀγήρως ſenectutis expers, εὐγήρως ſenio fœlix, à κρέας caro, ut ἡδύκρεως qui ſuavem habet carnem, λεπτόκρεως macilentus. Nonnulla à κέρας cornu, nam Plutarchus habet χρυσόκερως ταῦρος· & Sophocles εὔκερων ἄγραν· & Homerus ὑψίκερων ἔλαφον·, & Herodotus βούκερων ἄγαλμα.

Hujus autem ſortis non eſt ῥινόκερως, ut nec δύσερως & φιλόγελως, & cætera ejuſmodi compoſita ab ἔρως amor, & γέλως riſus, quamvis videantur eſſe. Hæc enim ſequuntur formam quintæ ſimplicium & faciunt G. in ωτος.

De Adjectivis in εις.

Adjectiva in εις formant fœm. in εσσα. Neut. in εν; ut ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν. G. χαρίεντος χαριέσσης χαρίεντος. D. ιεντι, ιέσσῃ ιεντι. A. ιεντα ιέσσαν ιεν. V. ιεις vel ιεν ιέσσα ιεν.

D. N. A ιεντε ιέσσα ιεντε. G. D. ιέντοιν ιέσσαιν ιέντοιν. V. ιεντε ιέσσα ιεντε.

D. N. ιεντες ιεσσαι ιεντα. G. ιέντων ιεσσῶν ιέντων. D. ιεσι ιέσσαις ιεσι. A. ιεντας, ιέσσας, ιεντα. V. ιεντες, ιεσσαι, ιεντα.

Si autem η aut ο præcedit εις contractio fit, saltem in nonnullis casibus, ut τιμῆντα pro τιμήεντα à τιμήεις honoratus apud Homerum, μελιτοῦττας Attice pro μελιτοέσσας apud Aristophanem.

Excipe εἷς μία ἕν. G. ἑνὸς μιᾶς ἑνός. D. ἑνὶ μιᾷ ἑνί. A. ἕνα μίαν ἕν.

De Adjectivis in υς.

Adjectiva in υς quæ trium sunt terminationum formant femininum per εια neutrum per υ, & contrahuntur in Dat. Sing. & in Nominativo, Accusativo, & Vocativo Plurali.

S. N. ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. G. έος, είας, έος. D. έϊ εῖ, είᾳ, έϊ εῖ. A. ἡδὺν εῖαν, ύ. V. ἡδύ, εῖα, ύ.

D. N. A. έε, εία, έε. G. D. έοιν, είαιν, έοιν. V. έε, εία, έε.

P. N. έες εῖς, εῖαι, έα. G. έων, ειῶν, έων. D. έσι, είαις, έσι. A. έας εῖς, είας, έα. V. έες εῖς, εῖαι, έα.

Sic ὀξὺς acutus, βαρὺς gravis, γλυκὺς dulcis, ἥμισυς dimidius, à quo etiam in Gen. Sing. reperitur τοῦ ἡμίσους, & in Ac. Plur. τὰ ἡμίσυ.

Sed πολὺς multus in prosâ oratione mutuatur plerosque casus ab inusitato πολλὸς & ad hunc modum inflectitur.

S. N. πολὺς, πολλή, πολύ. G. πολλοῦ, ῆς, οῦ. D. ῷ, ῇ, ῷ. A. πολύν, πολλήν, πολύ. V. ύ, ή, ύ.

Pl. N. πολλοί, αί, ά. G. ῶν, ῶν, ῶν. D. οῖς, αῖς, οῖς. A. ούς, άς, ά. V. οί, αί, ά.

Sic inde compositum πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ. G. παμπόλλου, παμπόλλης, παμπόλλου, &c.

Poetæ autem à πολὺς dicunt in Gen. έος. in D. έϊ, in Ac. έα, in Nom. Plu. έες εῖς, G. έων, D. έσι, A. έας εῖς.

Quæ autem in υς duarum tantum sunt terminationum, hæc per omnia inflectuntur, ut substantiva quintæ declinationis in υς & υ, ut ὁ καὶ ἡ ἀείδακρυς, καὶ τὸ ἀείδακρυ. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀειδάκρυος, &c.

De Adjectivis in ας.

Adjectiva in ας quæ trium sunt terminationum formant femin. in αινα, neutrum in αν, ut μέλας, μέλαινα, μέλαν. G. μέλανος, μελαίνης, μέλανος. D. ανι, αίνῃ, ανι. A. μέλαν, αινα, αν, &c.

Excipe μέγας, μεγάλη, μέγα. G. μεγάλου, ης, ου. D. ῳ, ῃ, ῳ. A. μέγαν, μεγάλην, μέγα. V. μέγας, μεγάλη, μέγα. Æschyl. in Voc. m. habet μεγάλε, ut nobis tradidit Eustath.

D. N. A. μεγάλω, α, ω. G. μεγάλοιν, αιν, οιν. V. ω, α, ω.

P. N. μεγάλοι, μεγάλαι, μεγάλα. G ων, ων, ων. D. οις, αις, οις. A ους, ας, α.

Et πᾶς, πᾶσα, πᾶν. G. παντὸς, πάσης, παντός. D. παντὶ, πάσῃ, παντὶ. Ac. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. V. πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

D. N. A. πάντε, πάσα, πάντε. G. D. πάντοιν, πάσαιν, πάντοιν.

P. N. πάντες, πᾶσαι, πάντα. G. πάντων, πασῶν, πάντων. D. πᾶσι, πάσαις, πᾶσι. A. πάντας, πάσας, πάντα.

Quæ autem in ας sunt duarum tantum terminationum non secus ac substantiva quintæ declinationis simplicium per omnes casus inflectuntur, ut ὁ καὶ ἡ ἀείνας καὶ τὸ ἀεῖναν. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀείναντος, &c.

De

De Adjectivis in ις.

Adjectiva in ις communia sunt, & formant neutrum genus per ι, ut ὁ καὶ ἡ τὶς καὶ τὸ τὶ. aliquis G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ τινός. D. τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ τινί. A. τὸν καὶ τὴν τινά καὶ τὸ τί.

Dual. N. A. τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ τινέ. G. D. τοῖν καὶ ταῖν καὶ τοῖν τινοῖν.

Pl. N. οἱ καὶ αἱ τινές καὶ τὰ τινά. G. τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν τινῶν. D. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς τισί. A. τοὺς καὶ τὰς τινάς. καὶ τὰ τινά.

Quæ componuntur à Substantivis in ις per omnia sequuntur formam eorum Substantivorum, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, à χάρις gratia, G. τοῦ καὶ τῆς εὐχάριτος, & ὁ καὶ ἡ εὔπατρις καὶ τὸ εὔπατρι à πατρίς patria, G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ εὐπάτριδος, &c. Mutato tantum accentus loco.

Nec alio modo inflectuntur incontracta in ους quam sua unde orta sunt Substantiva, ut ὁ καὶ ἡ δίπους καὶ τὸ δίπουν à πούς pes, G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ δίποδος, &c. ὁ καὶ ἡ ἀνόδους καὶ τὸ ἀνόδουν ab ὀδούς dens, G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀνόδοντος, &c.

De Adjectivis in ην.

Adjectiva in ην plerumque sunt duarum tantum terminationum quarum altera communis est generis, altera neutrius, ut ὁ καὶ ἡ ἄρσην καὶ τὸ ἄρσεν, G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἄρσενος, &c.

Sed ὁ καὶ ἡ τέρην habet etiam in feminino τέρεινα.

De Adjectivis in ης.

Adjectiva in ης etiam ſunt duarum tantum terminationum, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθές. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἀληθέος οῦς. D. τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ ἀληθέϊ εῖ. A. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα ῆ, καὶ τὸ ἀληθές. V. ὦ ἀληθὴς καὶ ὦ ἀληθές.

D. N. A. τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ ἀληθέε ῆ. G. D. τοῖν καὶ ταῖν καὶ τοῖν ἀληθέοιν οῖν. V. ὦ έε ῆ.

P. N. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες εῖς καὶ τὰ ἀληθέα ῆ. G. τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν ἀληθέων. D. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς ἀληθέσι. A. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας εῖς καὶ τὰ ἀληθέα ῆ. V. ὦ ἀληθέες εῖς, καὶ ὦ ἀληθέα ῆ.

De Adjectivis in ων.

Adjectiva in ων plerumque communis ſunt generis & formant neutrum in ον, ut ὁ καὶ ἡ σώφρων καὶ τὸ σῶφρον. G. τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ σώφρονος. D. τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ σώφρονι. A. τὸν καὶ τὴν σώφρονα καὶ τὸ σῶφρον. V. ὦ σῶφρον.

Comparativa in ων contrahuntur in Ac. S. in N. A. & V. Pl. ut in A. τὸν καὶ τὴν κρείττονα ω. N. Pl. οἱ καὶ αἱ κρείττονες ους. A. τοὺς καὶ τὰς κρείττονας ους, at neutro κρείττονα ω.

Ἑκων volens & inde ἄκων nolens trium ſunt terminationum & ad hunc modum variantur.

S. N. Ἑκων ουσα ον. G. ἑκόντος ούσης οντος. D. ἑκοντι ούσῃ οντι. A. ἑκοντα ούσαν ον. V. ων ουσα ον.

D. N. Ἑκοντε ούσα οντε. G. D. ἑκόντοιν ούσαιν όντοιν. V. οντε ούσα οντε.

P. N. Ἑκοντες ουσαι οντα. G. ἑκόντων ουσῶν όντων.

D. ἑκουσι

D. ἔχουσι οὔσαις οὖσι. A. ἔχοντας οὔσας ὄντα. V. ὄντες οὖσαι ὄντα.

Et eodem modo inflectuntur omnia Participia in ων

Σάος salvus legitur contractè in N. S. σῶς & in N. genere σάον σῶν. A. P. σάους σῶς.

Attice in omnibus Adjectivis Femininum est idem ac masculinum licet communiter sint diversa, ut ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος καὶ τὸ ατον immortalis Attice, communiter ἀθάνατος άτη ατον.

Atque hinc est quod legimus in feminino duali τὼ γυναῖκε, τὼ ὁδώ, τὼ πόλιε, τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, τὼ κεφαλά, τὼ ἡμέρα, τὼ φύσει, pro τὰ γυναῖκε, τὰ ὁδώ, &c. quia Articulus τώ est utriusque generis.

Multa Adjectiva duorum tantum sunt generum, ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ qui vel quæ sine patre est, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ qui vel quæ sine matre est, ὁ καὶ ἡ νῆστις jejunus, &c.

Nonnulla unius, ὁ ἐργάτης operarius, ἡ ἐργάτις operosa, &c. quæ vulgo substantiva habentur, sed non nisi substantivis ejusdem generis sunt copulanda.

Atque hujus generis sunt Patronymica omnia, ut ὁ Νεστορίδης qui Nestore est genitus i. e. filius Nestoris, ἡ Νεστορίς quæ Nestore est genita, i. e. filia Nestoris.

Quæ quoniam à Poetis præcipue usurpantur, de iis plura super sedebimus dicere, donec ad Carminis docendi artem perventum fuerit.

De Numeralibus.

Numeralia sunt quædam Cardinalia, & quædam Ordinalia.

Ordinalia per omnia inflectuntur, sicut Adjectiva trium terminationum in ος, ut πρῶτος πρώτη πρῶτον primus, δεύτερος δευτέρα δεύτερον secundus, &c.

Cardinalia autem peculiarem sibi habent inflexionem, ut S. N. εἷς μία ἕν unus. G. ἑνός μιᾶς ἑνός. D. ἑνί μιᾷ ἑνί. A. ἕνα μίαν ἕν.

A cujus compositis ὐδείς & μηδείς nemo vel nullus leguntur in Plurali ὐδένες, ὐδένας, μηδένες, μηδένας, μηδέσι.

Δύο est omnis Generis & declinatur in Duali etiam & Plurali numero.

Dualiter. N. A. V. Δύο, & Attice & Poetice Δύω. G. & D. δυοῖν & δυῷν, & in Fem. Attice δυεῖν.

Pluraliter. N. Δύο & apud Poetas etiam δοιώ & δοιοί. G δύο & δυῶν. D. δυσί. A. δύο. V. ὦ δύο.

Reperitur δύο in omni casu extra Dativum.

Eodem modo declinatur ἄμφω. N. A. ἄμφω. G. D. ἀμφοῖν. V. ὦ ἄμφω.

P. N. οἱ καὶ αἱ τρεῖς καὶ τὰ τρία tres. G. τῶν τριῶν. D. τοῖς τρισί. A. τοὺς καὶ τὰς τρεῖς καὶ τὰ τρία.

P. N. οἱ καὶ αἱ τέσσαρες καὶ τὰ τέσσαρα. G. τῶν τεσσάρων. D. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς τέσσαρσι. A. τοὺς καὶ τὰς τέσσαρας καὶ τὰ τέσσαρα.

Cætera Numeralia, nisi quæ ultra centum sunt, non declinantur, ut πέντε quinque, &c ἑκατὸν centum in omni casu

Quæ autem ultra centum sunt declinantur omnia, ut οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια ducenti ducentæ ducenta, &c.

Græci numeros aliquando per literas tantum exprimunt, ut Aoristus α. Aoristus β. ubi α. ponitur pro primus, & β pro secundus, & sic deinceps γ notat tres vel tertium, δ quatuor vel quartum, &c.

Literis

Literis adjunguntur tres aliæ figuræ βαῦ ϛ. 6. κόππα ϟ. 90. σάνπι ϡ 900.

Comparatio Adjectivorum.

Adjectiva in ος plerumque formant comparativum mutando ς in τερος, & superlativum mutando ς in τατος, ut ἔνδοξος ότερος ότατος.

Si autem penultima positivi erit brevis superlativus formatur in ώτερος & ώτατος.

Κενός autem & στενός faciunt ότερος & ότατος.

Licet sit qui dicit in melioribus exemplaribus reperiri κενώτερον & στενώτερον.

Ἴσος æqualis format ἰσώτερος & ἰσότερος quia penultima est anceps.

Quædam in ος abjiciunt ο nonnulla ω, ut φίλος φίλτερος φίλτατος amicus. Γεραιός senex, παλαιὸς antiquus, σχολαῖος otiosus, γεραίτερος, &c. Θέρειος æstivus Θερείτερος, Δεξιός dexter Δεξίτερος.

Attice multa Adjectiva in ος formantur per έστερος & έστατος, ut αἰδοῖος venerabilis, ἀνιηρὸς tritus, &c.

Nonnulla per αίτερος & αίτατος, ut ἥσυχος tranquillus, μέσος medius, &c.

Quædam per utrumque ut ἄσμενος placidus ἀσμενέστερος & ἀσμεναίτερος, &c.

Pauca per ίστερος & ίστατος, ut λάλος ίστερος ίστατος, & per Syncopen λάλιστος loquax, ὀλίγος ίστερος ίστατος & per Syncopen ὀλίγιστος, &c.

Cætera Adjectiva regulariter sic formantur.

αρ	μάκαρ μακάρτερος μακάρτατος felix.
ας	μέλας μελάντερος μελάντατος niger.
εις	χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος gratiosus.
ην	τέρην τερενέστερος τερενέστατος tener.
ης	εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος pius.
ις	γάστρις γαστρίστερος γαστρίστατος gulosus.
ους	ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος simplex.
υς	εὐρὺς εὐρύτερος & εὐρίων εὐρύτατος & εὔριστος latus.
ων	σώφρων σωφρονέστερος σωφρονέστατος sapiens.

Adjectiva in ξ vertunt ος Genitivi in ίστερος & ίστατος, ut ἅρπαξ rapax, ἁρπαγίστερος & ἁρπαγίστατος, Βλάξ supinus Βλακίστερος Βλακίστατος.

Comparatio irregularis.

Ἀγαθὸς, sive ἐσθλὸς bonus, ἀμείνων melior, ἄριστος optimus.

Ἐλαχὺς parvus, ἐλάσσων pro ἐλαχίων minor, ἐλάχιστος minimus.

Καλὸς pulcher, καλλίων pulchrior, κάλλιστος pulcherrimus.

Κρατὺς robustus, κρείσσων robustior, κράτιστος robustissimus.

Μέγας magnus, μείζων major, μέγιστος maximus.

Οἰκτρὸς, οἰκτότερος, οἴκτιστος miserabilis.

Ὀλίγος paucus vel parvus, ὀλιγότερος minor, ὀλίγιστος minimus vel paucissimus.

Πέπων maturus, πεπαίτερος maturior, πεπαίτατος maturissimus.

Πόλυς multus, πλείων seu πλέων, πλεῖστος plurimus.

Attice pro neutro πλεῖον plus sæpe dicunt πλεῖν

ῥᾴδιος facilis, ῥᾴων facilior, ῥᾷστος facillimus.

Ψευδὴς ψευδίστερος ψευδίστατος mendax.

Com-

Comparatio defectiva.

Comparatio defectiva est ubi aliquis comparationis gradus deest.

Positivus deest in his.

'Αρείων fortior ἄριστος fortissimus ab Ἄρης Mars.

Βελτίων sive Βέλτερος præstantior Βέλτιστος à βούλομαι volo. u optimus ab opto.

λωίων vel λῴων, λώϊστος vel λῷστος quem magis vel maxime volumus, à λῶ pro θέλω volo.

ἀσσότερος propior, ἀσσότατος proximus, ab ἄσσον prope.

δεύτερος inferior, δεύτατος infimus.

'Εγγύτερος propior, ἐγγύτατος proximus, ab ἔγγυς prope.

ἔγγιον & ἐγγύτατα minus usitata.

ἐνδότερος interior, ἐνδότατος intimus, ab ἔνδον intus.

μείων & ἥσσων minor, μεῖστος & ἥκιστος minimus.

πρότερος prior, πρῶτος primus, à πρό ante.

ὑπέρτερος superior ὑπέρτατος & per Syncopen ὕπατος. quo nomine apud Græcos insignitur Consul Romanus.

ὕστερος posterior, ὕστατος postremus.

ὑψίτερος altior, ὕψιστος altissimus.

χείρων & χερείων pejor χείριστος pessimus.

Multa Comparativa in ιων videntur fuisse deducta à positivis in υς, quæ nunc prorsus obsoluerunt qualia sunt.

Αἰσχίων turpior, αἴσχιστος turpissimus.

'Αλγίων molestior, ἄλγιστος molestissimus.

'Εχθίων inimicior, ἔχθιστος inimicissimus.

Κα-

Κακίων pejor, κάκιστος pessimus.
Κερδίων utilior, κέρδιστος utilissimus.
Μηκίων longior, μήκιστος longissimus.
Ῥιγίων horridior, ῥίγιστος maxime horrendus, & similia.

Quibus adjungas poetica illa φιλίων φίλιστος pro φιλτερος φίλτατος.

Nonnulla Comparativa in ώτερος orta sunt ab adverbiis in ω desinentibus, ut ἀνώτερος superior, ἀνώτατος supremus, ab ἄνω supra, sed ab ὀπίσω post ὀπίστερος, ὀπίστατος.

Comparativus deest in his.

Ἀνθρώπινος humanus, ἀνθρωπινέστατος humanissimus.

Αὐτός ipse, αὐτότατος ipsissimus.
Κλεπτής fur vel furax Κλεπτίστατος furacissimus.

Sola comparativa sunt.

Ἀμιλλότερος pugnacior ab ἅμιλλα pugna, ἀφάρτερος celerior ab ἄφαρ cito, βρέσσων θάσσων πάσσων, &c. sunt contracta à comparativis, βραχίων ταχίων παχίων, &c.

Superlativa sola sunt.

Ἔσχατος ultimus κερδαμβότατος, qua voce utitur Aristophanes pro ἥδυτατος vel χρηστότατος, κύδιστος illustrissimus à κῦδος gloria, μυχαίτατος μυχοίτατος & μύχατος intimus à μυχός penetrale.

Nonnulla Substantiva comparantur quasi essent Ad-

Adjectiva, ut βασιλεύς. βασιλεύτερος βασιλεύτατος, &c.

De Pronomine.

Pronomen est pars orationis quæ vice nominis usurpatur, ex pronominibus peculiarem habent inflexionem hæc tria ἐγώ ego, σύ tu, οὗ sui.

S. N. ἐγώ. G. ἐμοῦ vel μοῦ. D. ἐμοί vel μοί. A. ἐμέ vel μέ. V. caret.

D. N. A. νῶϊ νώ. G. νῶϊν νῷν.

P. N. ἡμεῖς. G. ἡμῶν. D. ἡμῖν. A. ἡμᾶς.

pro ἐγώ Attici dicunt ἔγωγε, & in Dat. ἔμοιγε, in cæteris vero divisim ἐμοῦ γε ἐμέ γε, &c.

S. N. σύ. G. σοῦ. D. σοί. A. σέ. V. ὦ σύ.

pro quo sæpe ὦ οὗτος.

D. N. A. σφῶϊ σφώ. G. D. σφῶϊν σφῷν.

P. N. ὑμεῖς. G. ὑμῶν. D. ὑμῖν. A. ὑμᾶς.

A Nominativo ὅς ille vel ipse dicitur in G. οὗ sui. D. οἷ. A. ἕ vel σφέ. V. caret.

D. N. A. σφῶε. G D. σφῶϊν σφῷν.

P. N. σφεῖς. G. σφέων & σφῶν. D. σφισί, & Poetice σφί vel σφίν. A. σφέας & σφάς, & per Apocopen σφέ.

Notandum vero est quod hoc pronomen licet reciprocum vocetur, reperiatur tamen poni pro αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν, &c. & ad quamvis personam referri. Dores in Ac. dicunt μέν & νίν ipsum em, os, as, a.

S. N. ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ δεῖνα. G. δεῖνος. D. δεῖνι. A. δεῖνα. vix hujus est loci sed ad nomina potius relegandum est.

Cætera pronomina, in ος cum desinant, ad formam Adjectivorum ejusdem terminationis inflectuntur ἐμός ἡ ὄν ab ἐμοῦ mei, νωΐτερος έρα ερον noster, à νῶϊ nos duali, ἡμέτερος έρα ερον ab ἡμεῖς nos plurali.

Σός

Σός ἡ ὁν, tuus tua tuum, à σῦ tui, σφωΐτερος ἑρα ερον vester, à σφῶϊ duali, ὑμέτερος ἑρα ερον, ab ὑμεῖς Plurali.

Ὃς ἣ ὃν vel ἑὸς ἑὴ ἑὸν suus a um, ab ἓ sui, σφωΐτερος ἑρα ερον à σφῶε duali, σφὸς ἡ ὸν, vel σφέος. ἑη ἑον, à σφὲ se, quod utriusque est numeri, pro quo sæpius in prosa oratione σφέτερος ἑρα ερον, quæ omnia prout nomen quod præcessit postulat, significant, *meus*, *tuus*, *suus*, *noster* vel *vester*.

Ἡμεδαπος ἀπη απον nostras ex ἡμεῖς & δάπεδον solum, ὑμεδαπος η ον vestras.

Αὐτός *ipse*, ἐκεῖνος *ille*, οὗτος *hic* faciunt neutrum genus per ο nisi quando Attice admittunt ν.

S. N. οὗτος αὕτη τοῦτο. G. τούτου ταύτης τούτου. D. τούτῳ ταύτῃ τούτῳ. A. τοῦτον ταύτην τοῦτο. V. ὦ οὗτος ὦ αὕτη. scilicet quando οὗτος ponitur pro σύ.

P. N. οὗτοι αὗται ταῦτα. G. τούτων τούτων τούτων. D. τούτοις ταύταις τούτοις. A. τούτους ταύτας ταῦτα. V. ὦ οὗτοι, ὦ αὗται.

Αὐτὸς cum articulo præcedente *idem* significat & ad hunc modum variatur.

S. N. ὁ αὐτὸς ἡ αὐτὴ τὸ αὐτὸ & ταὐτὸ sive ταὐτόν. G. τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ, τῆς αὐτῆς, τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ. D. τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ τῇ αὐτῇ & ταὐτῇ, τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ. A. τὸν αὐτὸν, τὴν αὐτὴν, τὸ αὐτὸ & ταὐτὸ sive ταὐτόν.

P. N. τὰ αὐτὰ & ταὐτά.

Composita ἐμαυτοῦ ῆς οῦ Meipsius, & σεαυτοῦ ῆς οῦ Tui ipsius carent numero Duali & Plurali.

At ab ἑαυτοῦ sui-ipsius dicitur etiam in plurali ἑαυτῶν. D. ἑαυτοῖς αῖς οῖς. A. ἑαυτοὺς ἑαυτὰς ἑαυτὰ quasi ἓ Græcum non secus ac *se* Latinum esset utriusque numeri.

Pro

Pro σεαυτȣ͂ sæpe legitur σαυτȣ͂ per Syncopen & αὑτȣ͂ pro ἑαυτȣ͂ per aphæresin quod in plurali est omnium personarum, ut ἑαυτῶν nostri ipsorum, vestri ipsorum, sui-ipsorum, &c.

In singulari etiam aliquando reperies ἑαυτȣ͂ pro σεαυτȣ͂ Tui-ipsius.

Ὅϛις *qui* compositum est ab articulo subjunctivo ὅς qui, & τὶς aliquis, & in utraque parte variatur ὅϛις ἥτις ὅτι. G. ȣ͂τινος ἧςινος ȣ͂τινος ut supra.

Apud Atticos scriptores in usu etiam sunt ὅτȣ *cujus* ὅτῳ *cui* & in Pl. ὅτων *quorum*, ὅτοις *quibus*, & in N. & A. ἅττα *quæ*.

quæ videntur fieri ex duobus articulis subjunctivo & præpositivo simul connexis.

De Verbis.

Verbi Substantivi

Indicativi.

Præsens. S. εἰμί sum, εἶ & P. εἶς es, ἐςί est. D ἐςόν ἐςόν. P. ἐσμέν ἐςέ εἰσί, si vocalis sequitur ἐςί fit ἐςίν, ut εἰσί εἰσίν.

Imperfectum. ἦν eram, ἦς eras, ἦ & attice ἦν erat. D. ἦτον ἤτην ἦμεν ἦτε ἦσαν & per Syncopen ἦν.

Plusquam perf. ἤμην fueram, ἦσο fueras, ἦτο fuerat. D. ἤμεθον ἦσθον ἤσθην. P. ἤμεθα ἦσθε ἦντο.

Fut. ἔσομαι ero, ἔσῃ eris, ἔσεται & per Syncopen ἔςαι erit. D. ἐσόμεθον ἔσεσθον, ἔσεσθον. P. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται.

Imperativi.

Præs. ἴσθι vel ἔσο sis vel esto, ἔςω vel ἤτω sit vel esto.

eſto. D. ἔστον ἔστων. P. ἔστε ἔστωσαν & per Syncopen ἔστων.

Optativi ſive Potentialis Præſ. & Imp.

S. εἴην εἴης εἴη. D. εἴητον εἰήτην. P. εἴημεν εἴητε εἴησαν.
Fut. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο. D. ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην. P. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

Subjunctivi Præſ. & Imp.

S. ὦ ᾖς ᾖ. D. ἦτον ἦτον. P. ὦμεν ἦτε ὦσι.
Fut. S. ἔσωμαι ἔσῃ ἔσηται. D. ἐσώμεθον ἔσησθον ἔσησθον. P. ἐσώμεθα ἔσησθε ἔσωνται.

Infinitivi.

Præſ. & Imp. εἶναι. Fut. ἔσεσθαι.

Participii Præſ. & Imp.

S. N. ὢν οὖσα ὄν. G. ὄντος οὔσης ὄντος. D. ὄντι οὔσῃ ὄντι. A. ὄντα οὖσαν ὄν. V. ὢν οὖσα ὄν.
D. N. A. ὄντε οὔσα ὄντε. G. D. ὄντοιν οὔσαιν ὄντοιν. V. ὄντε οὔσα ὄντε.
P. N. ὄντες οὖσαι ὄντα. G. ὄντων οὐσῶν ὄντων. D. οὖσι οὔσαις οὖσι. A. ὄντας οὔσας ὄντα. V. ὄντες οὖσαι ὄντα.

Futurum.

S. N. ἐσόμενος ἐσομένη ἐσόμενον. G. ἐσομένου ἐσομένης ἐσομένου, &c. ut Adjectiva in ος.
Obſervandum eſt in hoc & cæteris omnibus verbis

bis primam personam dualem deesse quoties prima pluralis exit in μεν, & tertiam dualem eandem esse, ac secunda est, quoties tertia pluralis exit in σι vel τω.

De Cæteris Verbis.

Cæterorum Verborum tres sunt voces, Activa, Media, & Passiva, & eorum conjugationes sunt tredecim, sex penacutorum, tres circumflexorum, quatuor verborum in μι.

Penacuta desinunt in ω, quæ in Media & Passiva voce mutant ω in ομαι.

Dignoscuntur autem eorum conjugationes per literam eam quæ præcedit ω quæ ideo litera Characteristica vocatur.

Characteristicæ Conjugationis	1æ	sunt	π β φ πτ
	2æ		κ γ χ κτ
	3æ		τ δ θ
	4æ		σσ ττ ζ
	5æ		λ μ ν ρ μν.
	6æ		vocalis aliqua vel diphthongus.

De Temporibus.

Temporibus latinis addunt Græci aoristum primum & secundum, & in voce passiva paulo post futurum.

Aoristum latine indefinitum ita vocatur, quia est tempus indefinitæ i.e. incertæ significationis, sumitur enim pro præteritis omnibus & interdum pro præsente, & futuro.

Futu-

Futurum apud Græcos duplex eſt, primum & ſecundum.

De Modis.

Modi ut apud Latinos ſunt quinque, Indicativus Imperativus Optativus, qui idem eſt voce ac Potentialis, Subjunctivus & Infinitivus.

Tertiis Perſonis in ε vel σι deſinentibus ν additur quoties immediate præcedunt vocalem aut diphthongum.

Exemplar Vocis Activæ.

Modi Indicativi.

Præſ. S. τύπτ-ω εις ει. D. ετον ετον. P. ομεν ετε ουσι.

Imp. S. ἔτυπτ-ον ες ε. D. ετον έτην. P. ομεν ετε ον.

Fut. 1. S. τύψ-ω εις ει. D. ετον ετον. P. ομεν ετε ουσι.

Aoriſt. 1. S. ἔτυψ-α ας ε. D. ατον άτην. P. αμεν ατε αν.

Perf. τέτυφ-α ας ε. D. ατον ατον. P αμεν ατε ασι.

Pluſq. Per. S. ἐτετύφ-ειν εις ει. D. ειτον είτην. P. ειμεν ειτε εισαν.

Aoriſt. 2. S. ἔτυπ-ον ες ε. D. ετον έτην. P. ομεν ετε ον.

Fut. 2. S. τυπ-ῶ εῖς εῖ. D. εῖτον εῖτον. P. οῦμεν εῖτε οῦσι.

Futurum primum 5tæ conjugationis circumflectitur atque ideo eodem modo variatur ac futurum ſecundum.

Ariſtoph. habet pro τύψω τυπτήσω. Et pro βαλῶ βαλλήσω.

Modi

Modi Imperativi.

Præſ. S. τύπτ-ε έτω. D. ετον έτων. P. ετε έτωσαν.

Perf. & Pluſq. Perf. τέτυφ-ε έτω. D. ετον έτων. P. ετε έτωσαν.

Aor. 2. S. τύπ-ε έτω. D. ετον έτων. P. ετε έτωσαν.

Aor. 1. S. τύψ-ον άτω. D. ατον άτων. P. ατε ά-τωσαν.

Aor. 2. ἐλθέ εἰπέ εὑρέ & interdum ἰδέ ſunt acutitona.

In Modo Imperativo prima perſona in omni numero deeſt, & aoriſtus primus, apud Atticos ſcriptores nonnunquam poni reperitur pro futuro indicativi, ut δεξᾶσον pro δεξάσῃς, ut ut id improbat Hen. Stephanus.

Ariſtoph. habet in Imper, οἶσε quod arguit Futurum hujus Modi aliquando fuiſſe.

Optativi vel Potentialis.

Præſ. & Imperf. S. τύπτ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον -οίτην. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Fut. 1. S. τύψ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον -οίτην. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Perf. & Pluſq. perf. S. τετύφ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον οίτην. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Aor. 1. S. τύψ-αιμι -αις -αι. D. αιτον -αίτην. P. -αιμεν -αιτε -αιεν.

Aor. 2. S. τύπ-οιμι -οις -οι. D. -οιτον -οίτην. P. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Fut. 2. S. τυπ-οῖμι -οῖς -οῖ. D. -οῖτον -οίτην. P. -οῖμεν -οῖτε -οῖεν.

Modi Subjunctivi.

Præſ. & Imperf. S. τύπτ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Fut. 1. & Aor. 1. S. τύψ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Aor. 2. S. τύπ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Perf. & Pluſq. S. τετύφ-ω -ῃς -ῃ. D. -ητον -ητον. P. -ωμεν -ητε -ωσι.

Infinitivi.

Præſ. & Imperf. τύπτ ειν. Fut. 1. τύψειν. Aor. 1. τύψαι. Perf. & Pluſq. τετυφέναι. Aor. 2. & Fut. 2. τυπεῖν.

Participii.

Præſ. & Imperf. S. N. τύπτ-ων -ουσα -ον. G. -οντος -ούσης -οντος. D. -οντι -ούσῃ -οντι. A. -οντα -ουσαν -ον. V. -ων -ουσα -ον.

D. N. A. -οντε -ούσα -οντε. G. D. όντοιν -ούσαιν -όντοιν. V. -οντε -ούσα -οντε.

P. N. -οντες -ουσαι -οντα. G. -όντων -ουσῶν -όντων. D. -ουσι -ούσαις -ουσι. A. οντας -ούσας -οντα. V. -οντες -ουσαι -οντα.

Aor. 2. S. N. τυπ-ὼν -οῦσα -όν. G -όντος -ούσης -όντος. D. όντι -ούσῃ -όντι, &c. cum accentu in penultima caſus creſcentis, ut ὢν οὖσα ὄν. p. 46.

Fut. 2. S. N. & V. τυπ-ῶν -οῦσα -οῦν. G. -οῦντος -ούσης -οῦντος. D. -οῦντι -ούσῃ -οῦντι. A. οῦντα -οῦσαν -οῦν.

D. N. A. & V. -ῦντε -ῦσα -ῦντε. G. & D. -ύντοιν -ύσαιν -ύντοιν.

P. N. & V. -ῦντες -ῦσαι -ῦντα. G. -ύντων -ουσῶν -ύντων. D. -ῦσι -ύσαις -ῦσι. A. -ῦντας -ύσας -ῦντα.

Futurum 1. 5tæ. conjug. eodem modo inflectitur ac futur. 2. ut σπερῶν -ῦσα -ῦν, &c.

Aor. 1. S. N. & V. τύψ-ας -ασα -αν. G. -αντος -άσης -αντος, &c. ut πᾶς πᾶσα πᾶν, supra pag. 34. at cum accentu ut præsens.

Perf. & Plusq. S. N & V. τετυφ-ὼς-υῖα-ός. G.-ότος -υίας -ότος. D. -ότι -υίᾳ -ότι. A. -ότα -υῖαν -ός.

D. N. A. V. -ότε -υία -ότε. G. & D. -ότοιν -υίαιν -ότοιν.

P. N. & V. -ότες -υῖαι -ότα. G. -ότων -υιῶν -ότων. D. -όσι -υίαις -όσι. A. -ότας -υίας -ότα.

Synopsis Verbi Activi in omnibus Temporibus & Modis.

	Ind.	Imp.	Opt.	Sub.	Inf.	Part.
Præs.	τύπτ ω	-ε	-οιμι	-ω	-ειν	-ων
Imp.	ἔτυπτον					
Perf.	τέτυφα	-ε	-οιμι	-ω	-έναι	-ώς.
Plusq.	ἐτετύφειν					
Fut. 1.	τύψω	-ε	-οιμι	-ω	-ειν	-ων.
Aor. 1.	ἔτυψα	-ον	-αιμι	-ω	-αι	-ας.
Aor. 2.	ἔτυπον	-ε	-οιμι	-ω	-εῖν	-ών.
Fut. 2.	τυπῶ		-οῖμι		-εῖν	-ῶν.

Restituimus in hac Synopsi Imperativo & Subjunctivo sua Futura quoniam invenitur apud Aristoph. οἴσε βατραχ a 2. sc. 2. & δώσῃ non solum reperitur in N. T. sed & apud Theocritum ut Pasor vult.

Formatio Temporum.

Præsens est tempus à quo cætera omnia formantur.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsente mutando ω in ον, & præponendo augmentum ubi id solet verbum admittere.

Augmentum id esse dicitur, quod auget præsentis, aut syllabarum numerum, aut primæ syllabæ quantitatem sive tempus.

Augmentum, quod auget *syllabarum* numerum, vocatur *syllabicum*, quod autem auget primæ syllabæ *tempus* vocatur inde *temporale*.

Utrumque reperitur in Imperf. Perf. Plusq. Perf. aor. 1. aor. 2. Modi Ind. sed in Perfecto solo reliquorum modorum.

Apud Homer autem Iliad α. v. 277. legitur ἤθελε in modo Imp.

Syllabicum Augmentum.

Syllabicum Augmentum Imperfecti est ε præfixum, quoties præsens incipit à consonante.

Si autem verbum incipiat à ρ geminatur ρ post ε non in imperfecto solo, sed in reliquis temporibus quæ habent augmentum, ut à ῥίπτω jacto. Imperf. ἔῤῥιπτον. Perf. ἔῤῥιφα, &c. licet Poetæ non id semper observent, sed pro ἔῤῥεζον metri causa dicant ἔρεζον, pro ἔῤῥεξα ἔρεξα.

Attici in tribus pro ε habent η, scilicet ἠβουλόμην à βούλομαι volo, ἠδυνάμην à δύναμαι possum, ἤμελ-

ἤμελλον à μέλλω futurus sum, quod augmentum habet in medio διηκόνουν, & ἀπήλαυον nonnunquam pro ἀπέλαυον.

Quædam ab ε incipientia pro augmento post ε assumunt ι; leguntur enim εἶχον ab ἔχω habeo, εἴαον εἴων, & aor. 1. εἴασα, ab ἐάω sino, εἴθισα ab ἐθίζω assuefacio εἴθισμαι ab ἐθίζομαι, & εἴωθα interposito ω ab ἔθω soleo, εἷλκον & εἵλκεον ab ἕλκω & ἑλκέω traho, εἱπόμην ab ἕπομαι sequor, εἰργαζόμην & εἴργασμαι ab ἐργάζομαι operor, εἴρηκα dixi ab ἐρέω dico, εἱστήκειν steteram ab ἑστήκω sto εἷσα collocavi & εἷσμαι indutus sum ab ἕω induo.

Temporale augmentum est η vel ω quoties præsens incipit à mutabili vocali vel à mutabili diphthongo.

Mutabiles { vocales α ε ο. / diphthongi αι αυ οι.

Si Præsens incipit ab α vel ε augmentum est η, si ab ο augmentum est ω.

Si ι sequitur α vel ο subscribitur in Imperfecto, ut αἴθω uro ᾖθον urebam, οἰκίζω ædifico ᾤκιζον ædificabam: adjungunt autem lateri Iones, ut in ὠΐγνυντο & ὤιξα apud Homer.

Si Præsens incipit ab immutabili, vel vocali, vel diphthongo, nullum ad mittit augmentum.

Sunt autem immutabiles { Vocales η ι υ ω. / Diphthongi ει ευ ου.

Attici autem mutant ει in η, ut ᾔδειν pro εἴδειν per syncopen facta ex εἰδήκειν sciveram, & ᾔκαστε pro εἴκαστε ab εἰκάζω legitur apud Aristoph.

E etiam ante υ aliquando mutatur in η, ut ηὐχόμην ab εὔχομαι, &c.

Εἶπα aor. 1. εἶπον aor. 2. dixi habet ι post ε in omnibus

nibus modis, atque ideo putatur descendere à presente εἴπω non ἔπω.

[ab ἔπω autem est ἔνεπε ἐνέπομι ἐνέποντα quæ voces leguntur apud Homer.]

Sic εἷλον capiebam ab εἵλω potius quam ἕλω, quia in Imperat. legitur εἷλε Aristoph. Νεφελ, Act. 2. sc. 1. & εἵρυσα traxi ab εἱρύω potius quam ἐρύω quia ἀνειρύσασα invenitur apud Theocrit. Id. κ γ. v. 17 & fortasse εἵλκεον & εἵλκυσα potius derivari debent ab εἱλκέω & εἱλκύω, quia ab ἑλκέω aor. 1. est ἥλκησα apud Homer. οδ. λ. v. 579. & ab ἀνελκύω in aor. 1. legitur ἀνήλκυσα. Theocrit. Idyll. 21. v. 53.

Attici sæpe ante ω in imperfecto ponunt ε, ut ἑώρων pro ὥρων, ab ὁράω video, & aliquando ante η, ut ἑήνδανον pro ἥνδανον ab ἁνδάνω placeo.

Quod & Poetæ etiam faciunt ante alias vocales, ut ἔειπον pro εἶπον, &c.

Ab ἑορτάζω festum celebro dicitur in Imperfecto ἑώρταζον. Rhenius & Westmonasteriensis Grammaticæ scriptor addunt etiam εἰόρταζον, sed qui ea voce utitur nullum citant Authorem.

De Verbis quæ nullum habent augmentum.

Dicuntur sine ullo augmento ἄον *spirabam* ἄϊον *audiebam*, ἀήθεσον *insuetus eram* ἀηδίζομαι *tædio afficiebar* à verbis ἄω *spiro*, ἀΐω *audio*, &c.

In verbis derivatis aut compositis ab οἴαξ *temo*, οἶνος *vinum* οἰωνὸς *volucris*. οἶστρος æstrum diphthongus non mutatur, ut οἰακίζω guberno, οἰάκιζον, &c.

Sic οἰδάνω *tumeo*, οἴδαινον, raro ᾤδανον: οἰκουρέω *domum custodio*, οἰκούρεον; οἰμάω *cum impetu feror*, οἴμαον; οἴομαι *desolor*, aor. 1. οἰώθην; οἰνοχοέω *vinum fundo*, & οἰμώζω lugeo nunc mutant οι in ω, nunc non mutant.

Διαιτάω quasi esset à præpositione compositum habet

habet augmentum in medio αι ſcilicet mutato in η, ut διαιτάω ῶ *arbiter ſum*, Imperf. διῄτων *arbiter eram.* At in perfecto nihilominus præponitur δε ut δεδιῄτηκα, δεδιῄτημαι, &c.

De Augmentis compoſitorum.

E compoſitis quædam habent augmentum in principio, quædam in medio, quædam & in principio & in medio.

Habent augmentum in principio

1. Quæ componuntur à nomine.
2. Quæ componuntur ab adverbio.
3. Quæ componuntur ab α privandi particula.

Habent augmentum in medio

1. Quæ componuntur cum δυς & ευ ante mutabilem vocalem.

2. Quæ componuntur à præpoſitione.

1. Niſi ſimplex non ſit in uſu, ut ἀμφισβητέω ἠμφισβήτουν.

2. Niſi præpoſitio non mutat ſignificationem verbi, ut ἀφαύω idem ac αὔω uro in Imperf. ἤφαυον, &c.

3. Niſi ſunt quæ ſequuntur ἀμφιέννυμι *induo*, ἀμπέχομαι & ἀμπίσχομαι *induor*, ἀντιδικέω *adverſor*, ἀφίημι *demitto*, ἐμπολάω ſive ἐμπολέω *lucror*, ἐνεχυράζομαι *oppigneror*.

Habent augmentum & in principio & in medio ἠνώρθουν ab ἀνορθόω *corrigo*, ἠνώχλουν ab ἐνοχλῶ *turbo*, ἠνειχόμην ab ἀνέχομαι *ſuſtineo*, ἐπαρῴνουν à

 παροινέω

παροινέω ῶ *debacchor*, ἠνηνάμλω aor. 1. ab ἀναίνεομαι *renuo*, μεμελοπεποίην), à μελοποιέω *carmina modulor*, ὠνοματοπεποίην) ab ὀνοματοποιέω *vocabula fingo* & nonnulla alia.

Quædam varie augentur ἀναλίσκω *assumo* perf. ἀνάλωκα ἀνήλωκα & ἠνάλωκα, aor. 1. ἀνάλωσα ἀνήλωσα & ἠνάλωσα, ἀντιβολέω Imp. ἠντιβόλουν, aor. 1. ἀντιβόλησα, ἀφηνιάζω. Imp. ἀφηνίαζον. Perf. ἠφηνίακα, ἐγγυάω. Imperf. ἠγγύαον & ἐνεγγύαον. aor. 1. ἠγγύησα, ἐνεγγύησα & ἐγγύησα. perf. tantum ἐγγεγύηκα.

Præpositiones in compositis amittunt ultimam vocalem quoties verbum incipit à vocali.

Περί autem & πρό nihilominus retinent, ut περιάγω, προέχω, & aliquando ἀμφί & apud Poetas nonnunquam ἀπό, ἐπί, διά, κατά, &c.

Πρό suam vocalem cum verbi vocali nonnunquam contrahit, ut ex πρὸ & ἔχω fit προὔχω.

Si verbum incipiat ab aspirata vocali mutatur præpositionis consonans tenuis in suam aspiratam, ut à κατ & ἅπτω fit καθάπτω, ab ἐπὶ & ἕπομαι fit ἐφέπομαι. Literæ tenues sunt π κ τ, aspiratæ φ χ θ.

Ἀμφί suam aspiratam ante tenuem nunc mutat in tenuem, ut ἀμπίσχομαι ab ἀμφί & ἴσχομαι, nunc non mutat, ut ἀμφεθήμλω apud Theocritum Idyll. κε, v. 278.

Ἐξ autem in compositione ante consonam fit ἐκ, ut ἐκπίνω ebibo, ν in ἐν & συν ante γ κ ξ & χ transit in γ, ut ἐγγλύπτω *insculpo* συγγράφω, ante π β φ μ & ψ mutatur in μ ut ἐμβλέπω, συμβαίνω, ante λ mutatur in λ, ante ρ in ρ, ut ἐλλείπω, συλλαμβάνω, συῤῥάπτω, σύν ante ζ & σ amittit ν, ut συζητέω συστέλλω, &c.

Quoties

Quoties verbum augetur per ε reſumitur ν ut συςέλλω συνέςελλον, &c.

Incipientia à ρ geminant ρ poſt præpoſitionem, ut ἀναῤῥίπτω, ſed poſt περὶ, ρ non geminatur ut περι-ρίπτω.

Iones in nullo tempore admittunt augmentum.

De Futuro primo.

Futurum primum formatur à præſente mutando ultimam ſyllabam in conjugatione.	prima	in	ψω
	ſecunda		ξω
	tertia		σω
	quarta		nunc in ξω nunc in σω.
	quinta		λῶ μῶ νῶ ρῶ circumflexa.
	ſexta		σω.

In quarta conjugatione σσω cum duplice σ & ττω cum duplice τ in futuro plerumque mutatur in ξω, ut ab ὀρύττω fit ὀρύξω, &c.

Sed in his mutantur in σω ἀγρώσσω *venor*, βράσσω *bullio*, ἐρέσσω *remigo*, ἱμάσσω *loris cædo*, λεύσσω *video*, πάσσω *inſpergo*, πλάσσω *fingo*, vel *illino*, πτίσσω *pinſo*.

Verba in ζω habent fere futurum in σω, ut βαπτίζω. fut. βαπτίσω.

Nonnulla tamen efferunt futurum in ξω ut αἰάζω *ejulo* αἰάξω, &c.

Nonnulla in ξω & σω, ut ἁρπάζω ἁρπάξω & ἁρπάσω, &c.

Κλάζω *clargo* habet κλάγξω, & πλάζω *ſeduco* πλάγξω, σαλπίζω autem *tuba cano*, σαλπίσω & σαλπίγξω.

Penultima futuri in omni conjugatione longa

eſt

eſt niſi in quinta ubi ſemper ſit brevis, vel amovendo ſecundam conſonantem, ut in τεμῶ à τέμνω *ſcindo*, vel abſtrahendo ſecundam vocalem diphthongi, ut in ῥανῶ à ῥαίνω *pluo*, vel corripiendo ancipitem ut in τιλῶ à τίλλω *vellico*.

Quatuor ſunt futura quæ ſpiritum thematis mutant ſcilicet θρέψω à τρέφω *nutrio*, θρέξω à τρέχω *curro*, θύψω à τύφω *fumum excito*, ἕξω ab ἔχω *habeo*, unde compoſitum ἐπέχω fut. ἐφέξω.

In Quarta Conjugatione.

Attici è futuro tollunt σ & circumflectunt ω ut à νομίσω fit νομιῶ εῖς εῖ, &c. ut in futuro ſecundo.

ἐλῶ autem pro ἐλάσω ſequitur formam ſecundæ conjugationis contractorum ῶ ᾷς ᾷ.

In Sexta Conjugatione.

Κλαίω vel κλάω frango, καίω vel κάω uro formant futura in αύσω ι ſcilicet mutato in υ.

Dores circumflectunt ω in omni futuro ut κλασῶ pro κλάσω à κλάω frango & σ mutant in ξ, ut βαδιξῶ pro βαδίσω.

Æoles in futuris quintæ conjugationis ponunt σ ante ω ut σπέρσω ſpargam pro σπερῶ.

Poetæ nonnunquam è futuro tollunt σ ut δήω pro δήσω à δέω ligo.

De Aoriſto primo.

Aoriſtum primum formatur à futuro primo præfigendo augmentum Imperfecti & mutando ω finale in α, ut à γράψω fit ἔγραψα.

Penul-

Penultima hujus Aoriſti non ſemper eſt eadem ac penultima Futuri 1. nam in quinta conjugatione ε aſſumit ſibi ι & α mutatur in η ut à νεμῶ fit ἔνειμα, à ψάλλω ἔψηλα.

Sin autem diphthongus αι ſit in penultima præſentis α futuri non niſi Attice mutatur in η.

Verbum αἴρω mutat α futuri in η ſine ι ſubſcripto atque ideo in reliquis modis ubi non augetur reſumit in futuro α tantum, ut Indicat. præſ. αἴρω. aor. 1. ἦρα. Imp. ἆρον. Optat. ἄραιμι. Subj. ἄρω. Inf. ἆραι. Part. ἄρας, cui nonnulli perperam ι ſubſcribunt.

Poetæ aoriſto primo nunc extrudunt σ ut ἔχεα ſive ἔχευα à χέω fundo, nunc geminant ut ἐγέλασσα à γελάω rideo.

Quinque aoriſta prima formantur irregulariter ἔδωκα dedi, ἔθηκα poſui, εἶπα dixi, ἧκα miſi, ἤνεγκα ſive ἤνεικα tuli.

Legitur etiam ἔγνωκαν pro ἔγνωσαν in N. T. Joh. 17. v. 6.

De Tertia Plurali.

Tertia pluralis formatur à prima ſingulari addendo ν, ut ab ἔλεξα fit ἔλεξαν. Sed Ariſtophan. habet εἴξασι pro εἶξαν, contra Lycophr. πέφρικαν pro πεφρίκασι.

De Præterito perfecto.

Præteritum perfectum formatur à futuro mutando ω in α, ψ in φ, ξ in χ, & σ in κ, & præponendo augmentum, à φρίξω autem eſt πέφρικα, & ab ἥξω ἦκα.

Futura in λῶ νῶ ρῶ aſſumunt κ ante α, ut à ψαλῶ ἔψαλκα, μῶ autem mutatur in μηκα.

ν ante

ν ante κ mutatur in γ in præteritis à verbis in αίνω & hyperdiſſyllabis in ωίνω, ut φαίνω φανῶ πέφαγκα, cætera in νω abjiciunt ν, ut θύνω. Fut. θυνῶ. Præt. τέθυκα ſacrifico.

ε ante λῶ νῶ ρῶ in futuris diſſyllabis quintæ conjugationis mutatur in α, ut à στελῶ fit ἔσταλκα, à κτενῶ ἔκτακα, à σπερῶ ἔσπαρκα.

ε in futuris diſſyllabis primæ & ſecundæ conjugationis Attice mutatur in ο, ut à κλέψω Attice fit κέκλοφα.

E Perfectis in νκα non raro tollitur prima vocalis præſentis, ut κέκληκα non κεκάληκα à καλέω voco κέκμηκα non κεκάμηκα à κάμνω laboro.

De Augmento Præteriti.

Augmentum Præteriti idem eſt ac augmentum Imperfecti niſi verbum incipiat à ſimplici conſonante vel a muta cum liquida.

Si verbum incipiat à ſimplice conſonante, vel à muta cum liquida, prima litera præſentis præponitur augmento Imperfecti, ut à τύπτω ἔτυπτον τέτυφα.

Sin præſens incipiat ab aſpirata aſſumit ſuam tenuem ſcilicet π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, ut θάλλω ἔθαλλον, τέθαλκα non θέθαλκα germino.

Sic ne duo aſpiratæ ſimul unc à θάπτω fit τέταφα, & à θρύπτω τέτρυφα.

Γρηγορέω γνωρίζω & antiquum γνόω tantum ε præponunt quamvis à muta cum liquida incipiant. eodem modo etiam interdum augentur (quod maxime patet in Præt. paſſ.) Βλακεύω piger ſum, βλάπτω noceo, βουλεύω deſidero, γυμνάζω exerceo, & alia nonnulla quod Atticæ tribuitur dialecto.

Κτάομαι autem & μνάομαι faciunt in præterito

κέκτημαι

κέκτημαι & μέμνημαι quamvis à muta cum liquida non incipiant, quam formam etiam ſequuntur πέπτωκα & πέπταμαι ab inuſitatis πτόω cado & πτάομαι volo.

Verba incipientia à λ vel μ, Attice augentur in præterito per ει, ut εἴληφα pro λέληφα, à λαμβάνω accipio, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι à μείρω divido.

Attici in verbis incipientibus ab α ε ο anteponunt duas priores literas præſentis, ut ἀλήλεκα pro ἤλεκα ab ἀλέω molo, ἐρήρεικα pro ἔρεικα ab ἐρείδω firmo, ὀρώρυχα pro ὤρυχα ab ὀρύττω fodio, & ἐδήδοκα edi pro ἤδοκα ab antiquo verbo ἐδόω ut Euſtathius vult.

De Pluſquam Perfecto.

Pluſquam perfectum fit à perfecto vertendo α in ειν, & anteponendo ε ſi conſonans ſit prima litera præſentis, ut ὤρυχα fodi ὠρύχειν, τέτρεφα verti ἐτετρέφειν.

Attici autem ε in pluſquam perfecto interdum non admittunt ut πεποιήκειν pro ἐπεποιήκειν. vide in N. T. Mar. 14. 44. & 15. 7. 10. Luc. 6. 48.

Augent etiam præterita quæ ex reduplicatione facta ſunt, ut ab ἐλήλεκα fit ἠληλέκειν.

Poetæ omne augmentum pro libito ſuo vel admittunt vel rejiciunt.

De Aoriſto Secundo.

Aoriſtum ſecundum nonnunquam idem eſt ac Imperfectum, ut γράφω ſcribo ἔγραφον, ἄγω duco ἦγον.

Si

Si autem in Imperfecto duplicatur λ altera λ abjicitur in aor. 2. ut Imperf. ἔβαλλον, aor. 2. ἔβαλον.

Si in Imp. post μ sequitur ν, ν abjicitur, ut à τέμνω scindo in Imp. ἔτεμνον in aor. 2. ἔτεμον.

Si post π sequitur τ abjicitur τ, ut à τύπτω in Imp. ἔτυπτον in aor. 2. ἔτυπον.

In his tribus π mutatur in β, ἔβλαβον à βλάπτω, ἐκάλυβον à καλύπτω, ἔκρυβον à κρύπτω.

In his septem π mutatur in φ, ἧφον ab ἅπτω, ἔβαφον à βάπτω ἔταφον à θάπτω, ἔσκαφον à σκάπτω, ἔῤῥαφον à ῥάπτω, ἔδρυφον à δρύπτω, ἔῤῥιφον à ῥίπτω.

Hæc duo σμύχω uro & ψύχω refrigero in Imp. retinent χ, in aor. 2. mutant χ in γ.

Si η vel ω, vel αι vel αυ vel ε, fit in Imperfecto, mutantur in α in aor. 2. ut λήθω in Imp. ἔληθον in aor. 2. ἔλαθον. στέλλω Imp. ἔστελλον in aor. 2. ἔσταλον, &c.

Verum ε in trissyllabis quintæ conjugationis non mutatur, ut ἀγγέλλω nuncio. Imperf. ἤγγελλον. aor. 2. ἤγγελον. quod legitur, Luc. 8. v. 20.

Neque in βλέπω λέγω φλέγω alia penultima est aor 2. ac Imperfecti, à τέμνω autem fit ἔταμον & ἔτεμον.

Ευ diphthongus in Imp. mutatur in aor. 2. in υ, ut à φεύγω. Imperf. ἔφευγον. aor. 2. ἔφυγον.

Ει diphthongus nisi in quinta conjugatione mutatur in ι, ut à λείπω. Imperf. ἔλειπον in aor. 2. ἔλιπον.

In dissyllabis quintæ conjugationis ει diphthongus mutatur in α, ut σπείρω ἔσπαρον, in trissyllabis in ε, ut ἀγείρω ἤγερον.

In verbis quartæ conjugationis quando futurum primum

primum exit in ξω aoriſtum ſecundum exit in γον, quando Fut. 1. exit in σω aor. 2. exit in δον, ut φράττω fut. φράξω ſepio aor. 2. ἔφραγον, φράζω fut. φράσω dico aor. 2. ἔφραδον.

Πλήσσω percutio habet ἔπληγον & ἔπλαγον. hoc cum relatione ad animum illud ad corpus ut Grammatici volunt.

Caret aoriſto ſecundo λήγω deſino, nonnulla hyperdiſſyllaba quartæ conjugationis, ut φυλάσσω, verba in δω γω ὑω præter ἀκέω audio quod apud Poetas habet ἤκοον.

Attici in hoc tempore reduplicatione uti ſolent, & pro ἦγον dicere ἤγαγον, & ἤνεγκον pro ἤνεγκον.

Iones primam literam Thematis geminant, & pro ἔταρπον dicunt τέταρπον. quod augmentum retinetur in reliquis modis unde τεταρπόμενος apud Hom. Il. 9.

De Futuro Secundo.

Futurum ſecundum fit ab aoriſto ſecundo adimendo augmentum & mutando ον in ω circumflexum, ut ab ἔτυπον τυπῶ, ab ἦδον ᾀδῶ.

Tempora Reliquorum Modorum.

Formantur à temporibus Indicativi cognata à cognatis abjecto ſemper augmento ab aoriſtis non à præteritis Perfectis.

Exemplum Vocis Mediæ.

Modus Indicativus.

Præſ. S. τύπτ-ομαι ῃ εται. D. όμεθον εσθον εσθον. P. όμεθα εσθε ονται. Imperf.

Imperf. S. ἐτυπτ-όμην ου ετο. D. όμεθον εσθον έσθην. P. όμεθα εσθε οντο.

Aor. 2. S. ἐτυπ-όμην ου ετο. D. όμεθον εσθον έσθην. P. όμεθα εσθε οντο.

Fut. 2. S. τυπ οῦμαι ῇ εῖται. D. ούμεθον εῖσθον εῖσθον. P. ούμεθα εῖσθε οῦνται.

Perf. S. τέτυπ-α ας ε. D. ατον ατον. P. αμεν ατε ασι.

Plusq. Perf. S. ἐτετύπ-ειν εις ει. D. ειτον είτην. P. ειμεν ειτε εισαν.

Fut. 1. S. τύψ-ομαι ῃ εται. D. όμεθον εσθον εσθον. P. όμεθα εσθε ονται.

Aor. 1. S. ἐτυψ-άμην ω ατο. D. άμεθον ασθον άσθην. P. άμεθα ασθε αντο.

Imperativus.]

Præs. & Imp. τύπτ-ου έσθω. D. εσθον έσθων. P. εσθε έσθωσαν.

Aor. 2. S. τυπ-οῦ έσθω. D. εσθον έσθων. P. εσθε έσθωσαν.

Perf. & Plusq. S. τέτυπ-ε έτω. D. ετον έτων. P. ετε έτωσαν.

Aor. 1. S. τύψ-αι άσθω. D. ασθον άσθων. P. ασθε άσθωσαν.

Optativus sive Potentialis.

Præs. & Imp. S. τυπτ-οίμην οιο οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθην. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Aor. 2. S. τυπ οίμην οιο οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθην. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Fut. 2. S. τυπ-οίμην οῖο οῖτο. D. οίμεθον οῖσθον οίσθην. P. οίμεθα οῖσθε οῖντο.

Perf.

Perf. & Plusq. Perf. S. τετύπ-οιμι οις οι. D. οιτον οίτην. P. οιμεν οιτε οιεν.

Fut. 1. S. τυψ-οίμην οιο οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθην. P. οίμεθα οισθε οιντο.

Aor. 1. S. τυψ-αίμην αιο αιτο. D. αίμεθον αισθον αίσθην. P. αίμεθα αισθε αιντο.

Subjunctivus.

Præs. & Imperf. S. τύπτ-ωμαι ῃ ηται. D. ώμεθον ησθον ησθον. P. ώμεθα ησθε ωνται.

Aor. 2. S. τύπ-ωμαι ῃ ηται. D. ώμεθον ησθον ησθον. P. ώμεθα ησθε ωνται.

Perf. & Plusq. Perf. S. τετύπ-ω ῃς ῃ. D. ητον ητον. P. ωμεν ητε ωσι.

Aor. 1. & Fut. 1. S. τύψ-ωμαι ῃ ηται. D. ώμεθον ησθον ησθον. P. ώμεθα ησθε ωνται.

Infinitivus.

Præs. & Imperf. τύπτεσθαι.
Aor. 2. τυπέσθαι.
Fut. 2. τυπεῖσθαι.
Perf. & Plusq. Perf. τετυπέναι.
Fut. 1. τύψεσθαι.
Aor. 1. τύψασθαι.

Participium.

Præs. & Imp. S. N. τυπτ-όμενος -ομένη -όμενον. G. -ομένου -ομένης ομένου.

Aor. 2. S. N. τυπ-όμενος -ομένη -όμενον. G. ομένου -ομένης -ομένου.

Fut. 2. S. N. τυπ-ούμενος -ουμένη -ούμενον. G. -ουμένου -ουμένης -ουμένου.

Perf. & Plusq. Perf. S. N. τετυ-πώς υῖα ός. G. ότος, υίας ότος &c. in omni casu ut τετυφώς.

Fut. 1. S. N. τυψ-όμενος -ομένη -όμενον. G. ομένου -ομένης -ομένου.

Aor. 1. S. N. τυψ-άμενος -αμένη -άμενον. G. -αμένου -αμένης -αμένου.

Participia in ος per omnia inflectuntur ut Adjectiva in ος cum accentu in antepenultima, ubi ultima brevis est, in penultima autem, ubi ultima est longa.

At in Nom. Pl. dicendum τυπτ-όμενοι-όμεναι-όμενα. quia αι & οι diphthongi ratione accentuum pro brevibus habendæ.

Observatio.

Notandum in Indicativo quando prima persona exit in ομαι secunda exit in ῃ cum ι subscripto. Sed hæc tria βούλομαι volo, οἴομαι puto, ὄψομαι videbo ab Atticis habent secundam personam in ει. Atque hinc etiam est εἶ pro εἶς es, factum scilicet ex inusitato ἔομαι ἔει & per crasin εἶ sum es.

Synopsis Verbi Medii in omnibus temporibus & Modis.

	Ind.	Imp.	Opt.	Sub.	Inf.	Part.
Præs.	τύπτ-ομαι	-ου	-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος.
Imp.	ἐτυπτ-όμην					
Aor. 2.	ἐτυπ-όμην	-ου	-οίμην	-ωμαι	-έσθαι	-όμενος.
Fut. 2.	τυπ-οῦμαι		-οίμην		-εῖσθαι	-ούμενος.
Fut. 1.	τύψ-ομαι		-οίμην		-εσθαι	-όμενος.
Aor. 1.	ἐτυψ-άμην	-αι	αίμην	-ωμαι	-ασθαι	-άμενος.
Perf.	τέτυπ-α.	-ε	-οιμι	-ω	-έναι	-ώς.
plusq.	ἐτετύ-πειν					

Formatio

Formatio Temporum in voce Media.

Præſens formatur à præſente activo vertendo ω in ο, & addendo μαι, ut à τύπτω fit τύπτομαι.

Imperfectum

Formatur à præſente mutando μαι in μην, & præfigendo augmentum, ut à τύπτομαι fit ἐτυπτόμην.

Aoriſtum Secundum

Formatur ab aor. ſecundo Activo mutando ον in όμην ut ab ἔτυπον fit ἐτυπόμην.

Futurum Secundum

Formatur à futuro ſecundo Activo mutando ῶ in οῦμαι, ut à τυπῶ fit τυποῦμαι.
Excipienda hinc hæc anomala βίομαι vivam, βέομαι vadam, quæ apud Poëtas tantum ſunt: necnon & Attica illa πίομαι bibam, ἔδομαι & φάγομαι ἔδομαι ἔπω edam.

Futurum primum.

Formatur à futuro primo Activo mutando ω in ο & addendo μαι, ut à τύψω τύψομαι, ſed in quinta conjugatione mutando ῶ in οῦμαι, ut à ψαλῶ fit ψαλοῦμαι, quod in omnibus variatur ut futurum ſecundum.
Attici etiam è futuris ſuis activis in ῶ circumflexo formant futur. med. in οῦμαι, ſi à verbis in ίζω deſcendunt, ut βαδιοῦμαι ἢ ἔτι à βαδίζω.
Sin autem à verbis in άζω vel άω oriuntur, fut. med.

fore

formatur in ῶμαι, ut ἐργῶμαι ᾳ ᾶται ab ἐργάζομαι operor. quæ vox legitur in quarto mandato secundum 70 interpret.

Aoristum primum

Formatur ab aoristo primo Activo addendo μην, ut ab ἔτυψα fit ἐτυψάμην.

Perfectum Medium

Retento semper augmento præteriti activi formatur ab aor. 2. Activo mutando ον in α, ut ab ἔτυπον fit τέτυπα ab ἔσταλον ἔσταλα.

Penultima autem præteriti medii non semper est eadem ac penultima aoristi secundi.

η & ω in præsente manent in præterito medio.

αι ante consonum mutatur in η ut φαίνω. aor. 2. ἔφανον. Præt. M. πέφηνα.

ει nisi in quinta Conjugatione mutatur in οι ut λείπω. aor. 2. ἔλιπον. Præt. M. λέλοιπα.

In quinta Conjugatione ει mutatur in ο ut σπείρω. aor. 2. ἔσπαρον. Præt. M. ἔσπορα.

In omni conjugat. ε mutatur in ο ut σέλλω. aor. 2. ἔσαλον. Præt. M. ἔσολα. λέγω. aor. 2. ἔλεγον. Præt. M. λέλογα.

Nulla observata analogia à θάλλω fit τέθηλα, à κλάζω κέκληγα à κεύθω κέκευθα, à ῥήσσω ἔῤῥωγα, à μέλει μέμηλε, à δείδω δέδοικα, ab ἔθω εἴωθα.

Attici in hoc tempore geminatione uti solent, ut ἀκήκοα pro ἤκοα ab ἀκέω audio, ὄλωλα pro ὦλα ab ὄλλυμι perdo, ἐλήλυθα pro ἤλυθα ab inusitato ἐλεύθω venio.

Plusquam Perfectum.

Fit à perfecto mutando α in ειν & quando perfectum incipit à consona præponendo etiam ε, ut à λέλογα fit ἐλελόγειν.

In

In plusquam perfectis quæ fiunt ex Atticis præteritis admittitur etiam temporale augmentum, ut ab ἀκήκοα fit ἠκηκόειν. ab ἐλήλυθα autem fit ἐληλύθειν sine augmento.

Hæc tria augentur in medio, ἐῴκειν ab ἔοικα, ἐώλπειν ab ἔολπα, ἐώργειν ab ἔοργα. οἶδα habet in plusquam perfecto ᾔδειν ut nonnulli volunt.

Vocis Passivæ Exemplum

Indicativi.

P. S. τύπτ-ομαι ῃ-εται. D. όμεθον-εσθον-εσθον. P. όμεθα εσθε-ονται.

Imp. S. ἐτυπτ-όμην-ου ετο. D. όμεθον-εσθον-έσθην. P. -όμεθα-εσθε-οντο.

Perf. S. τέτυ-μμαι-ψαι-πται. D. -μμεθον-φθον-φθον. P. -μμεθα φθε-μμένοι εἰσί.

Pl. Perf. S. ἐτετύ-μμην-ψο-πτο. D. -μμεθον-φθον -φθην. P. -μμεθα φθε -μμένοι ἦσαν.

Pa. Post. fut. S. τετύψομαι-ῃ-εται. D. -όμεθον-εσθον-εσθον. P. όμεθα-εσθε-ονται.

Fut. 1. S. τυφθήσ-ομαι-ῃ-εται. D. -όμεθον-εσθον-εσθον. P. -όμεθα-εσθε-ονται

Aor. 1. S. ἐτύφθ-ην-ης-η. D. -ητον-ήτην. P. -ημεν -ητε-ησαν.

Aor. 2. S. ἐτύπ-ην-ης-η. D. -ητον-ήτην. P. -ημεν -ητε-ησαν.

Fut. 2. τυπήσ-ομαι-ῃ-εται. D. -όμεθον-εσθον-εσθον. P. -όμεθα-εσθε-ονται.

Imperativi.

Præs. & Imp. S. τύπτ-ου-έσθω. D. -εσθον-έσθων. P. -εσθε-έσθωσαν.

Perf. & plusq. S. τέτ-υψο-ύφθω. D. -υφθον-ύφθων. P. -υφθε-ύφθωσαν.

Aor. 1. S. τύφθ-ητι-ήτω. D. ητον-ήτων. P. ητε-ήτωσαν.

Aor. 2. S. τύπ-ηθι-ήτω. D. -ητον-ήτων. P. -ητε-ήτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Præs. & Imp. S. τυπτ-οίμην-οιο-οιτο. D. -οίμεθον-οισθον-οίσθην. P. -οίμεθα οισθε-οιντο.

Fut. 1. S. τυφθησ-οίμην-οιο-οιτο. D. -οίμεθον-οισθον-οίσθην. P. -οίμεθα-οισθε οιντο.

Fut. 2. τυπησ-οίμην-οιο οιτο, &c.

Paulo post Fut. S. τετυψ-οίμην οιο-οιτο, &c.

Perf. & plusq. S. τετυμμ-ένος εἴην εἴης εἴη. D. ένω εἴητον εἰήτην. P. -ένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Aor. 1. S. τυφθεί-ην-ης-η. D. -ητον-ήτην. P. -ημεν-ητε-ησαν.

Subjunctivi.

Præs. & Imp. S. τύπτ-ωμαι-ῃ-ηται. D. -ώμεθον-ησθον-ησθον. P. -ώμεθα-ησθε-ωνται.

Sic Fut. 1. S. τυφθησ-ωμαι-ῃ-ηται, &c.

Perf. & plusq. τετυμμ-ένος ὦ ᾖς ᾖ. D. ένω ἦτον-ἦτον. P. -ένοι ὦμεν ἦτε ὦσι.

Aor. 1. S. τυφθ-ῶ-ῇς-ῇ. D. -ῆτον-ῆτον. P. -ῶμεν-ῆτε-ῶσι.

Sic. Aor. 2. τυπ-ῶ-ῇς-ῇ, &c.

Participium.

Præs. & Imp. S. N. τυπτόμ-ενος-ένη-ενον. G. -ένου-ένης ένου, &c.

Paulo

Paulo post Fut. S. N. τετυψόμ-ενος-ένη-ενον, &c.
Fut. 1. S. τυφθησόμ-ενος-ένη-ενον, &c.
Fut. 2. τυπησόμ-ενος-ένη-ενον, &c.
Perf. S. τετυμμ-ένος-ένη-ένον. cum acuto in penultima in omni casu.

Hæc omnia inflectuntur ut Adjectiva trium Terminationum in ος.

Aor. 1. S. N. τυφθ-είς-εῖσα-έν. G. -έντος-είσης-έντος. D.-έντι-είσῃ-έντι. A.-έντα-εῖσαν-έν. V.-είς-εῖσα-έν.

D. N. A. έντε-είσα-έντε. G. -έντοιν-είσαιν-έντοιν. V. έντε-είσα-έντε.

P. N. έντες-εῖσαι-έντα. G. -έντων-εισῶν-έντων. D. εῖσι-είσαις-εῖσι. A. -έντας-είσας-έντα. V. -έντες-εῖσαι-έντα.

Sic. Aor. 2. S. N. τυπ-είς-εῖσα-έν, &c. ut τυφθείς.

Synopsis Vocis Passivæ per omnes Modos & Tempora.

	Ind.	Imp.	Opt.	Subj.	Inf.	Part.
Præs.	τύπτ-ομαι-	ου	-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος
Imp.	ἐτυπτ-όμην-					
Perf.	τέτυ-μμαι-	ψο	-μμένος εἴην	-μμένος ὦ	-φθαι	-μμένος
Plusq.	ἐτετύ-μμην-					
P. p.f.	τετύψ-ομαι-		-οίμην		-εσθαι	-όμενος
Aor. 1.	ἐτύφθ-ην-	-ητι	-είην	-τυφθ-ῶ	-ῆναι	-είς.
Fut. 1.	τυφθήσ-ομαι-		-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος
Aor. 2	ἐτύπην	τύπ-ηθι	-είην	-τυπ-ῶ	-ῆναι	-είς
Fut. 2.	τυπήσ-ομαι-		-οίμην		-εσθαι	όμενος

Formatio Temporum in voce Passiva.

Præsens est idem ac Præsens medium ut τύπτομαι.

Imperfectum

Est idem ac imperfectum medium ut ἐτυπτόμην.

Aoriſtum Secundum

Formatur ab Aoriſto ſecundo Activo mutando ον in ην, ut ab ἔτυπον fit ἐτύπην.

Futurum Secundum

Fit à tertia perſona Aor. ſecundi addendo σομαι & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύπη τυπήσομαι.

Perfectum.

Fit à perfecto Activo vertendo finalem ſyllabam in μαι, ut à τέτερφα fit τέτερμαι.

At in prima Conjugatione aſſumit μ ante μαι quoties vocalis præcedit φα, ut à τέτυφα fit τέτυμμαι, ſecunda perſona definit in ψαι tertia in πται.

In ſecunda Conjugatione, & verbis quartæ quæ illam ſequuntur ante μαι aſſumit γ, ut à λέλεχα ſecundæ fit λέλεγμαι, à πέφρακα quartæ fit πέφραγμαι, ſecunda perſona definit in ξαι tertia in κται.

S. λέλεγμαι λέλεξαι λέλεκται. D. λελέγμεθον λέλεχθον λέλεχθον. P. λελέγμεθα λέλεχθε λελεγμένοι εἰσί.

Sic πέφραγμαι πέφραξαι πέφρακται.

In ſupradictis conjugationibus, ſecunda & tertia dualis & ſecunda pluralis fiunt à tertia ſingulari mutatis tenuibus ante αι in ſuas aſpiratas Scilicet π in φ. κ in χ. τ in θ.

In tertia Conjugatione & verbis quartæ quæ illam imitantur σ aſſumitur ante μαι, ut à πέπεικα fit πέπεισμαι, à πεφώτικα πεφώτισμαι, ſecunda perſona exit in σαι, tertia in σται.

S. πέπεισμαι πέπεισαι πέπεισται. D. πεπείσμεθον πέπεισθον πέπεισθον. P. πεπείσμεθα πέπεισθε πεπεισμένοι εἰσί.

Sic S. πεφώτισμαι πεφώτισαι πεφώτισται, &c.

In quinta Conjugatione verba in λω, μω, ρω mutant tantum κα in μαι, ut à ψάλλω ἔψαλκα fit ἔψαλμαι.

S. ἔψαλ-

S. ἔψαλμαι-σαι-ται. D. -μεθον-θον-θον. P. -μεθα-σθε-μένοι εἰσί.

Verba in αίνω & hyperdiſſyllaba in ύνω, ante μαι præponunt μ, Attice σ.

S. πέφαμμαι vel πέφασμαι πέφανσαι πέφανται. D. πεφά-μμεθον vel-σμεθον-νθον-νθον. P. πεφά-μμεθα vel σμεθα-νθε-μμένοι vel-σμένοι εἰσί.

Diſſyllaba in είνω ίνω ύνω abjiciunt ν, ut in voce Activa, nec tamen aſſumunt σ ante μαι, ut à κείνω κέκεικα κέκειμαι.

S. κέκει-μαι-σαι-ται. D. -μεθον-θον-θον. P. -μεθα-σθε-νται.

De Perfecto Paſſivo Verborum ſextæ Conjugationis.

Quædam verba ſextæ in perfecto paſſivo accipiunt σ ante μαι, quædam non accipiunt, quædam utroque modo formantur.

Verba quæ diphthongum habent ante ω plerumque aſſumunt σ, ut ab ἀκέω fit ἤκεσμαι.

Similiter à χείω fit κέχεισμαι, à βύω fit βέβυσμαι, & ab εἱλκύω εἵλκυσμαι.

A πεξάω autem fit πεπέξαμαι, & à πάυω πέπαυμαι.

Verba quæ habent ε ante κα in Præt. Act. accipiunt etiam σ in perf. paſſ. ut à τετέλεκα fit τετέλεσμαι, à δέδεκα autem fit δέδεμαι.

Et forte δέδεσμαι unde fit δεσμός vinculum.

Verba quæ habent η vel ω ante κα in præterito activo non aſſumunt σ in præt. paſſ. ut πεποίηκα πεποίημαι, δεδήλωκα δεδήλωμαι.

Ab. ἥρηκα itidem fit ἥρημαι, à δέδρακα δέδραμαι, à δέδυκα δέδυμαι, à λέλυκα λέλυμαι, à τέτικα, τέτιμαι.

Ab ἔγνωκα autem fit ἔγνωσμαι, ab ἔζωκα ἔζωσμαι & à κέχρωκα κέχρωσμαι.

A. κλείω claudo fit in præterito paſſ. κέκλειμαι & κέκλεισμαι

κέκλεισμαι, à πάω poſſideo πέπαμαι & apud Poëtas πέπασμαι, &c.

De Augmento perfecti paſſivi.

Augmentum perfecti paſſivi idem eſt ac perfecti activi, ſed in præterito paſſivo prima conſonans thematis nonnunquam non repetitur cum ε. leguntur enim ἐβλάκευμαι, ἔβλαμμαι, ἐγύμνασμαι, &c. quod volunt nonnulli eſſe Atticiſmum.

In verbis incipientibus à σ nonnunquam apud Poëtas invertuntur literæ augmenti & pro σέσυμαι dicitur ἔσσυμαι.

In verbis incipientibus ab α ε ο Attice eodem modo augetur paſſivum ac activum. Et ſecundum hanc formam ὑφήφασμαι dicitur pro ὕφασμαι, ab ὑφάω vel ὑφάζω texo υ verſo in η.

De Penultima Perfecti Paſſivi.

Diſſyllaba primæ Conjugationis mutant τρε penultimam in τρα, ut à τέτρεφα verti fit τέτραμμαι à τέτρεφα nutrivi τέθραμμαι, aſſumpto ſcilicet θ à futuro θρέψω quod in præterito vertitur in τ, quia φα ſequitur, duæ enim aſpiratæ in diverſis ſyllabis immediate ſe ſequentes nuſquam reperiundæ.

ευ diphthongus in penultima verborum ſecundæ & tertiæ frequenter à ſe abjicit ε, ut à φεύγομαι fugio fit πέφυγμαι, à πεύθομαι interrogo fit πέπυσμαι retinetur autem in Ionica τετεύχαται pro τετευγμένοι εἰσί.

De Perſonis perfecti.

Secunda perſona ſingularis plerumque deſinit in αι, ſed à μέμνημαι legitur μέμνῃ, quod Attice eſſe volunt pro μέμνησαι.

Secunda & tertia dualis necnon & ſecunda pluralis

ralis assumunt σ ante θον & θε quoties tertia singularis desinit in ται purum, ut κέκεισθον κέκεισθε à κέκειται, πεποίησθον πεποίησθε à πεποίηται.

Tertia pluralis accipit ν ante ται quoties tertia singularis desinit in ται purum, ut κέκεινται à κέκειται, πεποίηνται à πεποίηται.

Sin vero in numero singulari diphthongus ευ, aut consonans ulla præcedit ται, participium temporis perfecti & verbum εἰσί supplent locum tertiæ pluralis, ut à τέτερπται τετερμένοι εἰσί. à τετόξευται τετοξευμένοι εἰσί. Cætera facilius doceri possunt a supra positis exemplis.

Iones formant tertiam pluralem à tertia singulari posito α ante ται, ut ab ἔψαλται ἐψάλαται, à τέτερπται τετέρφαται, à πέφρασται πεφράδαται ab ἧσται ἕαται, consonantibus varie mutatis, & vocali longa in duas breviores resoluta; εἶται autem mutatur in εἴαται, & εἶσται in ἔσαται

Perfectum in Imperativo.

Secunda persona singularis Imperativi formatur à secunda persona sing. Indicativi αι mutata in ο, ut à τέτερψαι fit τέτερψο.

Cæteræ personæ formantur à secunda persona plurali mutatis mutandis, ut à τέτερφθε fit τετέρφθω & τετέρφθωσαν.

Perfectum in Optativo.

Perfectum in Optativo quoties perfectum Indicativi exit in μαι purum, modo non præcedit diphthongus ευ, formatur regulariter ab Indicativo mutando μαι in ιμην, & assumpto ι post α, at longæ vocali subscripto; ut

ἐκτ-αίμην, αῖο, αῖτο, &c. ab ἔκταμαι
νενημ-ῄμην-ῇο-ῇτο, &c. à νενήμημαι

Κεχυσ-

κεχρυσ-ώμην-ῷο-ῶτο, &c. à κεχρύσωμαι
κεκρ-ίμην-ῖο-ῖτο, &c. à κέκριμαι, &c.

Verum ut ut Grammatici tradunt hanc formam, raro tamen occurrunt exempla apud Græcos Scriptores; certe Homerus pro κεκλήμην dixit κεκλημένος εἴην.

—

Perfectum in Subjunctivo.

Subjunctivi perfectum à verbis in όω formatur in ῶμαι ῷ ῶται, ώμεθον ῶσθον ῶσθον, ώμεθα ῶσθε ῶνται, à cæteris vero per ῶμαι ῇ ῆται, ώμεθον ῆσθον ῆσθον, ώμεθα ῆσθε ῶνται, ut κεχρυσῶμαι ῷ ῶται, &c. κεκρῶμαι ῇ ῆται, &c. Sed nec hujus perfecti temerè reperiundum exemplum, & Homerus pro κεκρῶμαι dicit κεκριμένος ὦ, ut docuit nos Moquotus.

Perfectum Infinitivi

Fit à secundâ personâ præteriti Indicativi ε mutato in αι, cum accentu semper in penultimâ, quæ, si longa sit, circumflectitur, ut à τέτερφθε fit τετέρφθαι, à πέπεισθε fit πεπεῖσθαι.

Plusquam-Perfectum

Formatur à Perfecto mutando μαι in μην & præponendo ε, quando præponitur imperfecto, ut à τέτερμαι fit ἐτετέρμην, Attice autem ε rejicitur.

Plusquam-Perfectum idem est ac perfectum in omnibus modis præter Indicativum.

Paulo

Paulo post futurum,

Quod Atticorum eſt formatur à ſecundâ perſonâ ſingulari præteriti perfecti interponendo ομ ante αι finale, ut à τέτεφ-αι fit τετέφ-ομ-αι.

De Aoriſto primo Paſſivo.

Aoriſtum primum, aſſumpto augmento imperfecti, formatur à tertiâ perſonâ perfecti mutando ται in θην, ut ab ἔσπαρται fit ἐσπάρθην, κ autem ante ται mutatur in χ. & π in φ, ut à λέλεκται fit ἐλέχθην & à τέτερπται ἐτέρφθην.

Ἐμνήσθην autem formatur à μέμνηται, & ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται aſſumpto σ.

Sed ἐσώθην à σέσωσται abjicit σ.

η mutatur in ε in his:
- εὑρέθην ab εὕρηται
- ἠρέθην ab ἥρηται
- ἐσχέθην ab ἔσχηται
- ἠνέθην ab ἤνηται.

Dicitur etiam ἐῤῥέθην aliquando ἐῤῥήθην ab ἔῤῥηται & à τέθειται fit ἐτέθην extrito ι.

Verba quæ in præterito Paſſivo ε mutaverant in α hic iterum reſumunt ε ut à τέθραμμαι fit ἐτρέφθην θ mutata in τ quia φ ſequitur.

Intellige de ſolo præterito Paſſivo, nam quæ etiam in præterito Activo ε mutaverant in α retinent etiam α in Aoriſto primo Paſſivo, ut ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, ἐσπάρθην à σπείρω ſero.

Futurum Primum

Fit à tertiâ perſonâ Aoriſti primi addendo σομαι & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύφθη fit τυφθήσομαι.

Synop-

Synopſis Verbi Barytoni per omnes voces.

Indicativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſens	Τύπτω	τύπτομαι	τύπτομαι
Imperfect.	ἔτυπτον	ἐτυπτόμην	ἐτυπτόμην
Futur. 1.	τύψω	τύψομαι	τυφθήσομαι
Aor. 1.	ἔτυψα	ἐτυψάμην	ἐτύφθην
Perfect.	τέτυφα	τέτυπα	τέτυμμαι
Pluſquam.	ἐτετύφειν	ἐτετύπειν	ἐτετύμμην
Paulo poſt f.	Caret	Caret	τετύψομαι
Aoriſt. 2.	ἔτυπον	ἐτυπόμην	ἐτύπην
Futurum 2.	τυπῶ	τυποῦμαι	τυπήσομαι
Prim. F. quum Conjugat.	στελῶ	στελοῦμαι	σταλθήσομαι

Imperativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſ. & Imp.	τύπτε	τύπτου	τύπτου
Aoriſtum 1.	τύψον	τύψαι	τύφθητι
Perf. & Pluſq.	τέτυφε	τέτυπε	τέτυψο
Aoriſtum 2.	τύπε	τυποῦ	τύπηθι

Optativus.	Activa.	Media.	Paſſiva.
Præſ. & Imp.	τύπτοιμι	τυπτοίμην	τυπτοίμην
Futurum 1.	τύψοιμι	τυψοίμην	τυφθησοίμην
Aoriſtum 1.	τύψαιμι	τυψαίμην	τυφθείην
Perf. & Pluſq.	τετύφοιμι	τετύποιμι	τετυμμένος εἴην
Paulo poſt, f.			τετυψοίμην
Aoriſtum 2.	τύποιμι	τυποίμην	τυπείην
Futurum 2.	τυποῖμι	τυποίμην	τυπησοίμην
F. 1. qu. Conj.	στελοῖμι	στελοίμην	σταλθησοίμην

Subj-

Subjunctivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præs. & Imp.	τύπτω	τύπτωμαι	τύπτωμαι
Futurum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθήσωμαι
Aoristum 1.	τύψω	τύψωμαι	τυφθῶ
Perf. & Plusq	τετύφω	τετύπω	τετυμμένος ὦ
Aoristus 2.	τύπω	τύπωμαι	τυπῶ

Infinitivus.	Activa.	Media.	Passiva.
Præs. & Imp.	τύπτειν	τύπτεσθαι	τύπτεσθαι
Futurum 1.	τύψειν	τύψεσθαι	τυφθήσεσθαι
Aoristum 1.	τύψαι	τύψασθαι	τυφθῆναι
Perf. & Plusq.	τετυφέναι	τετυπέναι	τετύφθαι
Paulo post f.			τετύψεσθαι
Aoristum 2.	τυπεῖν	τυπέσθαι	τυπῆναι
Futurum 2.	τυπεῖν	τυπεῖσθαι	τυπήσεσθαι
Fut. 1. quin.	στελεῖν	στελεῖσθαι	σαλθήσεσθαι

Participium.	Activa.	Media.	Passiva.
Præs.& Imp.	τύπτων	τυπτόμενος	τυπτόμενος
Fut. Prim.	τύψων	τυψόμενος	τυφθησόμενος
Aor. Prim.	τύψας	τυψάμενος	τυφθείς
Perf.& Plusq	τετυφώς	τετυπώς	τετυμμένος
Paulo post f.			τετυψόμενος
Aoristum 2.	τυπών	τυπόμενος	τυπείς
Futurum 2.	τυπῶν	τυπούμενος	τυπησόμενος
F. 1. qu. Conj.	στελῶν	στελούμενος	σαλθησόμενος.

Schema

Schema quo ſingula tempora ſingulæ vocis ita ſuis locis diſponuntur, ut uno intuitu facile appareat, quomodo quodlibet aliud tempus à tempore præſente deducitur.

τυφθήσομαι

ἐτύφθην

τετύψομαι - τέτυμμαι - ἐτετύμμην

ἐτετύπειν - τέτυπα - τέτυφα - ἐτετύφειν

τύψομαι - τύψω - ἔτυψα - ἐτυψάμην

ἐτυπτόμην - τύπτομαι - ἐτύπην - τυπήσομαι

ἔτυπτον - τύπτω - ἔτυπον - τυπῶ - τυποῦμαι

- ἐτυπόμην

Aſſignavimus locum præterito Medio juxta præteritum Activum, potius quod plus ibi erat loci, quam quod mutavimus ſententiam, quando docuimus facilius deduci ab Aoriſto ſecundo Activo mutando ον in α & aſſumpto tantum augmento præteriti Activi.

Verbum

Verbum Deponens.

Conjugatur ad hunc modum nunc ad formam mediæ vocis, nunc ad passivæ, ad activæ autem nunquam.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subju.	Infin.	Particip.
Præs.	δέχομαι	-ου	-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος
Imp.	ἐδεχόμην					
Fut. 1.	δέξομαι		οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος
Aor. 1.	ἐδεξάμην	-αι	αίμην	-ωμαι	-ασθαι	-άμενος
Perf.	δέδε-γμαι	-ξο	-ένος εἴην	-ένος ὦ	-έχθαι	-μένος
Plusq.	ἐδεδέ-γμην					
P.p.f.	δεδέξομαι		-οίμην		-εσθαι	-όμενος
Aor. 2.	ἐδέχθ-ην	-ητι	-είην	-ῶ	-ῆναι	-είς
Fut. 2.	δεχθήσ-ομαι		-οίμην	-ωμαι	-εσθαι	-όμενος

Paucula tantum habent Aoristum secundum ut πεύθομαι ἐπυθόμην interrogo.

De Vocis Activæ & Passivæ Significatione.

Nonnulla verba vocis activæ in nonnullis temporibus aliquando passive significant, ut ἐρείπω Aor. 2°. ἤριπον eversus sum, τρέπω verto Aor. 2°. ἔτραπον versus sum, ut apud Hom. εἰς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε. Iliad. π. V. 657.

Sic ἵστημι statuo vel pono, Aor. 2. ἔστην & perf. ἕστηκα sive ἕστα steti vel positus sum, σβέννυμι extinguo, ἔσβην extinctus sum; & ἁλίσκω capio extra futurum significat passive.

Et e contrario quædam verba passivæ vocis in nonnullis temporibus active significant, ut ποιέομαι fio, πεποίημαι feci, ἐράομαι amor, ἐράσθην amavi.

 Sic

Sic etiam verba deponentia in temporibus passivis active significant, ut ἐντραπήσομαι venerabor, κεχάρισμαι gratum feci, δέδεγμαι accepi, à δέχομαι accipio, quod in aoristo primo frequentius exponitur passive, ut ἐδέχθην acceptus sum, &c.

De Significatione Vocis Mediæ.

Verba media utplurimum capiuntur active, præcipuè in Fut. 1. & Aor. 1. leguntur autem in passiva significatione διέφθορα corruptus sum, à διαφθείρω corrumpo, ἔῤῥωγα Attice pro ἔῤῥηγα fractus sum, à ῥήσσω frango, & θρέψομαι nutrior à τρέφω nutrio.

De Verbis Circumflexis.

Verba sextæ Conjugationis in έω, άω, όω in præsente & imperfecto omnium modorum usitatius leguntur contractè, atque hinc fiunt tres Conjugationes, contractorum sive circumflexorum, prima in ῶ, εῖς, εῖ à verbis in έω, secunda in ῶ, ᾷς, ᾷ, à verbis in άω, tertia in ῶ, οῖς, οῖ, à verbis in όω.

Exemplar verbi contracti in voce activa, & omni conjugatione.

Indicativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præsens. 1.	ποιῶ, εῖς, εῖ	εῖτον, εῖτον	οῦμεν, εῖτε, οῦσι
2.	γελῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
3.	δηλῶ, οῖς, οῖ	οῦτον, οῦτον	οῦμεν, οῦτε, οῦσι

Imperfect.

Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	ἐπάτουν, εις, ει	εῖτον, είτην	οῦμεν, εῖτε, ουν
2.	ἐγέλων, ας, α,	ᾶτον, άτην	ῶμεν, ᾶτε, * ων
			[* Bœotes in tertia pl. pro αον dicunt άοσαν atque hinc contracte legitur ἐγεννῶσαν pro ἐγέννων, Gen. 6. 4.]
3.	ἐδήλουν, ους, ου	οῦτον, ούτην	οῦμεν, οῦτε, * ουν
			[Bœot. * οῦσαν, ut ἐπηξονοῦσαν. Numer. 1. 18. ἐδολιοῦσαν, Pſ. 14. 5. Rom. 3. 13.]

Imperativi.

Præſ. & Imp.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πάτει, είτω	εῖτον, είτων	εῖτε, είτωσαν
			[Attice ούντων]
2.	γέλα, άτω	ᾶτον, άτων	ᾶτε, άτωσαν
			[Att. ώντων]
3.	δήλου, ούτω	οῦτον, ούτων	οῦτε, ούτωσαν
			[Att. ούντων]

Optativi vel Potentialis.

Præſ. & Imp.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατοῖμι, οῖς, οῖ	οῖτον, οίτην	οῖμεν, οῖτε, οῖεν
	[Attice -οίην - οίης - οίη	-οίητον - οιήτην	-οίημεν-οίητε-οίησαν]
2.	γελῷμι, ῷς, ῷ	ῷτον, ῴτην	ῷμεν, ῷτε, ῷεν
	[Attice - ῴην - ῴης-ῴη	ῴητον - ῳήτην	ῴημεν, ῴητε, ῴησαν]
3.	δηλοῖμι, οῖς, οῖ	οῖτον, οίτην	οῖμεν, οῖτε, οῖεν
	Attice - οίην - οίης - οίη	-οίητον -οιήτην	οίημεν, οίητε, οίησαν]

Subjunctivi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præ. & Im.	1. πατῶ, ῇς, ῇ	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι
	2. γελῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
	3. δηλῶ, οῖς, οῖ	ῶτον, ῶτον	ῶμεν, ῶτε, ῶσι

Infinitivi.

Præs. & Imp. 1. πατεῖν 2. γελᾶν. 3. δηλῦν. [à πατέειν, γελάειν, δηλόειν, à μιγόειν autem in Infin t. dicitur μιγῶν. Ariſtoph. Σφηκ. quod à Doribus accepiſſe Atticos vult Scholiaſtes.]

Participia.

Præs. 1. Sing. Nom. Πατῶν, ῦσα, ῦν. Gen. ῦντος, ύσης, ῦντος. Dat. ῦντι, ύσῃ, ῦντι. Accuſ. ῦντα, ῦσαν, ῦν. Voc. ῶν, ῦσα, ῦν.

Dual Nom & Accuſ. ῦντε, ῦσα, ῦντε. Gen. & Dat. ύντοιν, ύσαιν, ύντοιν.

Plural. Nom. ῦντες, ῦσαι, ῦντα. Gen. ύντων, υσῶν, ύντων. Dat. ῦσι, ύσαις, ῦσι. Accuſ. ῦντας, ύσας, ῦντα.

2. Sing. Γελῶν, ῶσα, ῶν. Gen. ῶντος, ώσης, ῶντος. Dat. ῶντι, ώσῃ, ῶντι. Acc. ῶντα, ῶσαν ῶν. Voc. ῶν, ῶσα, ῶν.

Dual. Nom. & Acc. ῶντε, ώσα, ῶντε. Gen. & Dat. ώντοιν, ώσαιν, ώντοιν.

Plural. Nom. ῶντες, ῶσαι, ῶντα. Gen. ώντων, ωσῶν, ώντων. Dat. ῶσι, ώσαις, ῶσι. Acc. ῶντας, ῶσας, ῶντα. Voc. ῶντες, ῶσαι, ῶντα.

3. Sing.

3. Sing. Nom. δηλῶν, οῦσα, οῦν. G. οῦντος, ούσης, οῦντος. Dat. οῦντι, ούσῃ, οῦντι, &c. in omnibus, ut πατῶν.

Quædam verba secundæ conjugationis ſublato κ ex participio in αώς, αῦῖα, αός incontracto faciunt etiam temporis præteriti participium contractum in ώς, ῶσα, ώς. Gen. ῶτος, ώσης, ῶτος. Dat. ῶτι, ώσῃ. ῶτι. Acc. ῶτα, ῶσαν, ώς. Voc. ώς, ῶσα, ώς.

Dual. N. A. ῶτε, ώσα, ῶτε. G. D. ώτοιν, ώσαιν, ώτοιν.

Plural. N. ῶτες, ῶσαι, ῶτα. G. ώτων, ωσῶν, ώτων. D. ῶσι, ώσαις, ῶσι. Acc. ῶτας, ώσας, ῶτα.

Ad hunc modum inflectuntur γεγώς à γεγαώς, ἑστώς ab ἑσταώς, μεμώς à μεμαώς, &c. [Poetæ, quo melius inſerviat carmini, ante ω interſerunt α, & in obliquis pro γεγῶτος dicunt γεγαῶτος, &c.]

Exemplar verbi contracti in voce paſſiva & omni conjugatione.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præſens.	1. πατοῦμαι ῇ, εῖται,	ούμεθον, εῖσθον, εῖσθον	ούμεθα, εῖσθε, οῦνται
	2. γελῶμαι, *ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται
	[à καυχάομαι, ῶμαι formatur in 2. perſ. καυχᾶσαι, & ab ὀδυνῶμαι ὀδυνᾶσαι.]		
	3. δηλοῦμαι, οῖ, οῦται	ούμεθον, οῦσθον, οῦσθον	ούμεθα, οῦσθε, οῦνται

	Sing.	Dual.	Plural.
Imp.	1. ἐπατούμην, οῦ, εῖτο	ούμεθον, εῖσθον, είσθην	ούμεθα, εῖσθε, οῦντο
	2. ἐγελώμην, ῶ, ᾶτο	ώμεθον, ᾶσθον, άσθην	ώμεθα, ᾶσθε, ῶντο
	3. ἐδηλούμην, οῦ, οῦτο	ούμεθον, οῦσθον, ούσθην	ούμεθα, οῦσθε, οῦντο

Imperativi.

Præs. & Imp.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατοῦ, είσθω	εῖσθον, είσθων	εῖσθε, είσθωσαν
2.	γελῶ, άσθω	ᾶσθον, άσθων	ᾶσθε, άσθωσαν
3.	δηλοῦ, ούσθω	οῦσθον, ούσθων	οῦσθε, ούσθωσαν

Optativi vel Potentialis.

Præs. & Im.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατοίμην, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖσθον, οίσθην	οίμεθα, οῖσθε, οῖντο
2.	γελῴμην, ῷο, ῷτο	ῴμεθον, ῷσθον, ῴσθην	ῴμεθα, ῷσθε, ῷντο
3.	δηλοίμην, οῖο, οῖτο	οίμεθον οῖσθον, οίσθην	οίμεθα, οῖσθε, οῖντο

Subjunctivi.

Præs. & Im.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	πατῶμαι, ῇ, ῆται	ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον	ώμεθα, ῆσθε, ῶνται
2.	γελῶμαι, ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται
3.	δηλῶμαι, οῖ, ῶται	ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον	ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Infinitivi.

Præsens & Imperfectum.

1. πατεῖσθαι. 2. γελᾶσθαι, 3. δηλοῦσθαι.

Participii.

Participii.

Sing. Nom. πατούμενος, ουμένη, ούμενον. Gen. ουμένου, ουμένης, ουμένου. Dat. ουμένῳ, ουμένῃ, ουμένῳ, &c.
Sing. Nom. γελώμενος, ένη, ώμενον. Gen. ένου, ένης, ένου, &c.
Sing. Nom. δηλούμενος, ένη, ενον. G. ένου, ένης, ένου. D. ένῳ, ένῃ, ένῳ. A. ενον, ένην, ενον, &c.

De Verbis diſſyllabis primæ Conjugationis.

Verba diſſyllaba primæ Conjugationis in primis perſonis & tertia plurali præſentis & imperfecti Indicativi, extra compoſitionem haud facile reperiuntur contrahi: neque enim dicitur in præſenti πνῶ, πνοῦμαι, πνοῦσι, ſed πνέω, πνέομαι, πνέουσι, neque in imperfect. ἔπνουν, ἐπνούμην, ſed ἔπνεον & ἐπνεόμην.

Dicitur etiam in particip. πλέων πλέοντος, ſine contractione, Act. 27. 6. Luc. 8. 23.

Modus contrahendi in prima Conjugatione.

ε-ε in prima Conjugatione ubiq; contrahitur in ει, at εο in ου. In cæteris contractionibus ε abjicitur, ut in πατέω πατῶ, πατέουσι πατοῦσι, πατέοιμι πατοῖμι, πατέῃς πατῇς, &c.

Modus contrahendi in ſecunda Conjugatione.

α-ο vel α-ω contrahitur in ῶ, ut κλάω κλῶ, κλάομαι κλῶμαι. Si υ ſequitur ο tollitur, ut κλάουσι κλῶσι, at α-ε contrahuntur in ᾶ, ſi ι ſequitur ε ante contractionem, poſt contractionem ſubſcribitur, ut

κλάεις κλᾷς. Dores autem contrahunt αει in η· & idem etiam in his faciunt Attici, διψῇς *sitis*, πεινῇς *bibis*, ζῇς *vivis*, & à χρέομαι dicitur χρῇ χρῆται.

Modus contrahendi in tertia Conjugatione.

ο-ε & ο-ο contrahuntur in ου, ο-η in ω, ο-ῃ iota subscripto & ο-ει in οι, at ο-ειν in infinitivo in ουν, ut δηλόειν οῦν, ο ante ω vel ου tollitur, ut δηλόω ῶ, δηλόου οῦ, &c.

De reliquis temporibus quicquam dicere non hujus est loci: Quoniam vero id ante omissum est, obiter hic monendum est quod

In prima Conjugatione.

Verba in εω plerumque formant futurum in ήσω præteritum in ηκα, nonnunquam in έσω & εκα, ut αἰνέω έσω, ᾔνεκα, &c. δέω facit δήσω δέδεκα, & καλέω, καλέσω, κέκληκα.

[Apud Poetas autem legitur αἰνήσω & in præt. pass [illegible] usus est Galenus Vid. H. Steph.]

Quædam dissyllaba in έω formant futurum in εύσω, scilicet θέω *curro*, νέω *nato*, πνέω *spiro*, πλέω *navigo*, ῥέω *fluo*, χέω *fundo*.

In secunda Conjugatione.

Verba in άω plerumque faciunt Futurum in ήσω, Præt. in ηκα, nonnunquam in άσω & ακα, ut ἐάω *sino*. Fut. ἐάσω. Præt. εἴακα, &c.

[Apud poetas nonnunquam in Futuro etiam fit contractio sed irregularis ut ἐπιβώσομαι pro ἐπιβοήσομαι, Hom. Od. α. v. 143.]

In tertia Conjugatione.

Quædam Verba in όω formant futurum regulariter in όσω. Præt. in οκα, ut ἀρόω *aro*. Fut. ἀρόσω. Præt. ἤροκα, sic ἐννόω *quatio*, ὀμόω *juro*, ὀνόω *vitupero*. Cætera quæ plura sunt pro ο habent ω, ut δηλόω. Fut. όσω. Sed βόω *pasco* per utrumque format futurum βόσω & βώσω.

De Verbis in μι.

E Verbis sextæ Conjugationis in έω, άω, όω, ύω, quæ in præsente, Imperf. & Aorist. secundo vix usurpantur, oriuntur quatuor Conjugationes verborum in μι.

Prima in ημι à verbis in έω, ut à θέω τίθημι. Secunda in ημι à verbis in άω, ut à στάω, ἵστημι. Tertia in ωμι à verbis in όω, ut à δόω δίδωμι. Quarta in υμι à verbis in ύω, ut à δεικνύω δείκνυμι.

Verba in μι nihil habent à Barytonis diversum, nisi in Præsente, Imperfecto, & Aoristo secundo.

Cætera tempora habent cum Barytonis communia, ideoque de iis nihil hic ultra dicemus; tantum hic obiter monebimus τίθημι habere * τέθεικα in Præt. & ἐτέθην in Aor. primo Pass. ἵστημι in Præt. Pass. ἕσταμαι · & δίδωμι, δέδομαι ω verso in ο.

[* Poetæ autem pro τέθεικα habent ad regulam τέθηκα Theocrit. Idull. 15. V. 37. & alibi.]

Verba quartæ Conjugationis, si hyperdissyllaba sint, non formant futura à præsente in ύω, sed aliunde, ut δείκνυμι non habet in futuro δεικνύσω, sed δείξω tanquam à δείκω.

Δύμι

Δύμι autem dissyllabum format δύσω, à δύω, ut τίθημι θήσω, à θέω, ἵστημι, στήσω, à στάω, δίδωμι, δώσω, à δόω, &c. à quibus cætera tempora formantur, exceptis excipiendis, ut formantur in barytonis.

[Poetæ autem à δίδωμι formant Fut. διδώσω cum reduplicatione Homer. Οδυσσ. V 313. & alibi.]

Nullus est Optativus aut Subjunctivus in quartâ Conjugatione Verborum in μι.

Exemplar Verborum in μι in Voce Activa & omni Conjugatione.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præsens.	1 τίθημι, ης, ησι	ετον, ετον	εμεν, ετε, έασι & εῖσι
	2. ἵστημι, ης, ησι	ατον, ατον	αμεν, ατε, ᾶσι
	3. δίδωμι, ως, ωσι	ωτον, ωτον	ωμεν, ωτε, όασι & οῦσι
	4. δείκνυμι, υς, υσι	υτον, υτον	υμεν, υτε, ῦσι

[τιθέασι & διδόασι vulgo habentur esse Ionica sed eis utuntur Attici Scriptores. Et Herod. Ionicus scriptor usurpat διδοῦσι.]

	Sing.	Dual.	Plural.
Imperfect.	1. ἐτίθην, ης, η	ετον, έτην	εμεν, ετε, εσαν
	2. ἵστην ης, η	ατον, άτην	αμεν, ατε, ασαν
	3. ἐδίδων, ως, ω	ωτον, ώτην	ωμεν, ωτε, ωσαν
	4. ἐδείκνυν, υς, υ	υτον, ύτην	υμεν, υτε, υσαν

	Sing.	Dual.	Plural.
Aorist. β.	1. ἔθην, ης, η	ετον, έτην	εμεν, ετε, εσαν
	2. ἔστην, ης, η	ητον, ήτην	ημεν, ητε, ησαν
	3. ἔδων, ως, ω	οτον, ότην	ομεν, οτε, οσαν

Imperativi

Imperativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præf. & Im.	1. τίθετι, έτω	ετον, έτων	ετε, έτωσαν
	2. ἵσταθι, άτω	ατον, άτων	ατε, άτωσαν
	3. δίδοθι, ότω	οτον, ώτων	οτε, ότωσαν
	4. δείκνυθι, ύτω	υτον, ύτων	υτε, ύτωσαν

	Sing.	Dual.	Plural.
Aorist. β.	1. θές, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν
	2. στῆθι, στήτω	στῆτον, στήτων	στῆτε, στήτωσαν
	3. δός, δότω	δότον, δότων	δότε, δότωσαν

Optativi & Potentialis.

Præsens & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιθείην είης είη	είητον, ειήτην	είημεν, είητε, είησαν & εῖεν
2. ἱσταίην αίης, αίη	αίητον, αιήτην	αίημεν αίητε, αίησαν, αῖεν
3. διδοίην οίης, οίη	οίητον, οιήτην	οίημεν, οίητε, οίησαν, οῖεν

[Attice διδῴην, ῴης, ῴη, &c.

Aoririst. β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θείην, θείης, θείη	θείητον, θειήτην	θείημεν, θείητε, θείησαν & εῖεν
2. σταίην, σταίης, σταίη	σταίητον, σταιήτην	σταίημεν, σταίητε, σταίησαν & αῖεν
2. δοίην, δοίης, δοίη	δοίητεν, δοιήτην	δοίημεν, δοίητε, δοίησαν & οῖεν

[Attice vero δῴην, δῴης, δῴη, &c]

Subjunctivi.

Subjunctivi.

Præs. & Im.	Sing.	Dual.	Plural.
1.	τιθῶ, ῇς, ῇ	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι
2.	ἱστῶ, ᾷς, ᾷ	ᾶτον, ᾶτον	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι
3.	διδῶ ῷς, ῷ	ῶτον, ῶτον	ῶμεν, ῶτε, ῶσι

Aorist. β.	Sing.	Dual.	Plural.
1.	θῶ, θῇς, θῇ	θῆτον, θῆτον	θῶμεν, θῆτε θῶσι
2.	στῶ, στῇς, στῇ	στῆτον, στῆτον	στῶμεν, στῆτε, στῶσι
3.	δῶ δῷς, δῷ	δῶτον, δῶτον	δῶμεν, δῶτε, δῶσι

Infinitivi.

Præs. & Imp. 1. τιθέναι. 2. ἱστάναι. 3. διδόναι. 4. δεικνῦναι.

Aorist. β. 1. θεῖναι. 2. στῆναι. 3. δοῦναι.

Participii.

Præs. & Imperf.

1. S. N. τιθεὶς, εῖσα, ἐν. Gen. έντος, είσης, έντος, &c. [Ut τυφθεὶς supra.]
2. S. N. ἱστὰς, ᾶσα, ἀν. Gen. άντος, άσης, άντος, &c. [Ut πᾶς, πᾶσα, πᾶν, excepto accentu.]
3. S. N. διδοὺς, οῦσα, όν. Gen. όντος, ούσης, όντος, &c. [Ut ὤν, οὖσα, ὄν.]
4. S. N. δεικνὺς, ῦσα, ύν. Gen. ύντος, ύσης, ύντος, &c.

Aor.

Aorist. Secund.

1. S. N. θεὶς θεῖσα, θέν. Gen. θέντος, θείσης, θέντος, &c.
S. N. στὰς, στᾶσα, στάν. Gen. στάντος, στάσης, στάντος, &c.
3. S. N. δοὺς, δοῦσα, δόν. Gen. δόντος, δούσης, δόντος, &c.

[Pro περιδόντες legitur περιδῶντες apud Aristophan. ἐκκλ. a. 1. sc. 2. sed id fortasse à περιδιόω.]

Quædam Observationes de Verbis in μι.

Verba in μι multum affinitatis habent cum verbis contractis, unde à se invicem mutuantur tempora & personas.

Nam ut καυχάομαι, ῶμαι, & ὀδυνάομαι ῶμαι mutuantur secundas personas καυχᾶσαι, & ὀδυνᾶσαι à verbis in μι, & à ζάω ζῶ legitur in Imperativo ζῆθι potius quam ζᾶ, ita vicissim.

In Imperfecto dicitur ἐτίθουν, εις, ει, & in plurali ἐτίθουν· ἵστων ας. α, & in plurali ἵστων· ἐδίδουν, ους, ου, & in plurali ἐδίδουν, sæpius quam ἐτίθην, ης, η. ἵστην, ης, η· ἐδίδων, ως, ω, &c.

Necnon in præsenti leguntur περιτιθεῖ pro περιτίθησι, διδοῖς & διδοῖ pro δίδως δίδωσι &

In Imperativo sæpius usurpantur τίθει, ἵστα, δίδου, quam τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι

Δὸς in Imperativo, & δοῦναι infinitivo, irregularia sunt: nam cætera verba in ωμι faciunt imperativum ωθι, ώτω, &c. & infinitivum in ῶναι, ut βίωμι, γνῶμι &c.

Ἔθηκα & ἔδωκα irregularia non ultra Indicativum leguntur, nam in Optativo reperitur θήσαιμι, & in Infinitivo θῆσαι, in Subjunctivo θήσω & δώσω,

σω, quæ duo aut futura aut aoriſta eſſe poſſunt. [Vide Weſtmonaſt. Gram. p. 65.]

In Optativ. legitur aliquando ἐσταίην ab inuſitato ἕστημι, hinc compoſ. ἀφεσταίη, & infinit. ἀφεστάναι.

Exemplar Verborum in μι in voce media & omni conjugatione.

Indicativi.

Præſens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	τίθεμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
2.	ἵσταμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
3.	δίδομαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται
4.	δείκνυμαι, σαι, ται	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νται

Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	ἐτιθέμην, εσο, ετο	έμεθον, εσθον, έσθην	έμεθα, εσθε. εντο
2.	ἱστάμην, ασο, ατο	άμεθον, ασθον, άσθην	άμεθα, ασθε, αντο
3.	ἐδιδόμην, οσο, οτο	όμεθον, οσθον, όσθην	όμεθα, όσθε, οντο
4.	ἐδεικνύμην, υσο, υτο	ύμεθον, υσθον, ύσθην	ύμεθα, υσθε, υντο

Aoriſtus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	ἐθέμην, εσο ετο	έμεθον, εσθον, έσθην	έμεθα, εσθε, εντο
2.	ἐστάμην, ασο, ατο	άμεθον, ασθον, άσθην	άμεθα, ασθε, αντο
3.	ἐδόμην, οσο, οτο	όμεθον, οσθον, όσθην	όμεθα οσθε, οντο

Imperativi.

Imperativi.

	Sing.	Dual.	Plural.
Præſ & Imp. 1.	τίθεσο, έσθω	εσθον, έσθων	εσθε, έσθωσαν
2.	ἵστασο, άσθω	ασθον, άσθων	ασθε, άσθωσαν
3.	δίδοσο, όσθω	οσθον, όσθων	οσθε, ύσθωσαν
4.	δείκνυσο, ύσθω	υσθον, ύσθων	υσθε, ύσθωσαν

	Sing.	Dual.	Plural.
Aoriſt. 1.	θέσο, θέσθω	θέσθον, θέσθων	θέσθε, θέσθωσαν
2.	στάσο, στάσθω	στάσθον, στάσθων	στάσθε, στάσθωσαν
3.	δόσο, δόσθω	δόσθον, δόσθων	δόσθε, δόσθωσαν

Optativi vel Potentialis.

Præſens & Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	τιθείμην, εῖο, εῖτο	είμεθον, εῖσθον, είσθην	είμεθα, εῖσθε, εῖντο
2.	ἱσταίμην, αῖο, αῖτο	αίμεθον, αῖσθον, αίσθην	αίμεθα, αῖσθε, αῖντο
3.	διδοίμην, οῖο, οῖτο	οίμεθον, οῖσθον, οίσθην	οίμεθα, οῖσθε, οῖντο

Aoriſtus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1.	θείμην, θεῖο, θεῖτο	θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην	θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο
2.	σταίμην, σταῖο, σταῖτο	σταίμεθον, σταῖσθον, σταίσθην	σταίμεθα, σταῖσθε, σταῖντο
3.	δοίμην, δοῖο, δοῖτο	δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην	δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο

Subjunctivi.

Subjunctivi.

Præf. & Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
1. τιθῶμαι, ῇ, ῆται	ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον	ῶμεθα, ῆσθε, ῶνται
2. ἱςῶμαι, ᾷ, ᾶται	ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον	ώμεθα, ᾶσθε, ῶνται
3. διδῶμαι, ῷ, ῶται	ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον	ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1. θῶμαι, θῇ, θῆται	θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον	θώμεθα, θῆσθε, θῶνται
2. ςῶμαι, ςᾷ, ςᾶται	ςώμεθον, ςᾶσθον, ςᾶσθον	ςώμεθα, ςᾶσθε, ςῶνται
3. δῶμαι, δῷ, δῶται	δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον	δώμεθα, δῶσθε, δῶνται

Infinitivi.

Præsens & Imperfectum.

1. τίθεσθαι. 2. ἵςασθαι. 3. δίδοσθαι. 4. δείκνυσθαι.

Aoristus β.

1. θέσθαι. 2. ςάσθαι. 3. δόσθαι.

Participii.

Præsens & Imperfectum.

1. Sing. Nom. τιθέμενος, ένη, ενον. Gen. ένε, ένης, ένε, &c.

2. Sing.

2. Sing. Nom. ἱςάμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε -ένης, -ένε, &c.

3. Sing. Nom. διδόμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε -ένης -ένε, &c.

4. Sing. Nom. δεικνύμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε ένης -ένε, &c.

Aoristus β.

1. Sing. Nom. θέμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε -ένης ένε, &c.

2. Sing. Nom. ςάμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε -ένης, -ένε, &c.

3. Sing. Nom. δόμϑμος -ένη -ενον. Gen. -ένε -ένης -ένε, &c.

De Voce Passiva Verborum in μι.

Præsens & Imperfectum in Voce Passiva sunt eadem ac Præsens & Imperfectum in Voce Media, ac eodem modo in omnibus modis formantur.

Perfectum, 1. τέθειμαι. 2. ἕςαμαι. 3. δέδομαι. Et cætera tempora quæ ab iis descendunt formantur in omnibus, ut Barytona nisi quod in Optativo dicitur 1. τεθείμην -εῖο -εῖτο 2. ἑςαίμην -αῖο -αῖτο. 3. δεδοίμην -οῖο -οῖτο, ut in præsente mediæ formæ. Et in Subjunctivo. 1. τεθῶμαι -ῇ -ῆται. 2. ἑςῶμαι -ᾷ -ᾶται. 3. δεδῶμαι -ῷ -ῶται, &c. more Contractorum.

Observanda quædam de Verbis in μι.

Præsens medium, aut, quod idem est, passivum formatur à Præsente Activo mutando μι in μαι, & penultimam in suam brevem, ut à τίθημι fit τίθεμαι

 retinet

retinet autem longam vocalem ἄημαι ab ἄημι *flo*, & quædam alia.

In voce passiva, & media, non secus ac activa reperiuntur quædam verba, excepto tantum accentu, ad formam contractorum; nam in præs. Indic. leguntur τίθη, ἵςη, pro τίθεσαι ἵςασαι, & in Imperf. ἐτίθε, ἵςω, ἐδίδε, pro ἐτίθεσο, ἵςασο, ἐδίδοσο.

In Imperativo τίθε, ἵςω, δίδε, pro τίθεσο, ἵςασο, δίδοσο; & in Aoristo secundo θȣ͂ pro θέσο, δȣ͂ pro δόσο.

In Optativo θοίμην-θοῖο-θοῖτο, &c. sed in compositis, quoties licet, retracto accentu ἀποθοίμην ἀπόθοιο ἀπόθοιτο, quæ omnia Atticorum esse volunt Grammatici.

In Optativo & Subjunctivo Verba Deponentia secundæ Conjugationis non circumflectuntur in penultima; non enim dicitur δυναῖο, δυναῖτο, sed δύναιο, δύναιτο, & in Subjunct. δύνωμαι non δυνῶμαι.

Aorista duo irregularia ἐθηκάμην & ἐδωκάμην, vix ultra Indicativum reperiunda. [Pind. r. Nem. ᾠδ. 5. dixit θήσαντο pro ἐθήκαντο qui tamen in particip. usus est καταθηκάμενος Olymp. ᾠδ. 6.]

Verba Anomala in *μι*,

εἶμι *eo* vel *ibo*.

Præsens.

Εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι. Dual. ἴτον, ἴτον. Plural. ἴμεν, ἴτε, εἶσι. In Compositis autem ἴασι, ut προσίασι *adeunt*: κατίασι *descendunt*, &c.

Imperfect.

Imperfect.

1. Sing. εἶν, εἶς, εἶ. Dual. ἶτον, ἴτην. Plural. ἶμεν, ἶτε, ἶσαν.

Aor. β.

2. Sing. ἷον, ἷες, ἷε, &c. in omnibus ut Aorist. secundum Barytonorum.

Imperativi

Præs.

1. Sing. ἴϑι vel εἶ, ἴτω. Dual. ἶτον, ἴτων. Plur. ἶτε, ἴτωσαν.

Aor. β.

2. Sing. ἷε, ἱέτω. Dual. ἵετον, ἱέτων. Plur. ἵετε, ἱέτωσαν.

Optativi vel Potentialis.

Aor. 2.

Sing. ἷοιμι -οις -οι. Dual. οιτον -οίτην. Plural. -οιμεν -οιτε -οιεν.

Subjunctivi

Aor. 2.

Sing. ἷω, ἷῃς, ἷῃ. Dual. ἷητον, ἷητον. Plural. ἷωμεν, ἷητε, ἷωσι.

Infinitivi Præs.

Præs. εἶναι, & per Metathesin. ἱέναι quod usitatius est.

Participii

Aor. 2.

Sing. Nom. ἱών, ἱοῦσα, ἱόν. Gen. ἱόντος, ἱούσης, ἱόντος, &c.

Formant etiam Grammatici ab εἶμι in Præter. Activo εἷκα. Pluſq. perfect. εἵκειν. Aoriſt. α. εἷσα, & in media voce præt. εἷα. Pluſ. perſ. ᾔειν. Futurum εἴσομαι. Aor α. εἰσάμην quorum quæ in uſu ſunt ſequuntur formam Barytonorum. [Tantum hic obiter monendum Ariſtoph. πλουτ. ſc. 2. act 3 pro ᾔει tertia perſona pluſ. perf. habere ᾔειν & in imperf. vocis mediæ ſeu paſſivæ ἱέμην pro εἶν, ἱππ. Act. 2. Scen. 1.

Ἵημι *Mitto*.

Ἵημι mitto, cum factum ſit ab ἱέω atque id ab ἕω, nonnulla retinet tempora eorum verborum unde ortum eſt, ſcilicet ἵουν, ἵεις, &c. Et in Imperativo, ἵει ab ἱέω. In Imperativo μεθεῖτε, & in media voce μεθεῖσθον, κάθου, & πρόου. Et in Optativo προοῖτο, ὀπηκαθοῖτο compoſita ab ἕω, ad formam ſcilicet primæ Contractorum.

Cæteris omnibus ἵημι formatur ut τίθημι, niſi quod in tertia plurali facit ἱᾶσι [Contracta ſcilicet ex ἱέασι.]

Indicat. Præſens. ἵημι, ἵης, ἵησι, &c. Imperf. ἵην, ἵης, ἵη, &c.

Aoriſt. β. ἧν, ἧς, ἧ, &c.

Imperat. ἵεθι, ἱέτω, &c. Aor. β. ἕς, ἕτω, &c.

Optativi Præſ. ἱείην -ης -η, &c. Aoriſt. β. εἵην, εἵης, εἵη, &c.

Subjunctivi Præſ. ἱῶ -ῇς, -ῇ, &c. Aoriſt. β. ὧ, ᾗς, ᾗ, &c. Poet. ἕω vel εἵω -ῃς -ῃ.

Infinitivi Præſ. ἱέναι. Aoriſt. β. εἶναι.

Particip. Præſ. ἱείς, ἱεῖσα, ἱέν. Et Aoriſt. β. εἵς, εἷσα, ἕν, &c.

Præteritum habet εἷκα. Et Aoriſtum primum ἧκα, quæ ambo per omnes modos variantur juxta formam Barytonorum.

[Pro ἀφῆκητε autem in Subj dixit Ariſtoph. ἀφήσητε. Achar. Act. 2. Scen. 6. niſi fortaſſe mavis id eſſe fut.]

Ἵεμαι

Ἵεμαι.

In voce media & passiva eodem modo etiam formatur, ac τίθεμαι, sed in tertia plurali præteriti passivi sæpe pro ἀφεῖνται legitur ἀφέωνται: [Ad cujus formam dicitur κατακέαται à κατάκειμαι. Apud Lucianum, ἐν τῇ τῶν βίων πράσει. Licet Moquotus vult id esse Præs. Subjunct. à κατακέομαι.]

Ἧμαι *Sedeo*

Fit ab ἕω, ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, & per Crasin ἧμαι, ἧσαι, ἧται. Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Plural. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Poet. εἵαται.

Imperf. Sing. ἥμην, ἧσο, ἧτο. Dual. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Plur. ἥμεθα. ἧσθε, ἧντο.

Imperativi Præs. ἧσο, ἥσθω. Dual. ἧσθον, ἥσθων. Plural. ἧσθε, ἥσθωσαν.

Infinitivus ἧσθαι. Participium ἥμενος.

Sed Oratores libentius utuntur composito κάθημαι, ησαι & κάθη, &c. & in Imperfecto ἐκαθήμην-ησο, ητο, &c. [Aristoph. Βατραχ. Act. 3. Scen. 1. pro ἐκάθητο habet καθῆτο & in Plurali καθῆσθε pro ἐκάθησθε. Ἀχαρ. Act. 2. Scen. 5.

In Imperativo pro κάθησο sæpe legitur κάθου. [Abjecto scilicet σ, & εο, facto per Systolen ex ηο, per Crasin contracto in ου.]

Κεῖμαι *Jaceo*

A κέω, κεέω, κέημι, κέεμαι per Crasin fit κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Dual. κείμεθον κεῖσθον κείσθην. Plur. κείμεθα κεῖσθε κεῖνται.

Imperf. ἐκείμην -εισο -ειτο. D. -είμεθον, -εισθον -είσθην. P. -είμεθα, -εισθε, -ειντο.

Futurum. κείσομαι -ῃ -εται, &c. ut in Barytonis.

Imperativi Præsens. κεῖσο κείσθω. Dual. κεῖσθον κείσθων. Plural. κεῖσθε, κείσθωσαν.

Infinitivus, κεῖσθαι. Participium, κείμενος.

Εἶμαι Indutus sum

Eodem prorsus modo formatur, ac κεῖμαι *jaceo*, εἶμαι, εἶσαι εἶται, &c.

Ἴσημι Cognosco

Conjugatur ut ἵστημι nisi quod in tertia Plurali Præs. facit ἴσασι non ἰσᾶσι & in Participiis ἴσας non ἰσάς.

In Præsenti sæpe pro ἴσατον, ἴσαμεν, ἴσατε leguntur per Syncopen ἴστον, ἴσμεν, ἴστε.

In Imperfecto, ἴσαν pro ἴσασαν.

In Imperativo, ἴσθι pro ἴσαθι, ἴστω pro ἰσάτω, ἴστωσαν & ἴστων pro ἰσάτωσαν.

In Præsente Medio vel Passivo præcipuè in compositis post σ assumitur τ, & pro ἐπίσαμαι dicitur ἐπίσταμαι, in Imperf. ἐπιστάμην & ἠπιστάμην. In Subjunctivo ἐπίστωμαι -ῃ -ηται, &c.

Φημί à Φάω sine Reduplicatione.

Præs. φημί φῄς, φησί. Dual. φατόν, φατόν. Plur. φαμέν, φατέ, φασί.

Imperf. Sing. ἔφην, ἔφης, ἔφη. D. ἔφατον, ἐφάτην. P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aorist.

Aorist. β. Sing. ἔφην, ἔφης, ἔφη. D. ἔφητον, ἐφήτην. P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

[Attici pro ἔφην & ἔφη sæpe per Aphæresin dicunt ἦν & ἦ, ut ἦν δ' ἐγώ, *dixi autem ego*. ἦ δ' ὅς, *dixit autem ille* non raro apud Platonem.]

Imperativi Præs. Sing. φάθι, φάτω, &c. ut ἵσαθι.

[Extra autem compositum σύμφαθι non facile occurrit.]

Optativi Præs. & Aorist. β. Sing. φαίην, φαίης, φαίη, &c. ut σταίην.

Subjunctivi Præs. & Aorist. β. Sing. φῶ, ῇς, ῇ, &c. ut στῶ.

Infinitivus φάναι, Participium φάς. [Cujus Dativus Pluralis est φᾶσι ut Grammatici tradunt.]

In Media Voce.

In Aoristo β. Indicat. reperitur ἐφάμην. In Imperat. apud Hom. φάο pro φάσο, in Inf. φάσθαι. In Part. φάμενος.

In Passiva Forma.

In Præt. Indic. legitur πέφαται *dictum est*. Et Imperat. πεφάσθω *dictum* esto, [Ut Sylburgius vult.]

De Verbis Impersonalibus.

Verba Impersonalia sunt voces tertiæ personæ singularis, non quæ nullum habent nominativum, sed quorum Nominativus non facile patet.

Verba Impersonalia tam facile à Personalibus formantur quam tertiæ personæ à primis. Cæteris igitur de industria omissis, ea, quæ anomala sunt hic tantum notabimus.

Ἀρέσκει *placet*, ἤρεσκε *placebat*, ἀρέσει *placebit*, ἤρεσε *placuit*.

Δεῖ *oportet*, ἔδει *oportebat*, δεήσει *oportebit*, ἐδέησε *oportuit*, δεῖν *oportere*. Particip. δέον quod oportet, vel quando oportuit. [Nam more Attico ponitur frequenter in Accusat. absolute.]

Εἵμαρται *in fatis est* Attic. præteritum à μείρω *divido*.

Δοκεῖ *videtur*, ἐδόκει *videbatur*, δόξει *videbitur*, ἔδοξε *visum est*.

Μέλει *curæ est*, ἔμελε *curæ erat*, μελήσει *curæ erit*, ἐμέλησε *curæ fuit*. Præter. μέμηλε pro μεμέληκε apud Poetas.

Πέπρωται *fato statutum est*. Plusq. perf. πέπρωτο. Part cip. πεπρωμένον per Sync. à περατόω *finio*.

Συμβαίνει *contingit*, συνέβαινε *contingebat*, συμβήσει & συμβήσεται *continget*, συνέβη & συμβέβηκε *contigit*, συμβάν *quod contigit*.

Χρὴ *oportet* (factum per Apocopen à χρησί) ἔχρην vel χρῆν *oportebat*, χρῆναι, & per Apocopen χρῆν *portere*, hinc compositum ἀπόχρη *sufficit*, &c. pro quo aliquando legitur ἀπόχρα more contractorum. [Excepto accentu.]

De Verbis Defectivis & Anomalis.

Verba Defectiva dicuntur quæ in aliquibus temporibus deficiunt.

Anomala sunt quæ non juxta communes regulas, sed dissimili modo a suis Thematibus deducuntur, ab α privandi particula & ὁμαλὸς similis.

Horum cum tanta sit copia, pauca tantum & quæ sæpius occurrunt tyronum gratia hic describemus, idque ordine Alphabeti quo facilius innotescant.

A.

Ἄγνυμι frango. Fut. ἄξω· sæpius resolvit augmentum η in εα, ut Perf. ἔαγα. Aorist. α. ἔαξα, &c.

Αἱρέω capio. Fut. ήσω. Aorist. β. εἷλον. Unde in infinit. ἑλεῖν.

Αἰσθάνομαι sentio. Fut. αἰσθήσομαι. Aorist. 2. ᾐσθόμην.

Ἀλέξω arceo. Fut. ἀλεξήσω ab ἀλεξέω rarius usurpato.

Ἁλίσκω capio. Fut. ώσω. Aor. β. ἥλων captus sum, tanquam ab ἅλωμι.

Ἁμαρτάνω pecco. Fut. ἁμαρτήσω, tanquam ab ἁμαρτέω. Aor. 2. ἥμαρτον.

Ἀνοίγω aperio. Fut. ἀνοίξω. Aor. 1. ἤνοιξα & ἀνέωξα. Præt. p. ἀνέωγμαι. Aor. 1. ἠνοίχθην & ἠνεώχθην. Et in infinit. ἀνεωχθῆναι. Luc. 3. 21.

Ἀνώγω jubeo. Fut. ήσω ab ἀνωγέω Imperat. ἄνωχθι, factum per Syncopen ab ἀνώγηθι, quasi ab ἀνάγημι.

Ἀπεχθάνομαι odio sum. Fut. ἀπεχθήσομαι. Aor. β. ἀπηχθόμην.

Ἀρέσκω placeo. Fut. ἀρέσω, &c.

Αὐξάνω vel ἄυξω augeo. Fut. αὐξήσω, &c.

Ἄχθομαι gravor. Fut. ἀχθέσομαι & ἀχθήσομαι, &c.

B.

Βαίνω vado. Fut. βήσομαι à βάω. Aor. β. ἔβην à βῆμι, &c.

Βάλλω

Βάλλω jacio. Fut. βαλῶ. Præter. βέβληκα per Syncopen factum à βάλλεω. Aor. 2. ἔβαλον.

Βιόω vivo. Fut. βιώσω. Aor. 2. ἐβίων, ως, ω, &c.

Βλαςάνω germino. Fut. ήσω, &c. Aorist. 2. ἔβλαςον.

Βέλομαι volo. Fut. βελήσομαι.

Βρώσκω vel βιβρώσκω comedo. Fut. ώσω, &c. Præt. Med. βέβρωθα tanquam à βρώθω.

Γ.

Γαμέω uxorem duco. Fut. ήσω. Aor. α. ἔγημα, tanquam à γάμω.

Γηράσκω senesco. Fut. ήσω à γηράω. Part. γηράς, tanquam à γήρημι.

Γίνομαι vel γίγνομαι sum, fio, pervenio. Fut γενήσομαι. Aorist. 2. ἐγενόμην. Præt. Med. γέγονα à γείνω.

Γινώσκω cognosco. Fut. γνώσω. Aor. 2. ἔγνων.

Δ.

Δάκνω mordeo. Fut. δήξω. Aorist. 2. ἔδακον.

Δείδω timeo. Fut. δείσω. Præt. med. δέδοικα pro δέδοιδα [διὰ τὸ εὐηχέστερον εἶναι, ut Græci loquuntur] Δέδια autem alterum Præt. med. est, à δίω. Imper. δέδιθι ab inusitato δέδιμι.

Δεικνύω ostendo. Fut. δείξω, &c.

Διδάσκω doceo. Fut. διδάξω, &c.

Δοκέω videor. Fut. δόξω, &c.

E.

E.

Ἐγρηγορέω vigilo, regulariter formatur nisi quod in nullo tempore admittit augmentum.

Ἔδω comedo. Fut. ἔδομαι & ἦμαι. Præt. ἐδήδοκα per Atticam reduplicationem ab ἐδέω obsoleto.

Εἰδέω vel εἴδημι scio. Fut. εἰδήσω. Fut. med. εἴσομαι. Præt. med. οἶδα ab εἴδομαι. Pl. perf. ᾔδειν. Attic. pro εἴδειν, facto per Syncopen ex εἰδήκειν.

Εἴδω video. Aor. β. εἶδον in Indicat. in cæteris autem modis sine diphthongo ἴδε vel ἰδὲ, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών.

Εἴπω dico. Aor. α. εἶπα. Aor. β. εἶπον. [Homer. usurpat. εἴπω in Præs. Indic. Odyss. β. v. 162.

Εἴρω dico. Fut. ἐρῶ. Perf. εἴρηκα, ab ἐρέω sive εἰρέω.

Ἐλαύνω agito. Fut. ἐλάσω & extruso σ more contractorum ἐλῶ-ᾷς-ᾷ.

Ἔρχομαι venio. Fut. ἐλεύσομαι. Aor. β ἤλυθον. & per Sync. ἦλθον.

Εὑρίσκω invenio. Fut. εὑρήσω. Aor. β. εὗρον.

Ἔχω habeo. Fut. ἕξω & σχήσω quasi à σχέω. Aor. β. ἔσχον. In Imperat. σχές, σχέτω, tanquam à σχημί.

Z.

Ζεύγνυμι jungo. Fut. ζεύξω, &c.

Ζώννυμι cingo. Fut. ζώσω, &c.

Θέλω volo. Fut. θελήσω, &c.

Θνήσκω morior. Fut. θανοῦμαι. Aor. ἔθανον. Præt. τέθνηκα. Paulo poſt, Fut. τεθνήξομαι. Infinit. Præſ. τεθνάναι, à τέθνημι. τεθνᾶναι autem contractim legitur pro τεθναέναι à θνάω. à Præt. Ionic. τέθναα, quod à θνάω ortum.

I.

Ἱκνέομαι ἵκω, ῑμαι, venio. Fut. ἵξομαι. Aoriſt. 2. ἱκόμην, &c.

Ἵπταμαι volo, as. Fut. πτήσομαι. Aor. 2. ἔπτην. Med. ἐπτόμην & ἐπτάμην, per Sync. ex πέτομαι, &c.

K.

Κλάζω. Fut. κλάγξω. Aor. 2. ἔκλαγον, &c.

Λ.

Λαγχάνω ſortior. Fut. λήξω. Perf. εἴληχα Attic. pro λέληχα. Aor. 2. ἔλαχον.

Λαμβάνω accipio. Fut. λήψομαι. Aor. 2. ἔλαβον. Perf. εἴληφα ſæpius quam λέληφα.

Λανθάνω lateo. Fut. λήσω. Aor. 2. ἔλαθον.

[Hoc junctum alii verbo reddi poteſt per *clam* ut λαθὼν ἔκλεψε *clam furatus eſt*, ἔλαθον ἀποδράντες *clam fugerunt.*]

M.

M.

Μανθάνω disco. Fut. μαθήσομαι. Aor: β. ἔμαθον. Partic. μαθών. [Quod nonnunquam ponitur pro παθών, ut τί μαθὼν τοῦτο ποιεῖς, Quorsum hoc facit.]

Μέμνημαι memini. Aor. α. ἐμνήσθην, ab inusitato μνάομαι.

O.

Οἴομαι vel οἶμαι puto. Fut. οἰήσομαι.

Ὄλλυμι perdo. Aor. β. ὤλον, &c.

Ὄμνυμι juro. Fut. ὀμόσω, &c.

Ὁράω video. Fut. ὄψομαι. Præt. ἑώρακα. Præt: med. ὄπωπα.

Ὀφείλω debeo. Fut. ὀφειλήσω, &c.

Π.

Πάσχω patior. Fut. πείσομαι. Præt. πέπονθα. Aor. β. ἔπαθον. [Exponitur aliquando per facio τί ἂν πάθοι, quid faceret? At Particip. per quorsum; ut τί παθὼν τοῦτο ἔπραξας, quorsum hoc fecisti. Angl. What did you ail to do this?

Πέπτω & πέσσω coquo. Fut. πέψω ab antiquo πέπτω.

Πίνω bibo. Fut. πώσω. Aor. β. ἔπιον. Hinc Fut. med. πίομαι vel πιοῦμαι. Imper. πίθι. [Contracte fortasse à πίεθι ab inusitato πίημι, ut ἴθι ab ἴεθι.]

Πιπράσκω vendo. Fut. περάσω, &c.

Πίπτω cado. Fut. πεσοῦμαι. Præt. πέπτωκα. Aor. β. ἔπεσον. Aor. α. ἔπεσα quod vix occurrit extra compositum.

Πυνθάνομαι

Πυνθάνομαι audio, interrogo. Fut. πεύσομαι· Aor. β. ἐπυθόμην.

Ρ.

Ῥέζω vel ἔρδω facio. Fut. ῥέξω & ἔρξω. Perf. ἔοργα pro ἔῤῥογα. Plusq.perf. ἐώργειν. [In medio auctum.]
Ῥήγνυμι frango. Fut. ῥήξω. Præt. ἔῤῥωγα, &c.
Ῥώννυμι roboro. Fut. ῥώσω, &c.

Σ.

Σβέννυμι extinguo. Fut. σβέσω. Aor. β. ἔσβην.
Σπένδω libo. Fut. σπείσω, &c.
Στρώννυμι sterno. Fut. στρώσω. &c.

Τ.

Τίκτω pario. Fut. τέξομαι. Aor. β. ἔτεκον.
Τιτρώσκω vulnero. Fut. τρώσω, &c.
Τρέχω curro. Fut. θρέξω. Præt. δεδράμηκα, à δραμέω. Aorist. β. ἔδραμον tanquam à δρέμω.
Τυγχάνω sum, fortior, Fut. τεύξομαι. Præt. τέτυχα. Aor. β. ἔτυχον.

Υ.

Ὑπισχνοῦμαι promitto, Fut. ὑποσχήσομαι. Aor. β. ὑπεσχόμην. &c.

Φ.

Φέρω fero. Fut. οἴσω. Præt. med. ἐνήνοχα. Attic. ab ἐνέχω. Aor. α. ἤνεγκα. Aor. β. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω.

Φθάνω pervenio. Fut. φθάσω, &c. Aor. β. ἔφθην. In Infinit. ſæpius φθάνειν, aliquando φθῆναι. [Sæpe conſtruitur cum Particip. & varie exponitur.]

X.

Χαίρω gaudeo. Fut. χαιρήσω & χαρήσω. Aor. β. ἔχαρον pro quo ſæpius uſurpatur ejus Paſſ. ἐχάρην.

Χάσκω dehiſco. Fut. χανῶ à χαίνω. Præt. m. m. κέχηνα. [Apud Ariſtophan. ſine ι. ſubſcripto. 'Ιππ. Act. 2. ſcen. 2. lin. ult.]

Χώννυμι aggero. Fut. χώσω à χόω, &c.

Ω.

'Ωθέω trudo. Fut. ὠθήσω, & ὤσω tanquam ab ὤθω· Unde Perf. ὦκα, & Attic. ἔωκα, &c.

De Nominibus Verbalibus.

Nomina Verbalia plerumque dicuntur vel à Verbis præteriti paſſivi, ut γράμμα litera, à γέγραμμαι, vel à Præterito medio ut λόγος ſermo, à λέλογα, vel ab Aor. β. ut φυγὴ fuga, ab ἔφυγον.

De

De Verbalibus in έος, έα, έον.

Verbalia in έος, έα έον orta ſunt à tertia perſona præter. paſſivi, abjecto augmento, & mutato αι in εος, ut à γέγραπται fit γραπτέος.

'Ιτέον *eundum eſt* ab εἶται inuſit. præt. amittit ε & Attic. fit ἰτητέον auctum per Epentheſin, & per Syncopèn minutum eſt ἰστέον *ſciendum* ab ἴσαται vel ἴσται.

Hæc Adjectiva verbalia (neſcio quo fato) à Grammaticis vocantur Adverbia poſitionis.

De Adverbiis.

1. Adverbiorum ſpecies ſunt eædem apud Græcos, ac apud Latinos.

2. Adverbia *Qualitatis* quæ ab Adjectivis deducuntur, plerumque formantur à Genitivo Plurali mutando ων in ως, ut ὀρθῶς *recte* ab ὀρθῶν, ἀληθῶς *vere* ab ἀληθῶν. Sed ab ὀξὺς *acutus*, ὀξέως quia in Genitivo Plurali non contrahitur.

Quæ à Gentilibus deſcendunt mutant ſæpe ultimam Syllabam in ιστί, ut Ῥωμαϊστί *Latine*, Ἑλληνιστί *Græce*. [Sic κυνιστί *canine* βοϊστί *more vocis*.]

4. Adverbia numeralia ultra ἅπαξ *ſemel*, δὶς *bis*, τρὶς *ter* deſinunt fere in άκις, ut τετράκις *quater*, πεντάκις *quinquies*, &c. [Sic ποσάκις *quoties*, τοσάκις *toties*, πολλάκις *ſæpe*.]

5. Localia quæ deſinunt in θε vel θεν notant motum à loco, ut ἐκεῖθεν *illinc*, οὐρανόθεν *cœlitus*, vel *de cœlo*, οἴκοθεν *domo*, Ἀθήνηθεν *ex Athenis*, Μεγαρόθεν *ex urbe Megarenſi*.

6, Quæ

6. Quæ autem exeunt in δε, σε, ζε significant motum ad Locum, ut ἐνθάδε *huc*, ȣρανόσε *in cœlum*, οἴκαδε *domum*, Ἀθήναζε *Athenas*, Μεγάραδε *Megara versus*.

7. Quæ in θι vel οι finiuntur in loco, ut ȣρανόθι *in cœlo*, οἴκοι *domi* vel *in domo*, Μεγαροῖ *in Megaris*. Vid. H. Steph.

8. In compositione, ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λα, λι, βȣ, ἱππο habent vim augendi, ut ἀρίδηλος *valde manifestus*, &c.

9. Νη & Νε privant, ut νήπιος *infans*.

10. Α etiam sæpe *privandi* particula est, nonnunquam augendi ut ἄξυλος, i. e. πολύξυλος, aliquando conjungendi, ut ἄλοχος, i. e. ὁμόλοχος *uxor*, à λέχος *lectus*, interdum æquandi, ut ἀτάλαντος *æqualis*, à τάλαντον *statera*.

11. Ante vocalem sæpe admittit ν, ut ἀνάξιος *indignus*.

12. Ευ facilitatem denotat, δυς difficultatem seu malignitatem, aliquando infortunium, ut Δύσπαρις *infelix Paris*.

13. Adverbia negandi, si duplicantur, magis negant.

14. Ὀυ *non*, ante consonam, si vocalis tenuis sequatur, adde κ, si aspirata, χ, ut ȣ πάντες, ȣκ ἀγαθον, ȣχ, ἕξεις.

15. Οὕτως *sic* ante Vocalem, sed ȣ̃τω ante Consonam.

16. Græci habent Interjectiones inter Adverbia. [Et etiam voces fictitias, viz. Remigum se invicem hortantium, ut ὠὸπ ὄπ ῥυππαπαί sive ῥυππαπαί, & ejus æmula ἱππαπαί. Apud Aristoph. & pastorum absterrentium pecorum σίττα sive σίττε, apud Theocrit. &c.]

De Conjunctionibus.

1. Conjunctionum non minor varietas eſt inter Græcos, quam inter Latinos. Peculiares autem ſunt Græcis expletivæ γέ, δή, νύ, πέρ, ῥά, τοί, & ſimiles, quæ nihil ſignificant, ſed uſurpantur tandem vel versûs, vel hiatûs explendi gratiâ.

2. Ἵνα *ut* ſæpe cauſalis, aliàs Adverbium loci eſt, & *ubi* ſignificat.

De Præpoſitione.

1. Præpoſitiones monoſyllabæ ſunt εἰς vel ἐς, (pro quo Attici dicunt ὡς) *ad*, ἐν *in*, vel *inter*; ἐκ ante Conſonam, ἐξ ante Vocalem, *e* vel *ex*; πρό *ante*, πρός *ad* vel *a*, σύν *cum*.

2. Diſſyllabæ ſunt ἀμφί, ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, μετά, παρά, ὑπέρ, ὑπό, omnes quidem ejuſdem toni, ſed ſingulæ ſignificationis admodum diverſæ & variæ.

De Syntaxi Græcorum propria.

Et primo de Convenientia Nominativi & Verbi.

1. Neutrum plurale plerumque verbo ſingulari contentum eſt, ut τὰ χρήματα ἀνθρώπους εὑρίσκει φίλους. *Divitiæ inveniunt amicos.*

2. Dualia non neceſſario poſtulant aut verba, aut adjectiva ejuſdem numeri, ut νῷ αὐτοὶ οἰκοδομοῦμεν. ξυνησόμεθα δύ' ὄντες, Lucian.

3. Nominativus

3. Nominativus pluralis interdum habet verbum uale, ut πόταμοι συμβάλλετον, Hom.

[Sine ulla etiam congruentia numeri dicunt Græci ἴτε θεοί. Aristoph. Θεσμοφ. εἰπέ μοι ἄνδρες δημόται, idem Acharn. Ἄγε νῦν ἀναγνώσεσθε, idem. Ἱππ. Act. 3. Sc. 1. Vide idem in N. T. Jacob. 5. 1.]

De Convenientia Substantivi & Adjectivi.

1. Adjectiva in ος Attice communia sunt & sæpe junguntur cum Substantivis Fœmininis, ut ἡ εὐτυχία πολύφιλος, *fortunæ secundæ multi sunt amici.* σύντομος ἡ πονηρία, *via ad vitium brevis est.*

[Nec non & participia nonnulla quæ vulgo pro masculinis habentur ut κεφαλαὶ λελειχμότες. Hesiod. Θεογ. V. 826]

[Sine ulla casus congruentia dicitur οἴ μοι τάλας, οἴ μοι κακοδαίμων passim apud Comicos.]

2. Adjectivum præcedente articulo, pro Substantivo habendum, ut τὸ ὑπερβάλλον, τὸ πρέπον, &c.

3. Sæpe partitivè positum construitur cum Genitivo Substantivi sui, ut, σπουδαῖοι τῶν παίδων, *diligentes pueri.*

4. [Aliquando in genere & numero à Substantivo diverso, ut τὰ πρῶτα τῶν Ἀθηναίων, *primus Atheniensium*, Pro πρῶτος.]

De Convenientia Relativi & Antecedentis.

1. Relativum & Antecedens in eodem casu sæpe ponuntur, quamvis verbum quod sequitur alium postulat, ut Σοὶ μὲν προσεδίδου μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν, Aristoph. [Pro ἐκείνων ἃ ἐλάμβανεν.]

2. Eodem modo etiam construuntur nonnunquam indefinita, ut τοῖος δ' οἷος ὁρᾷς, pro οἷον, *talis qualem vides.* [Theocrit. Id. κβ. V. 59.]

De Articuli Constructione.

1. Genitivo post partitivum semper præponitur articulus, necnon & vocat. pro nominat. posito, ut ὁ Βορέας σὺ πνεῦσον, *O Borea tu flato.*

2. Sic ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, nusquam sine articulo.

3. Articulus cum adverbio sæpe loco adjectivi ponitur, ut ὁ πάνυ *insignis*, ὁ πλησίον *vicinus*, ὁ χθὲς *hesternus*. [Subaudito scilicet particip. ὤν.]

4. Τό cum infinitivo junctum pro nomine habetur, ut ἐκ τοῦ ὁρᾷν, τὸ ἐρᾷν γίνεται, *ex amore nascitur amor.*

5. Τό præponitur omni voci pro seipsa acceptæ, ut τὸ τύπτω, id est, *hæc vox* τύπτω.

6. Articulus præpositivus nonnunquam pro Subjunctivo vel postpositivo, & contra postpositivus pro præpositivo, ut ἢδ' ὅς, *hic autem dixit*, οὐκ ἐπίσταμαι τὸ σὺ λέγεις, *non intelligo quod tu dicis.*

7. Articulum cum Participio exponunt Latini per Relativum & Verbum, ut ὁ λέγων, *qui dicit.*

8. Articulus, virtute sui Substantivi subintellecti, sæpe postulat Genitivum, ut Αἴας ὁ Τελαμῶνος. i. e. ὁ υἱὸς Τελαμῶνος.

De Pronominis Constructione.

1. Loco Pronominis possessivi Græci sæpissime usurpant Genitivum Primitivi, ut πατήρ μου pro πατὴρ ἐμός.

2. [Et nonnunquam Possessivum pro Genitivo primitivi, ut εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν. Luc. 22. 19. i. e. *in memoriam mei*, εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ *ex benevolentia erga te dicant*, Plat. Gorg. Ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν. *Sed tui grat a sequemur.* Aristoph. Acharn. lin. antepen.]

3. Relativum nonnunquam pro reciproco, & vicissim Reciprocum pro Relativo ponitur, scilicet αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & ἑ pro αὐτόν, sæpe apud Poetas.

De

De Nominis Constructione.

Accusativus pro Nominativo ante Verbum.

1. Ubi Latina constructio postulat Nominativum Attici nonnunquam usurpant Accusat: ut Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὁπόσυς ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας, Aristoph. i. e. *Socrates rogabat Chærephontem quot è suis pedibus saltaret pulex.*
[Sed hoc nusquam fit nisi ubi præcessit Verbum, à quo ille Accusat. regi posset, nam in producto exemplo ψύλλαν ad ἀνήρετο respicit subintellecto περὶ ut sensus sit *rogabat de pulice Socrates.* Sic τὺς κρίτας ἃ κερδανᾶσι βαλόμεσθα ὑμῖν φράσαι, *vobis volumus de judicibus dicere quid lucri habebunt.* Apud eundem Aristoph.

Nominativus.

1. Græci post Verbum Substantivum εἰμί, τυγχάνω &c. Et pro iis nonnunquam posita ἔχω, οἴχομαι, φθάνω. Sæpe admittunt Nominativum Participii, & pro *Socrates scribit*, dicunt Σωκράτης ἐστὶ γράφων.
2. [Sic ἔχω θαυμάσας, i. e. *miratus sum*, ᾤχόμην ἄγων *abduc bam.* ὐ φθάνω βρέξας, *non irrigavi.*]
3. [Aristoph. Ἱππ Act. 2. Sc. 4. pro Nominativo habet Genit. ut μὴ τῦ ἐγρήγορος ἴδῃ pro λέγων.]
4. Si λανθάνω præponitur Participio, exponendum est *clam* vel *imprudenter*, & Participium quasi esset verbum, ut ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες *clam à nobis fugerunt.* Λανθάνω ποιήσας, *Imprudens* vel *imprudenter aliquid feci.*
5. At φθάνω sic præpositum idem nonnunquam valet, ac *prius*, ut, ὃς ἂν φθάνῃ εὐεργετῶν. *Qui prius benefacit.* [De varia hujus vocis constructione atque exinde significatione vide Viger. cap. 14.]

De Genitivi Constructione.

1. Præter ea, quæ ad *visum* spectant, omnia verba *sensus* postulant post se Genitivum, ut ἀκούω *audio*, ἅπτομαι *tango*, &c. [Attici autem ad modum Latinorum ea construunt cum Accusativo. κλῦμι *audio* apud Poetas legitur etiam cum Dativo.]

2. Postulant similiter Genitivum verba *Incipiendi*, *desinendi*, *dominandi*, *appetendi*, *contemnendi*, *differendi*, &c. [Sed id plerumque virtute præpositionis quæ aut in composito est, aut subintelligitur, ut Παύομαι τῆς ἀρχῆς, i. e. παύομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, *Cesso ab imperio*, vel *Abdico me magistratu*.]

3. Poetæ verba *dominandi* sæpe construunt cum Dativo.

4. Regunt etiam Genitivum ἀξιόω *dignor*, ut ἵνα ἀξιώσῃ ὑμᾶς τῆς κλήσεως, 1 Thes. 15.

5. Ἔχομαι *adhæreo*: ut ἔχεται τῆς πέτρας, *Adhæret rupi*.

6. Φείδομαι *parco*: ut Σὺ δὲ φείδεο τῶν λαῶν σῶν, *Tu vero parce populis tuis*.

7. Et è contrario κατηγορῶ, *accuso*: ut κατηγορῶ σου, *Accuso te*.

8. Ἐράω *amo*: ut Ἐρᾶν Θέτιδος καὶ Γαλατείας οὐ δύναται, *Non potest Thetin & Galateam amare simul*.

9. Πυνθάνομαι *rogo*, ut ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου *rogavit simiam*, Æsop. Fab. 88. [Supple ἐκ vel παρὰ . θήκου.]

9. Σπλαγχνίζομαι, *misericordia commoveor*, &c. [Sed hæc omnia, ut & multa alia propter Ἔλλειψιν vocis ἕνεκα, aut Præpositionis alicujus, ut ἐσπλαγχνίσθη αὐτοῦ, i. e. περὶ αὐτοῦ, πολλοὶ ἐρῶσι τοῦ πλουτεῖν, i. e. ἕνεκα τοῦ πλουτεῖν, ubi ἐρῶσι accipiendum est neutraliter, *Languent* vel *capti sunt amore*.]

10. Nonnulla Adjectiva loco Dativi habent Genitivum: ut Ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ κύκνος. [Cum quo casu nonnunquam construitur *proprius* apud Latinos.]

Ponuntur

Ponuntur etiam in Genit. cujusvis rei.

11. *Pretium*, ut Ἀποκηρύττω τοῦτον δέκα μνῶν, *Hunc indico decem minis.*

12. *Pars*, ut Κρεμῶ σε τοῦ ποδός, *Suspendo te pede.* Πίνω τοῦ ὕδατος, *Bibo aquam.* Καλῶς ἔχω τοῦ σώματος. *Corpore bene valeo.*

13. *Materies*, ut Ἐποίησε λίθου, *Fecit ex lapide.* [Sed hic etiam videtur esse ἔλλειψις, quam in primo exemplo sic suppleas ἄξιον δέκα μνῶν. In cæteris vero sic, ἐκ ποδός, ἐκ τοῦ ὕδατος, ἐκ τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ λίθου, &c.]

Tempus.

14. In Genitivo ponitur, nonnunquam in Dativo, & Accusativo. [Pro vario scilicet respectu, quem habere potest ad Præpositiones ἐπὶ, ἐν, vel εἰς. Dicitur enim indifferenter ἐπὶ καιροῦ, ἐν καιρῷ, & εἰς καιρόν, *opportune*, vel in opportuno tempore.]

Ablativum absolute positum

15. Græci vertunt in Genitivum, & pro *Imperante Augusto* dicunt Ἄρχοντος Αὐγούστου.

16. Participia vero quæ descendunt ab impersonalibus, qualia sunt δέον, ἔξον, δόξαν, plerumque in Accusat. ponuntur, ut Δέον φεύγειν ἔμεινε, *Quando oportebat fugere permansit.*

17. Aliquando Genitivus ponitur solus, & ita positus nunc est *mirantis*, nunc *lugentis*, nunc *abominantis*, ut ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. Lucian. [Subintellecto scilicet vel præpos. περὶ, vel adv. ἕνεκα.]

Ablativus post Comparativum per quam *expositus.*

18. Græcè vertitur in Genitivum, ut Δειλότερος λαγῶυ, *Lepore timidior.* [Aliquando cum ἤ *quam* πλεονάζοντι, ut τοῦτο ἄξιον πλεῖν, ἢ μυρίαν στατήρων. Aristoph.]

Ex Adverbiis

19. Regunt etiam Genitivum multa præter ea quæ ad *locum*, *tempus*, & *quantitatem* spectant. scilicet, 1. *Numeri.* 2. *Comparandi.* 3. *Separandi.* 4. *Admirandi.* 5. *Lugendi.* 6. *Ordinis.* 7. *Causæ.*

20. Ἕνεκα *causa* sæpe, & alia nonnulla nonnunquam ante Genitivum subaudiuntur.

Ex Præpositionibus regunt etiam Genitivum.

1. Ἀμφί *de* vel *circum.*
2. Ἀπό *a* vel *ab.*
3. Διά *per*, aliquando *propter.*
4. Ἐκ & ἐξ, *e* vel *ex.*
5. Ἐπί *super*, *supra*, *in* vel *ad.*
6. Κατά *contra*, *de*, *deorsum*, *in*, *per* in jurando.
7. Μετά *cum*, aliquando *erga*, *per.*
8. Παρά *a* vel *ab*, *præ*, *præter*, [aliquando *apud ad*, vel *prope.*]
9. Περί *de*, *pro* & *præ.* [Sæpe retracto accentu, ut πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων.]
10. Πρό *præ*, *pro*, *ante.*
11. Πρός *a* vel *ab coram*, *pro*, *ad*, *per* in obtestando, & quando *officium* denotat, ut ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρός σοῦ, apud Poetas *in*, ut ναίουσι πρὸς Ἤλιδος.

12. Ὑπὲρ

12. Ὑπέρ *super, supra, de, pro, ex, per* in obtestando

13. Ὑπό *sub, a, ex, per, ad, apud, de,* &c.

14, Post verba passiva ponuntur cum Genitivo pro *a* vel *ab*, ἀπό, ὑπό, παρά vel πρός. [Et aliquando ἐκ.]

Dativi Constructio.

15. Ubi Latini ponunt Ablativum, Græci plerunque usurpant Dativum.

[Sanctius in Minerva sua hunc Dativum vult etiam esse Ablat. atque hinc probat quod Tullius huic Græco Dat. Latin. Adject. Ablat. casus non metuit adjungere, ut *in majore* ἀπορίᾳ, &c.]

16. Ponunt etiam aliquando Dativum post verba *sequendi*, & nonnulla verba *precandi*, ut ἀκολούθει μοι, *Sequere me.* Θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, *Omnes Deos Deasque precor.*

17. Ponunt etiam aliquando in Dat. *nomen loci* ubi motus ad locum significatur, ut ὁρμᾷ τῇ πόλει, *Impetu fertur ad urbem.* Quod non raro etiam in Accusat. ponitur, ut τῆς κλέος οὐρανὸν ἵκει, *Ejus gloria venit ad cœlum.* [Omissa scilicet præpositione Poetice.]

18. Cum Dativo etiam construuntur Ἀγαπῶ, *contentus sum*, Δοκέω *videor.* Et nonnunquam Αἰσχύνομαι *pudet me*: ut αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Aristoph. [Ex vi scilicet Præpositionis ἐπὶ subintellectæ. Vid. Rom. 6 21. Alias enim regit Accusat.]

19. Dativus *Agentis* sequitur sæpe verbalia in έος, έα, έον, ut Γραπτέον [Attice in plur. γραπτέα] μοί ἐπιστολήν, *Scribendum est mihi Epistolam.*

20. Adjectiva composita ex σύν & ὁμοῦ vulgò etam cum Dativo construuntur, nonnunquam etiam cum Genitivo, ut ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι, Hom. Il. φ.

Regunt

Regunt Dativum ex Adverbiis.

21. Ἅμα, ὁμοῦ *simul*; & quæ idem significant, ὁμῶς, ὁμόσε, ὁμόθεν, ut Θεοῖς ὁμοῦ, *Diis adjuvantibus*. [Sed ἅμα *præ* regit Genit.]

Præter Genitivum regunt etiam Dat.

22. Nonnulla *loci*: ut ἐμπελαδὸν *prope*; & quæ idem significant, ἐγγύς, σχεδόν, ἄγχι, πλησίον, ἐμποδὼν *procul*; μίγα, ἄμμιγα, ἀμμίγδην *inter*.

23. *Ordinis* etiam nonnulla: ut ἑξῆς *immediate post*, πρόσθεν, πρόσθε, & ἐπίπροσθεν *prius*. [Cum utroque casu etiam leguntur ἀνάπαλιν & ἔμπαλιν ex adverso.]

Cum Dativo etiam construitur

24. Δεῦρο *huc*: ut Δεῦρό μοι, & non raro οἴ vel ὦ *hei*: ut οἴ μοι, quod cum Adjectivo alius casus non raro invenitur; ut οἴ μοι κακοδαίμων, &c. [Sed & Δεῦρο & οἴ & ὦ pro οἴ cum aliis etiam casibus construuntur ex vi scilicet voculæ alicujus subintellectæ: ut ἄλλην δεῦρο κέλευθον, i. e. εἰς ἄλλην, ὦ ἐμὲ δειλήν, i. e. εἰς ἐμέ, οἴ ἐγώ, suppl. τάλας εἰμί.

Regunt etiam Dativum ex Præpositionibus

1. Ἀμφὶ *circum*, vel *circa*, *de*, *prope*, *propter*, *contra*, *post*, *inter*, *super*, *una cum*. [At cum Dat. ἀμφὶ vix alibi quam apud Poetas.]

2. Ἀνὰ *cum*, *super*, &c. [Apud Poetas tantum.]

3. Ἐν *in*, *inter*, *apud*, *prope*, *per*. [Quæ in sacris Literis vim omnium præpositionum habet more Hebraico, nusquam autem construitur nisi cum Dat.]

4. Ἐπὶ

4. Ἐπὶ *super, in, ad, propter, penes, contra cum, coram, sub, de, ab.*

5. Κατὰ *a* vel *ab, in, intra, inter.* [Tantum apud Poetas.]

6. Μετὰ *in, cum. per, inter, ad.* [Nusquam autem cum hoc casu nisi apud Poetas.]

7. Παρὰ *apud, prope, in, penes, cum,* &c.

8. Περὶ *circum, apud, de,* [*in* apud Poetas] *ex, super, ab, cum, inter.*

9. Πρὸς *ad, apud, supra, in, usque, ad.* [Apud Poetas *cum, super.*]

10. Σὺν *cum, in, præter, post, ad.*

11. Ὑπὸ *sub, a,* vel *ab, ex, ad, propter.*

12. Ὑπὲρ *super,* sed id raro.

[Sæpius enim hæc præp. cum Accusat. construitur.]

De Constructione Accusativi.

1. Quælibet Verba aut Adjectiva sequitur Accusativus, ubi subaudiri potest κατὰ, διὰ, περὶ, &c.

2. Εὐλογέω benedico & εὐεργετέω seu εὐποιέω benefacio loco Dativi habent Accusativum, ut εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα *benefacere benefacienti.* [Cum eodem casu etiam construitur simplex ποιῶ· ut, διὰ τί ταῦτα ποιεῖς ἡμᾶς, *Quare nobis hæc facis?*]

3. Peculiari modo dicunt Græci, Ἐγὼ τὴν δίαιταν ἐπιτρέπομαι, *Mihi delatum est arbitrium.* ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ, *Quod mihi concreditum est.* [Verum & hic etiam videtur esse ἔλλειψις præpositionis κατὰ, περὶ &c.]

4. Ἐλεέω *misereor* loco Genitivi postulat Accusativum, ut Κύριε ἐλέησόν με, *Domine miserere mei.*

Regunt

Regunt Accusat. ex Adverbiis.

1. *Jurandi* Adverbia μὰ, νὴ, αἲ *ita per*, vel *non per* : ut, μὰ Δία, *non per Jovem*, vel *ita per Jovem.* [Dicitur etiam apud Poetas ὦ Δᾶν, ὦ Νύμφας. Omnia per ἔλλειψιν præpositionis περὶ.]

2. Et apud Poetas Ἀμφὶς & πέριξ *circum*, παρὲκ vel παρὲξ *extra*, & εἴσω *ad.* [Ex vi scilicet præpositionis unde orta sunt, viz. ἀμφὶ, περὶ, παρὰ, quæ etsi cum Genitivo fere construantur, ut & hæc adverbia, non respuunt tamen aliquando admittere Accusativum.]

3. Et μέσφα vel μέσφι *usque ad.* [Aliquando tantum, sæpius enim jungitur cum Genitivo.]

4. Αἲ *lugendi* Adverbium, ut αἲ τὸν Ἄδωνιν. [Quod cum aliis casibus etiam copulatur.]

Postulant etiam Accusat. ex Præpositionibus.

1. Ἀμφὶ *circa, circiter, prope, propter, de, ad, cum, inter.*

2. Ἀνὰ *per, circa, in, inter, contra, ad, secundum, super, apud.*

3. Διὰ *propter*, aliquando *per, contra, inter*, [interdum *apud* ut ἀνθεῖ διὰ τούτους, *Vigent apud* hos, Aristoph. Νεφ. a. 3. sc. 2. post verb. pass. aliquando *a*, vel *ab*, ut διὰ τοὺς χρηστοὺς τιμᾶται. Idem Plut. a. 1. sc. 2.]

4. Εἰς, Attice ὡς, *in*, vel *ad, contra, erga, super, intra, circa, propter, per, pro.*

5. Ἐπὶ *super, supra, ad, apud, contra, sub, in, propter, per.*

6. Κατὰ *secundum, circa, circiter, prope, apud, ad, in, inter, intra, per, ex, coram.*

7. Μετὰ *post, in, ad, per, præter, contra, propter.*

8. Παρὰ

8. Παρὰ *contra, præter, supra, juxta, ultra, vel trans, ex, vel extra, ad, circa, post, intra, in, penes, propter, secundum, a vel ab, per, inter, cum.*

9. Περὶ *circa, circiter, erga, ad, contra, in, supra, per, de, quoad, instar, una cum.*

10. Πρὸς *ad, penes, secundum, apud, per* in jurando, *præ, c m, præ, de.*

11. Ὑπὲρ *super, supra, ultra, præter, contra, post.*

12. Ὑπὸ *sub, subter, ad, pone, in.*

7. Præpositiones ante omnem quem regunt casum non raro subaudiuntur.

Præponuntur cuivis proprio nomini loci, & contra, ante Appellativum [saltem apud Poetas] nonnunquam reticentur : ut πρὶν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο, *Prius quidem tædio affectus tuam ad patriam terram perveneris*, Hom. Od. γ. V. 117.

Varia Constructio.

9. Hæc variam habent constructionem, Ἀφαιροῦμαί σε, vel σοι, vel σε τοῦτο, *Aufero hoc à te.* Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν Θεὸν, *Adoro Deum.* Λοιδορῶ & Λοιδοροῦμαί σοι, vel σε, *Convitior tibi.* Ἀνέχομαι τὰ κακά & τῶν κακῶν, *Mala sustineo.* Φθονῶ σοι τούτου & [more Latinorum] τοῦτο. Et mille ejusmodi.

De Constructione Infinitivi.

1. Græci nec *Gerundia* habent nec *Supina*, sed eorum vice usurpant plerumque *Verba Infinitivi Modi* : ut Καιρὸς τοῦ παίζειν *tempus ludendi.* Ἐν τῷ χρῆσθαι, *In utendo.* Εἰς τὸ ὁρᾷν, *Ad videndum.*

Ἐξῆλθε

'Εξῆλθε σπείρειν, *Exit ſeminatum.* 'Ευπετὲς κτήσασθαι, *Facile comparatu.*

2. Nonnunquam ponitur Verbum Infinitivum pro participio in *dus* : ut, 'Ουκ ἔχουσί τι φαγεῖν, *Non habent aliquid edendum,* τοῦτο τὸ ἐμὸν σῶμα αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, *Hoc meum corpus do illis percutiendum,* Ariſtoph. [Hanc formam imitati Latini dicunt *Habeo ſcribere, da bibere,* &c.]

3. Præcedunt non raro Infinitivum πρὶν, ὡς, ὥστε, ἐφ' ὅσω, ᾧ τε, ut Πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, *Priuſquam Gallus cantabit.* [Pro quo aliquando ponitur πάρος, ut πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, Theocrit. Idyll. 25. V. 214.]

4. Cum Infinitivo jungitur nunc Nominativus, nunc Accuſativus.

5. Si præceſſerat Nominativus, ad quem referri poteſt illud, quod ſequitur Nomen vel Pronomen, ponitur id etiam in Nominativo, ut, 'Ουκ ἐπὶ τῷ δοῦλοι εἶναι ἐκπέμπονται, *Non emittuntur, ut ſervi ſint,* Thucid. [Nom. δοῦλοι convenit cum Nom. qui præceſſerat ἐκπέμπονται.] Ουτω ζῆν παρασκευάζου ὡς μὴ φοβερὸς εἶναι, *Sic vivere inſtituas, ut ne metuendus ſis,* &c. [Φοβερὸς refertur ad *tu,* quod præceſſerat in παρασκευάζου, ſic ἐφ' ὧτε μετέχειν αὐτὸς, *Ut ipſe ſis particeps* cum reſpectu ad σὺ præcedens, Ariſtoph. Plut. Act. 5. Sc. 1.]

6. Aliter cum Infinitivo Accuſativus locum habet, ut Ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς, ut *nos ſerviamus,* 'Εν τῷ καθεύδειν ἀνθρώπους, *Dum homines dormiebant,* &c.

7. Conſtruitur etiam cum Nominativo Infinitivus, omiſſo pronomine reciproco, ut φησὶν ὀνομάζεσθαι 'Οδυσσεύς, *Dixit ſe nominari Ulyſſem.*

[At non ſemper, cum Accuſat. enim conjunxit, Hom. Il. φ. V. 187. Αυτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι qualis conſtructio etiam apud alios invenienda.]

8. Sæpe

8. Sæpe pro Futuris aliorum modorum ponitur Μέλλω cum Infinitivo, ut Μέλλω γράφειν, i. e. γράψω *scribam*, vel *scripturus sum*.

9. Ponitur interdum Infinitivus Indicativi loco; sæpius loco Imperativi. Sed utrumque per ἔλλειψιν Verbi alicujus, quod debuit præcedere, ut Ουχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι, *Non quantum novi*. Supple συμβαίνει. Μηδ' ἀλογίστως σεαυτὸν ἔχειν. Subaudi μέμνησο, θέλε, aut aliquid tale.

De Constructione cæterorum Modorum.

Ut Causalis apud Latinos

Nunquam jungitur cum Indicativo, at non metuunt Græci ἵνα, ὥστε, & ὡς, quæ idem significant, aliquando præponere Indicativo: ut ἵνα μὴ ἐθεράπευον, Lucian. Ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν, idem. Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν. *Ut descenderem ad te*, Theoc. Ειδυλλ. 11. V. 55.

Utinam cum Optativo apud Latinos.

2. Græci nonnunquam exprimunt per ὄφελον, & copulant aliquando cum Indicativo: ut ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, *Utinam reges essetis*, 1 Cor. 4. 8. ὄφελον καὶ ἀποκόψονται, *Utinam etiam abscindantur*, Gal. 5. 12.

De Constructione Participii.

1. Ponitur interdum Participium vice Verbi Infinitivi: ut Ουχ ἄχθη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; *Nonne dolet tibi vendi, & servum esse?*

Finis Syntaxeos.

Prosodia

Proſodia Græca.

Generales quædam Regulæ de Proſodia.

1. Omnis Græca Dictio, pauculis exceptis, habet Accentum, vel in ultima, vel penultima, vel antepenultima.

2. Et pro varietate accentûs, variat etiam ſignificationem: ut μητροκτόνος, *matricida*, μητρόκτονος *à matre occiſus*. [Sic ἡ hæc, ἥ quæ, ᾗ *cui* vel *qua*, ᾖ *ſit*, ἦν *erat*, ἢ *vel*.]

4. Si Acutus cadit in antepenultima, protruditur in penultimam quoties ultima eſt longa; ut ἄγγελος ἀγγέλου. [Manet autem in Atticis & Ionicis; ut Ἀχίλλεως Πηληϊάδεω, &c.]

4. Et contra, quoties ultima eſt brevis, acutus, qui erat in penultima ad antepenultimam retrahitur; ut Præſ. ἁμαρτάνω *pecco*. Imp. ἡμάρτανον. N. Ἀγαμέμνων. V. Ἀγάμεμνον. [μήτηρ autem & θυγάτηρ in penult. ſervant, ut μητέρος θυγατέρος.]

In Vocativo nonnunquam retrahitur accentus ab ultimâ ad antepenultimam; ut Nom. Ἡρακλῆς. Vocat. Ἥρακλες. Nom. Ποσειδῶν. Voc. Πόσειδον. [Sic in Verbis à τύπτω fit in Dual. τύπτεσθον non τυπτέσθον in Plur. τύπτεσθε non τυπτέσθε.]

6. Præpoſitiones retrahunt accentum, quoties caſui ſuo poſtponuntur, aut verba fiunt; ut Μίσθων πέρι *de mercede*. Πέρι pro περίεστι,

7. Circumflexus nuſquam eſt, niſi ſuper ſyllabam longam. Si is ſit in penultima, mutatur in acutum, quoties nova ſyllaba in fine additur; ut σῶμα. G. σώματος.

8. Mutatur

8. Mutatur etiam in acutum ante Syllabam longam, ut οἶκος *Domus* G. οἴκου.

[Diximus Pag. 4. quando acutus finalis vertitur in gravem: hic tantum addimus, quod manet etiam acutus in omni voce τεχνικῶς; i. e. pro se sumpta, quamvis in eodem commate vox alia sequatur ideoque ubicunque in hoc opusculo accidit, ut in voce sic sumptâ vertatur in gravem, pro errato habendum est; nos enim aliter statuimus.]

9. Αι & οι, quamvis Diphthongi sint, in fine dictionum pro brevibus sunt habendæ; atque ideo dicimus ἅγιοι ἅγιαι, non ἁγίοι, ἁγίαι; & οἶκοι, non οἴκοι. nisi quando adverbium sit.

10. Ex exemplis, quæ dedimus primæ & secundæ Declinationis, patet quod Genitivus pluralis circumflectitur in ultima, at id non fit in Adjectivis Femininis secundæ Declinationis, quæ descendunt à Masculinis tertiæ; nam ab ἅγιος in Gen. Plur. dicitur F. ἁγίων, non ἁγιῶν.

11. Neque circumflectitur ων in his Dissyllabis quintæ Declinationis, δάδων, δμώων, παίδων, πάντων, τρώων, φώδων, φώτων. Neque ut χερσί acuendus est Dat. Plur. à πᾶς, quamvis Monosyllabon sit, sed scribendum est πᾶσι, penultimâ circumflexâ.

12. Quos Accentus, & quibus in locis habent cæteri casus singularum Declinationum, maximam partem patet ex iis exemplis, quæ sub singulis Declinationibus supra posuimus.

De Communi verborum Accentu.

12. Communis verborum accentus disci etiam potest ex singulis verborum exemplis, quæ supra dedimus, tantum hic monendum est quod εἰπέ ἐλθέ εὑρέ acutitona sunt; & interdum ἰδέ, & λαβέ. Quod nonnulli Attico tribuunt dialecto.

De accentu diverſo quorundam verborum, quæ literis iiſdem ſcribuntur.

13. Eiſdem literis ſcribuntur 2 perſ. aor. 1 med. mod. Imper. 3 perſ. aor. 1 act. mod. optat. & aoriſt. 1 act. Mod. Inf. Accentu autem in triſſyllabis ſic diſtinguuntur Imper. ποίησαι. antepenacutum. Optat. ποιήσαι penacutum. Infin. ποιῆσαι antecircumflexum.

De accentu verborum compoſitorum.

14. In verbis compoſitis retrahitur plerumque accentus ad antepenultimam; ut, à λῦσον fit ἀπόλυσον, à κεῖμαι fit ἀπόκειμαι, ab οἶδα fit σύνοιδα, ab εἶμι fit ἔνειμι.

15. A verbis autem in μι leguntur in præſ. ἀναδῦμι, ἀποκτῆμι, ἀποσβῆμι, ἀποσκλῆμι, ἐνῆμαι: & in aliis temporibus Indicat. ἀφίω, ἀφῆκα, ἀφεῖκα, ἀφεῖμαι. quæ in aliis etiam vocibus plerumque ſervant tonum ſimplicium ut; κατέχον, ἐξῆλθον, περιεῖλον, &c. [Excipe ἀπόεικεν, quia vocalis præp. præter morem retinetur.]

16. Aliter autem fit, quoties verbum augetur ab initio, ut ἐκάθιζον, ἐκάθησο. quod augmentum ſi amovetur, redit accentus ad locum ſimplicis, ut, κάθησο, &c.

17. Accentus monoſyllabi Imperat. retrahitur ad penultimam, ſive ultima ſit longa, ſive brevis, ut ἀπόθου, ἀπόδος, ſed variat in compoſitis ab οὗ. ut προῦ, ἀφοῦ, & πρόου, ἄφου, &c.

18. Manet etiam in ſecunda perſona Indicat. ut ἄπειμι ἀπεῖς, &c.

19. Ex dissyllabis etiam Imperat. circumflexis nonnunquam fiunt penacuta, ut, ἐπίλαβε à λαβοῦ, ἐπίλαθε à λαθοῦ, ἄφικε ab ἱκοῦ.

20. Ex acutitonis autem εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ, λαβέ, fiunt antepenacuta, ut πρόσειπε, δίελθε, ἔξευρε, πρόσλαβε.

De voculis illis, quæ nullum habent accentum.

21. Nullum accentum fere accipiunt ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, οὐ, οὐκ, εἰ, ὡς, ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ, vel ἐξ.

Acuitur autem articulus ὁ, quoties ponitur pro ὅς, vel οὗτος, non sequente μὲν. Acuitur etiam οὔ, vel οὔκ, ante quodvis punctum, ὥς quando sic significat, & ἔξ nonnunquam, quando postponitur casui.

De voculis illis, quæ cum accentum proprium habent, eum sæpe transferunt in ultimam syllabam dictionis præcedentis, eamque accuunt; atque ideo vocantur voculæ Encliticæ: ut ἤκουσά τινος, τὸ ἔργόν σου, &c. *Hæ autem sunt,*

1. Τὶς indefinitum per omnes casus.

2. Pronomina μοῦ, μοί, μέ, σοῦ, σοί, σέ, οὗ, οἷ, ἕ, σφωέ, σφίσι, σφίσιν, σφᾶς, & σφῶ *illi*, *illis*, *illos*, &c.

3. Verbum φημί in omnibus personis præs. Indicat. secunda sing. excepta. Similiter & εἰμί in prima & tertia sing. & tertia plur. & non raro etiam in prima & secunda plur.

4. Particula indefinita ποτέ, ποθέν, πῆ, ποῦ, πώς, Item γέ τέ κέ κέν νύ νύν πέρ πώ ῥά τοί & plerumque θήν.

5. Encliticæ dissyllabæ retinent tonum post quodvis barytonum, nisi sit aut antepenacutum, aut habet

penultimam longam ante ultimam brevem. Monosyllabæ autem post idem amittunt, ut μήτηρ μου, στόμα μου, θυγάτηρ μου, χοῖνιξ μου.

6. Amittunt ambæ accentum post ultimam circumflexam, ut ὁ παῖς μου, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστι, gravem autem in ultima reddant acutum, ut θεὸς μου, θεοί ἐστι: verba φημί, & εἰμί, retinent tonum nisi post antepenacutum aut antecircumflexum.

7. Retinent etiam tonum Pronomina post præpositiones,& ἢ *vel*,nisi ista pronomina sequantur πρός, quæ à Pronom. Enclit. accipit acutum, ut & ἐπί ante σέ vel σοί & ἀμφί ante ἕ & quælibet alia Præpos. à quolibet Pronomine per tmesin soluta.

Servat etiam tonum suum τὶς indefinitum quando præponitur verbo à quo pendet, ut οὐκ ἔχουσι θ' τί φάγωσι.

8. Verbum ἐστί retrahit accentum in priorem Syllabam, quoties ducit Orationem, aut immediate sequitur καὶ, οὐκ, εἰ, necnon & τοῦθ ἀλλ', per Apostrophen curtatas, ut οὐκ ἔστι, τοῦτ' ἔστι. [Retrahit etiam tonum aliquando post alias voculas, ut Τίς ἐσθ' ὁ κόψας, Aristoph. Νεφ. a. sc. 2. apud eundem etiam est γνώμης ἐσθ'. δῆτ' ἐστ', &c.]

9. Encliticæ dictiones quando occurrunt, prior non raro accipit accentum à posteriore, ut ὅν ποτέ φασιν, apud Hom. ὀδυσ. lib. 3. v. 84.

De carminum Ratione Græcorum propria.

1. Græci habent vocales η, ω semper longas, ε, ο semper breves, α, ι, υ, in quibusdam vocibus semper longas, in quibusdam semper breves, in cæteris vero nunc longas, nunc breves.

2. Vocalis in eadem dictione ante alteram, quamvis è numero ancipitum sit, non necessario apud Græcos corripitur.

3. In

3. In nonnullis vocibus semper producitur, ut in Μαχάων, Ἑρμάων, ἀνήρ, λάος, Κρονίων, &c.

4. Vocalem Longam, & quamvis Diphthongum, in fine dictionis ante dictionem à vocali incipientem, pro libitu suo, vel breviant, vel prolatant Græci. [Necnon & brevem, ante dictionem à duplice vel duabus Consonantibus incipientem, sed sæpius quam Latini prolatant, quod & faciunt aliquando ante solam Liquidam.]

5. Αι & οι Diphthongi non solum *Accentûs*, sed & *carminis* ratione, nonnunquam in fine dictionis etiam ante consonam corripiuntur. [Exempla qui vult consulat Lection. Theocrit. Isaac. Causaboni cap. 18.]

6. Nec has Diphthongos, nec brevem ullam vocalem (multo minus longam) necessario elidunt Græci ante vocalem in sequente dictione.

7. Ubi tres Syllabæ breves concurrunt, ut carmen stet, producunt sæpe primam, nonnunquam secundam geminatâ consonâ, ut ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.

8. Omittunt frequenter Synalœpham, & Synizesin sæpe introducunt. [Etiam quando opus non est, ut Εὐχόμενον δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ οὐδὲ πρὸς ἄλλους. Hesiod. Oper. & Dier. 2. v. 95. licuit enim dixisse ἴξῃ.]

De quantitate ancipitum vocalium in ultimis Syllabis.

1. A finita plerumque in carmine brevianda.

2. Producitur autem α in nominibus in εα, αα, δα. 2. in Polysyllabis in αια. 3. Penacutis in εια; etiamque in ια, si penultima sit longa. 4. omnia Feminina Adjectiva à Masculinis in ος, Præter δῖα, μία, ἴα, & πότνια. 5. dualia in α.

3. Producuntur etiam nomina in ρα, exceptis omnibus antepenacutis in ρα, ut ἄγκυρα, &c. His adde κόλλα cum Composit. ut χρυσοκόλλα, &c.

Nec non & σκῦλα, & acutitona omnia, ut σκιά, θεά, &c.

4. Αν finita etiam corripienda, exceptis Masculinis & Adverbiis in αν, ut Τίταν, πέραν, & Accusat. ubicunque α in Nom. longa est; Αἶαν autem Vocat. ab Αἴας, & ὅταν *quando* non excipienda.

5. Αρ in fine breve est, nisi in Monosyllabis, in γάρ commune est.

6. Ας finale longum est, nisi 1. in Nominativis quintæ simpl. qui non faciunt Gen. in αντος. 2. in Accusat. Plur. quintæ simpl. 3. & in Adverbiis, ut ἕκας, quod interdum producitur. [Corripiunt Dores etiam non raro in Accusat. Plur. secundæ simpl.]

7. Ι finale breve est, nisi 1. in Adverbiis in τί, & nonnunquam in σί, ut Αἰγυπτιστί. 2. in Atticis per Paragogen auctis, ut ὑτοσί.

8. Ιν etiam in fine breve est, nisi in Nominat. acutitonis, qui faciunt ινος in Genit. πρίν commune est, necnon & Dat. Plur. ex ἐγώ & σύ, sed variato accentu, ἡμῖν & ὑμῖν habent ιν long. ἥμιν vel ἡμίν & ὕμιν vel ὑμίν habent ιν breve.

9. Ις finale etiam breviandum, nisi in Monosyllabis [Excepto τις quod plerumque etiam breve est.]

10. Producitur etiam ις in acutitonis Femininis, quæ habent Genitivum in ιδος, vel ινος penultimâ longâ, necnon & in Hyperdissyllabis, penultima & antepenultima brevibus, ut Βατραχίς, &c.

11. Etiam, si Genit. exit in ιθος, ut ὄρνις Gen. ὄρνιθος.

12. Commune est ις, in ἀκρίς, κνημίς, νησίς, Περσίς, at in παῖς frequentiùs breve.

13. Υ finale breve est, sed in ἄντικρυ commune, in σύ etiam aliquando corripitur, in 3 Pers. 4. Verborum in μι producitur.

14. Υν

14. Υν in fine etiam breviandum eſt, niſi in Nominat. qui faciunt υνος in Genit. & in 1. & 3. perſonâ quartæ verborum in μι.

15. Υρ autem in fine incertæ eſt quantitatis, Grammat. Weſtmonaſt. vult produci, Labbeus, quia nuſquam apud Græcos eſt exemplum contra, Latinos ſecutus, vult corripi.

16. Υς in fine ſæpius corripitur, ſed in ſecundis perſ. & Particip. quartæ verborum in μι, & Nominat. in υς, qui etiam in υι deſinunt, necnon & in Subſtant. acutitonis, quæ faciunt υος in Genit. in ἄρκυς etiam, & κώμυς producitur, in ἰχθύς autem eſt anceps.

De priorum Syllabarum quantitate.

De priorum Syllabarum quantitate tam multa ſunt dicenda, & (quia multa ſunt) tam pauci qui de ea quicquam ſcire operæpretium eſſe putant, ut hic quoniam pluribus ſcribimus ſeperſedeamus quicquam ea de re dicere, promittimus autem, ſi Deus permiſerit, aliquid poſtea tradere in opere ſeparato, quod illorum gratia, utut pauci ſint, quos ad accuratius Græcæ poeſeos ſtudium movet Græcus Apollo, edere curabimus. Interim ſi quid hærent *Phil. Labbei Proſodiam*, & *Weſtmonaſterienſem Grammaticam*, necnon & *Colemanni opus Proſodicum* conſulere eos ne pigeat.

De Dialectis.

1. De Dialectis quinam sunt priùs diximus, hic tantum discant pueri paucula quædam, quæ frequentiore sunt in usu.

2. Attici contractiones imprimis amant, ut τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, &c. Mutant σ in ξ, ut ξύν pro σύν, σσ in ττ, ut μέλιττα pro μέλισσα.

3. Addunt nonnunquam ι, in fine ut τουτοί pro τοῦτο, & ε initio præteritorum incipientium ab ο vel ω, ut ἑώνημαι pro ὤνημαι, ἔοικα præter. m. ab εἴκω.

4. Mutant ε temporale augmentum in η, ut Πῶ ἐστιν νυῦ δ' ἤφερες, pro ἔφερες Aristoph. Εἰρήνη. act. 1. Sc. 1. lin. 5.

1. Iones contrà, contractiones prorsus rejiciunt, & Diphthongos dividunt, ut πατέϊ pro πατρί, τύπτεο pro τύπτου, in Genitivis tertiæ Declinat. dicunt οιο pro ου ut πόνοιο pro πόνου, & in Dat. Plur. οισι pro οις, ut πόνοισι pro πόνοις.

2. Mutant α in η, & dicunt σοφίη pro σοφία, α in ε, ut ὀρέω pro ὀράω, & contra, ε in α, ut τράπομαι pro τρέπομαι, ο in ου, ut κούρη pro κόρη.

1. Dores mutant ε, η ω, in α, & dicunt πιάζω pro πιέζω, φάμα pro φήμη, πρᾶτος pro πρῶτος, μωσᾶν pro μουσῶν, &c. & contrà α in η, ut γελῆν pro γελᾶν, ειν in ην, ut κοσμῆν pro κοσμεῖν, &c. ου in ω, ut τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους, nonnunquam in ο, ut τὰς παρθένος, pro παρθένους; in verbis in ην, ut ποθεῦντι pro ποθοῦντι; in Particip in οι, ut τύπτοισα pro τύπτουσα.

2. Ex

2. Ex Consonantibus mutant ζ in σδ, & pro συρίζω dicunt συρίσδω, τ in κ, ut ὅκκα pro ὅτε, & contrà κ in τ, ut τῆνος pro κεῖνος.

3. Æoles mutant ο in ω, & pro κόρος dicunt κῶρος, & contrà ω in ο, ut ἔρος pro ἔρως, in Genit. Sing. primæ Declinat. dicunt αο pro ου, & in Plur. άων pro ῶν.

4. In Aorist. secundo Optat. habent in prima & secunda Pers. ειας, ειε pro αις, αι, & in tertia Plur. ειαν pro αιεν.

5. In Futur. quintæ Conjugat. ponunt σ post ρ, & retrahunt accentum ad penultimam, ut σπέρσω pro σπερῶ.

6. Aspirationibus non utuntur, sed pro ὑμῖν dicunt ὔμμιν.

Poetæ nominibus, at præsertim iis, quæ sunt primæ & tertiæ Declinat. simpl. extrito in neutris, quoties occurrit, ν, in Masculis σ, addunt in fine φι, vel φιν, ut ὀστέοφι ab ὀστέον, θεόφι à θεός, & sic aucta usurpant pro iisdem nominibus in omni casu ut θεόφιν pro θεοῖς apud Hom. Odyss. γ. v. 110. ὀστεόφιν pro ὀστέων Odyss. ξ. v. 134. pro ὀστέα π. v. 145. & in Sing. στήθεσφι pro στήθους, Il. κ. v. 347. ἰκριόφιν pro ἰκρίω Odyss. γ. v. 353. &c. Singulare est αὐτόφι pro αὐτοῖς. Il. ν. v. 42.

7. In quinta Declinat. exterunt etiam σ nunc in Nom. ut ναῦφι pro νηῶν Iliad π. v. 246. nunc in Gen. ut κοτυληδονόφι à κοτυληδών όνος pro κοτυληδόσι Odyss. ε. v. 432.

8. In ὄρεσφι στήθεσφι & similibus a Genit. in εος σ servatur, & ο extruditur, vertitur autem in ε in ἐρέβεσφιν, quod legitur pro ἐρέβους, Iliad. ι. v. 568.

9. In

9. In quinta Declinat. frequenter formant. Dat. Plur. à Genit. Sing. mutando ος in εσι vel εσσι ut πόδεσσι à ποδὸς pro ποσί, χείρεσι, vel χείρεσσι à χειρός pro χερσί.

Hæc paucula de Dialectis dixiſſe plus ſatis fortaſſe videatur, cum Schrevelii Lexicon, paſſim in puerorum manibus, ſic ſingula verba ad proprium fontem retulerit, ut cujus quatuor gentium moris erat, hoc vel illud Vocabulum, ſic, vel ſic proferre, raro opus ſit alibi quærere. Addemus nonnulla de Patronymicis, non adeo vulgariter nota quæ pueris in componendis carminibus uſui eſſe poſſunt.

De Patronymicis.

1. Patronymica à Primitivis, ut facilius ad menſuram Heroici carminis accommodentur, ſic deducunt Poetæ.

2. A Primitivis primæ Declinat. ſi penult. ſit brevis mutant ultimam Syllabam in άδης, penult. etiam brevi, ut ὁ Σκοπάς, ᾶ, ὁ Σκοπάδης filius *Scopæ* i. e. *incola Cranionis* Theocrit. Idull. 16. ὁ Ἱππότης, ου, ὁ Ἱπποτάδης, Filius *Hippotæ*, i. e. *Æolus*.

3. Si autem Penultima ſit longa, ut fiat Dactylus, interponunt ι, ut ὁ Ἀγχίσης, ου, ὁ Ἀγχισιάδης, Filius *Anchiſæ* i. e. *Æneas*.

4. Si penultima ſit longa propter Diphthongum, diſſolvunt iſtam Diphthongum, & mutant vocalem

lem præpofitivam in fuam longam, ut Αὐγείας, ου, Αὐγηιάδης, Filius *Augeæ*, i. e. *Agafthenes.*

In Tertia Declinatione.

5. Mutant ος poft ι in άδης, ut Μενοίτιος, ου, Μενοιτιάδης, Filius *Menœtii*, i. e. *Patroclus.*

6. Poft Confonantem, aut aliam vocalem, in ίδης, ut ὁ Αἰακος, ου, ὁ Αἰακίδης, Nepos *Æaci*, i. e. *Achilles*, ὁ Πάνθοος, ου, ὁ Πανθοΐδης, Filius *Panthoi* i. e. *Euphorbus.*

7. Si penultima ante ος fit longa pofitione interponunt Syllabam; ut, ὁ Λάμπος, ου, ὁ Λαμπετίδης, Filius *Lampi*, i. e. *Dolops.* Il. ο. v. 525.

In quinta Declinat.

8. Si penultima Genit. fit brevis, mutant ultimam in ίδης, ut ὁ Νέστωρ, ορος, ὁ Νεστορίδης, Filius *Neftoris*, i. e. *Antilochus*, Πηλεὺς, εος, ὁ Πηλείδης, Filius *Pelei*, i. e. *Achilles.*

9. At fi penultima Genit. fuerit longa, poft ι addunt α, ut ὁ Πηλεὺς Ionic. τοῦ Πήληος, ὁ Πηληϊάδης, ὁ Ἄτλας, αντος, ὁ Ἀτλαντιάδης, Nepos *Atlantis*, i. e. *Mercurius.*

10. Interdum è medio eximitur Syllaba, ut Δευκαλίων, ωνος, ὁ Δευκαλίδης, Filius *Deucalionis*, i. e. *Idomeneus.*

11. Homerus etiam format ab Ὀϊλεὺς, έος, Ion. ῆος Ὀϊλιάδης, pro Ὀϊληιάδης, Filius *Oilei*, i. e. *Ajax* extrito η, quia præcedens ι longum eft. Iliad. ν. v. 717. & alibi.

12. The-

12. Theocritus Idyll. 16. à Πέλοψ, οπ@ formàt Πελοπηϊάδης, Filius, vel nepos, vel pronepos *Pelopis*, i. e. *Peloponesi* quivis incola, pro quo Pindarus, non eidem carminis mensuræ astrictus, dicit ὁ Πελοπηΐδης. [Uterque scilicet usus Poetarum non cohibendâ licentia; nam in prosa dcitur ὁ Πελοπίδης, *Strabo*.]

De Patronymicis Ionicis.

1. Patronymica Ionica, quæ desinunt in ίων, formantur à Communibus in ίδης, δης scilicet mutato in ων, ut à Κρονίδης Κρονίων, Filius *Saturni*, i. e. *Jupiter*.

2. Quando Patronymicum Ionicum Syncopen admittit, hinc nonnunquam accidit, ut idem sit Patronymicum Ionicum, ac Primitivum, ut Δευκαλίων à Δευκαλίδης Syncopâ facto à Δευκαλιωνιάδης. vid. Theocrit. Idull. 15.

3. Aliquando à Patronymico Ionico formatur novum Patronymicum, ut Ἰαπετὸς Ἰαπετίδης, Ion. Ἰαπετίων atque inde Ἰαπετιονίδης, quo nomine appellatur *Atlas* Filius *Iapeti* apud Ovid. Metam. lib. 4. *v*. 632.

4. Dores formant Patronymicum à Nominat. Primitivi addendo δας. ut à Κρέων Κρεόνδας. *Filius Creontis* i. e. *Scopas*. vid. Schol. in Theocrit, Idull. 16.

De Patronymicis Femininis.

1. A Primitivis primæ Declinat. sic formantur Patronymica Fæminina, à Βρίσης Βρισηΐς, i. e. Filia Brisæ, à Χρύσης Χρυσηΐς, i. e. Filia Chrysæ. scilicet interponendo ι post η.

2. Dicitur

2. Dicitur autem Medea Ἀιητίας & Ἀιητὶς à patre Æeta.

3. A Primitivis tertiæ mutando ος in νὶς, ut à Κάδμος Καδμηὶς, i. e. Semele; aliquando in ὶς, ut ab Ἴναχος Ἰναχὶς, i. e. *Io*.

4. Aliquando in ώνη, ut ab Ἀχείσιος, ου, Ἀχεισιώνη, à qua Perseus vocatur Ἀχεισιωνιάδης, Filius scilicet Danaes Filiæ Acrisii; sic Andromache vocatur Ἠετιώνη ἀπὸ τοῦ Πατρὸς Ἠετίωνος.

5. A Primitivis quintæ Declinat. ut fiant Feminina Patronymica, mutant Poetæ ος Genit. in ις. ut ὁ Ἄτλας, τοῦ Ἄτλαντος, ἡ Ἀτλαντὶς, *Filia Atlantis*, i. e. *Maia* Mater *Mercurii*.

6. Sic ab Ionic. Gen. Νηρῆος formatur Νηρηὶς à Μινύος autem Μινυιάς & Μινυὶς. Vid. Ovid. Metam. 4.

De Gentilibus quæ Patronymicorum sunt affinia.

1. Nomina Gentilia quæ Græcis sunt propria sic; à Primitivis suis deducuntur.

αἱ Ἀθῆναι Athenæ, ὁ Ἀθηναῖος *Athenienſis*.

2. ἡ Ῥώμη *Roma*, ὁ Ῥωμαῖος *Romanus*.

3. ἡ Ἀλεξανδρεία, *urbs Alexandria*. ὁ Ἀλεξανδρεὺς, urbis ejus incola.

4. αἱ Κόλοσσαι, urbs Prygiæ, ὁ Κολοσσαεὺς *Coloſſarum civis*, αἱ Συρακοῦσαι *Syracuſæ* urbs Siciliæ, ὁ Συρακούσιος *Theocritus* incola ejus urbis.

5. ἡ Θεσσαλονίκη, Theſſalonica. ὁ Θεσσαλονικεὺς *Theſſalonicenſis*.

6. ἡ Τάρσος, *Tarſus*. ὁ Ταρσεὺς, *Tarſenſis*.

7. ἡ Γαλατία, *Galatia*, ὁ Γαλάτης, Incola *Galatiæ*.

8. ἡ Κρότων, *urbs Italiæ*, ὁ Κροτωνιάτης, civis vel incola *Crotonis*.

c. ἡ Σπάρτη, *Sparta*. ὁ Σπαρτιάτης, *Spartanus*.

10. ἡ

10. ἡ Ἰταλία *Italia.* ὁ Ἰταλιώτης *Italus.* ἡ Σικελία Sicilia. ὁ Σικελιώτης Siculus.

11. οἱ Φίλιπποι, *Philippi,* ὁ Φιλιππήσιος *Philippensis.*

12. τὰ Ἄβδηρα, *urbs Thraciæ,* ὁ Ἀβδηρίτης, *Democritus* incola ejus urbis, &c.

[Ad horum Analogiam licet formare his similia, scilicet Συθφολκεύς Suffolciensis à Συθφολκεία, ut Ἀλεξανδρεύς ab Ἀλεξανδρεία. Βυριώτης Buriensis à Βυρία, ut Ἰταλιώτης ab Ἰταλία. ὁ Πωλιάδης ortus à familia Poliorum, ut Μενοιτιάδης à Μενοίτιος. Κροφτιτίδης ortus è gente Croftorum, ut Λαμπετίδης à Λάμπος, &c.]

F I N I S.